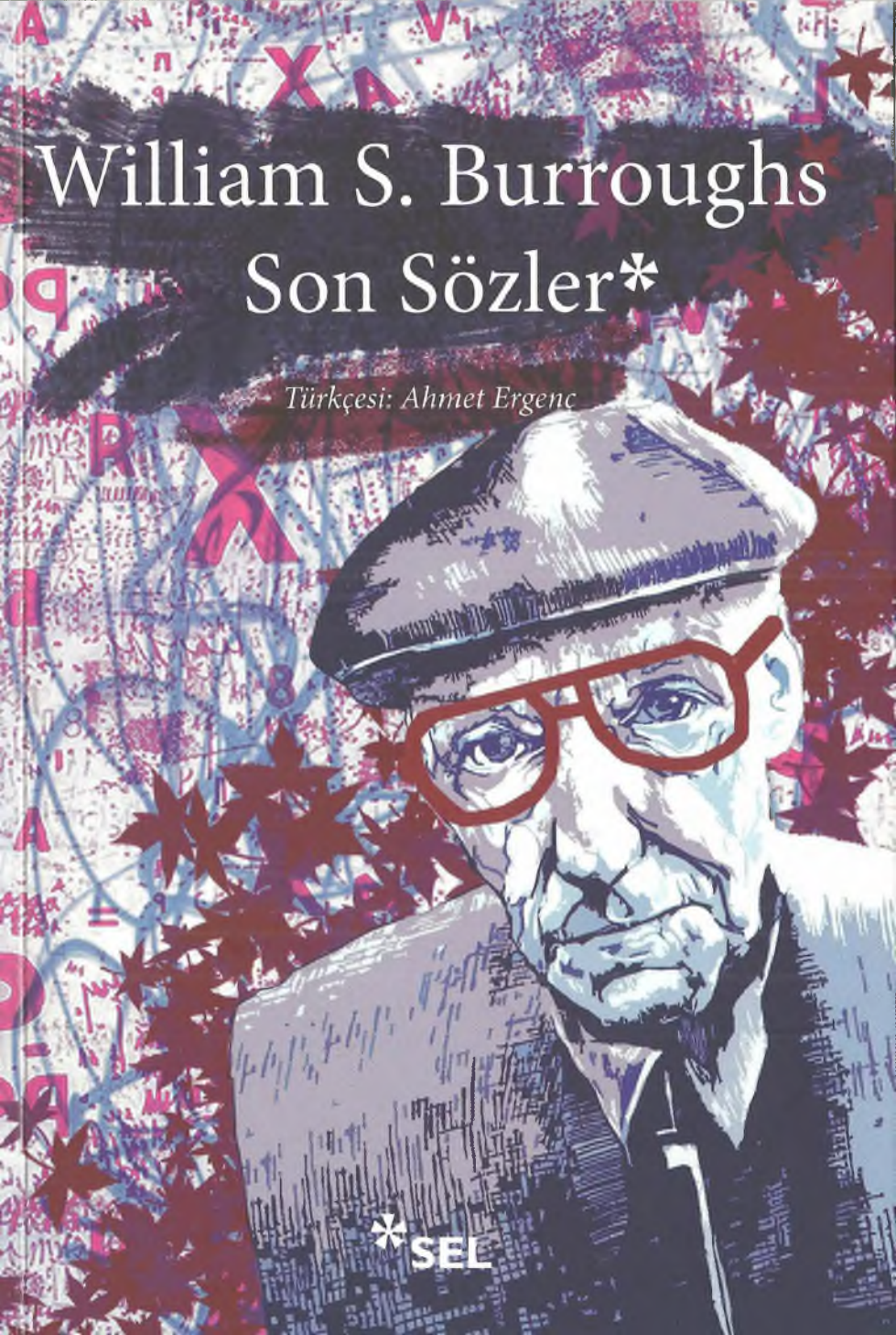
William S. Burroughs
Son Sözler*

Türkçesi: Ahmet Ergenç

*SEL

SON SÖZLER*

WILLIAM S. BURROUGHS, (5 Şubat 1914 - 2 Ağustos 1997), ABD'li hikaye, roman ve deneme yazarı.
Allen Ginsberg ve Jack Kerouac'la birlikte Beat Kuşağının ve punk-rock hareketinin öncüsü sayılan Burroughs, 20. yüzyılın en çok tartışılan isimlerinden biridir.
Burroughs, 1936 yılına kadar Harvard Üniversitesi'nde okudu ve bu dönemde New York'a yaptığı yolculuklarda eşcinsel altkültürle taruştı. İlerleyen yıllarda uyuşturucu kullanmaya ve 1945 yılında yazmaya başladı. 1950'lerdeki ilk denemelerinden sonra cut-up tekniğini kullandığı *Nova Üçlemesi*'ni yazdı. (*Cut-Up Üçlemesi* olarak da bilinen serinin kitapları; *Yumuşak Makine, Patlamış Bilet* ve *Nova Ekspresi* yayınevimiz tarafından yayımlanmıştır.) Bu yıllarda uyuşturucudan kaynaklı hukuki problemler sebebiyle sürekli şehir değiştirdi; Tanca'da, Paris'te ve Londra'da yaşadı. 1976'da New York'a döndü; Andy Warhol, Patti Smith ve Susan Sontag gibi isimlerle vakit geçirdi. 1981 yılında hayatının geri kalanını geçireceği Kansas'a taşınan Burroughs, 1997 yılında kalp krizinden öldü.

Jack Kerouac ile birlikte yazdığı *Ve Hipopotamlar Tanklarında Haşlandılar*'ın (çev. Dost Körpe, 2010) yanı sıra *Benim Eğitimim* (çev. Süha Sertabiboğlu, 2011), *İçerdeki Kedi* (çev. Ahmet Ergenç, 2013), *Çıplak Şölen* (çev. Algan Sezgin Türedi, 2014) yine yayınevimiz tarafından yayımlanmıştır.

*SEL YAYINCILIK
Piyerloti Cad. 11 / 3 Çemberlitaş - İstanbul
Tel. (0212) 516 96 85

http://www.selyayincilik.com
E-mail: halklailiskiler@selyayincilik.com

SATIŞ - DAĞITIM:
Çatalçeşme Sokak, No: 19, Giriş Kat
Cağaloğlu - İstanbul
E-mail: siparis@selyayincilik.com
Tel. (0212) 522 96 72 Faks: (0212) 516 97 26

*SEL YAYINCILIK: 740
ISBN 978-975-570-759-4

SON SÖZLER
William S. Burroughs
Deneme

Türkçesi: Ahmet Ergenç

Özgün Adı:
Last Words

© The William S. Burroughs Trust, 2000
© Sel Yayıncılık, 2014

Genel Yayın Yönetmeni: İrfan Sancı
Editör: Bülent Doğan
Redaksiyon: Melisa Kesmez
Kapak tasarım ve teknik hazırlık: Gülay Tunç

Birinci Baskı: Kasım 2015

Baskı ve Cilt: Yaylacık Matbaası
Fatih Sanayi Sitesi, 12/197-203
Topkapı-İstanbul, 567 80 03

Sertifika No: 11931

William S. Burroughs

Son Sözler

Türkçesi: Ahmet Ergenç

TEŞEKKÜR

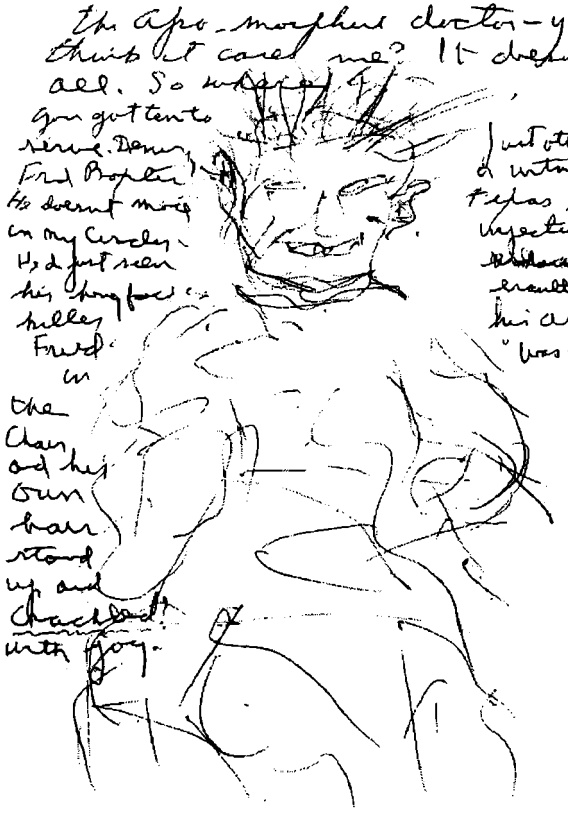
Burroughs'un yakın arkadaşları onu sık sık defterlere bir şeyler karalarken görürlerdi, sonuçta bu defterlerden sekiz tane olmuştu ama Burroughs defterlerin içeriği konusunda biraz ketumdu. Defterlerden birini temize çekmesi için Jim McCrary'ye vermişti, el yazmasında da bazı düzeltme işaretleri vardı; bu da Burroughs'un günün birinde günlüklerinin yayımlanacağını bildiğini gösteriyor. (Temize çekilen o günlükten seçilen bazı kısımlar *The New Yorker*'da William'ın ölümünden hemen sonra "Son Sözler" adı altında yayınlanmıştı.) Ağustos 1997'de Jim, el yazması günlüklerin hepsini daktiloya çekmeyi önerdi, ben de buna çok memnun oldum zira William'ın her zamanki çalakalem yazısıyla, "konuşan ölü parmaklarla" yazdığı bu sayfalarla yüzleşmeye hazır değildim.

Jim'in temize çektiği günlükleri gözden geçirme işini, en yakın arkadaşımın son vasiyetini okumak gibi üzücü bir göreve nihayet hazır olduğumu hissettiğim 1999 baharına kadar erteledim. Yazım ve anlam hatalarını sessizce düzeltmektense parantezler açarak kısa açıklamalar ekledim ve çözmeye yönelik bütün çabalarıma rağmen anlaşılmaz kalan kelime ya da pasajları belirttim. Sonraki yayına hazırlama sürecinde (Ira Silverberg'in de yardımıyla) yazarın

mahremiyetini korumak ya da aşırı tekrarlardan kurtulmak amacıyla günlüklerdeki malzemenin yaklaşık yüzde beşini çıkardım. Bu kitabın sonunda, belirsiz olan göndermelere ilişkin açıklamalar ve bazı ekstra bilgiler içeren, kronolojik olarak düzenlenmiş notlar göreceksiniz.

Grove Press'teki editörlerime ve özellikle de bu kitabı Grove Press'e kabul edip, yayına hazırlamak için geçirdiğim iki yıl boyunca beni teşvik eden Ira Silverberg'e gösterdikleri sabır için teşekkür borçluyum. Jim McCrary'nin temize çektiği ilk metin çok faydalı oldu, Aaron Howard'ın metinleri karşılaştırarak yaptığı yorumların da çok yardımı dokundu. Barr Miles düştüğüm notlara değerli katkılarda bulundu. Bu kitap üzerinde çalışırken uzun süre seyahat halindeydim ve yollarda bana gösterdikleri misafirperverlikten ötürü şu isimlere teşekkür borçluyum: Seattle'da Diane de Rooy; Portland'da Gus Van Sant; Berkeley'de Kathelin Gray; Malibu'da Stanley ve Elysee Grinstein; Truth or Consequences, N.M.'de Steven Lowe; Chicago'da Mark Henning ve St.Louis'de Robert Lococo. William'ın geride bıraktığı çok sayıda edebi ve sanatsal malzemeyi yönetmem için sağladıkları daimi yardımlarından ötürü de The Wylie Agency'den Andrew Wylie ve Jeffrey Posternak'a teşekkür borçluyum.

James Grauerholz

The Apo-morphine doctor – you think it cares me? It doesn't at all. So suppose you got tents nerve. Danny Fred Boyle He doesn't mind on my Circles. He'd just seen his dog fed a pellet Fred in the Chair and he's own hair stood up and chuckled with joy.
Just other day I writhers to Pylas lethal injection. he created savvy his arms "Was it good?"

Perşembe, 14 Kasım 1996.

10 Kasım'da 19'uncu Cadde ile Learnard'ın kesiştiği noktada Calico öldürüldü. Haberi ayın 12'sinde José'den aldım. Tom kediyi caddenin kenarında görmüş.

Eskiden kedinin olduğu, şimdi boş kalmış yerler *fiziksel* acı veriyor. Calico benim bir parçam. Öldüğünden beri sabahları, Calico'nun oturduğu ya da dolaştığı yerleri hatırladıkça durduramadığım hıçkırıklara boğuluyorum. Teatral bir durum yok ortada, kendiliğinden oluyor işte.

Hatırladığım bir rüya:

Ah tabii, o da bir kediydi. Yolunu bulabileceğinden emin değildim.

15 Kasım 1996. Cuma.

Eskiden Calico'nun olduğu bir yeri görmek halen acı veriyor.

Kalp doktorum gitgide battığımı söylüyor.

Ee, ne demişler, *"Qui vivra verra."*

16 Kasım 1996.

Dar apartman merdivenlerini tırmanıyordum. Sahanlıkta aşağı inen iki kişiyle karşılaştım ve "Merhaba" dedim.

En üst katta eski bir dikiş makinesi ile diğer ıvır zıvırların ve başı takılıp çıkarılabilir gibi görünen sevecen bir kedinin olduğu kübik bir oda vardı. Üçüncü kattaki bu odanın kapısı açıktı.

Çatıdaki diğer insanlar konuşuyor, kedilerden bahsederek "Kesinlikle" gibi şeyler söylüyorlardı.

17 ya da 18 Kasım 1996. Pazartesi.

Proje: NYC'de [New York City] 2'inci Cadde'de öylesine yürürken kulak misafiri oldum. Yanımdan iki siyah herif geçti, konuşuyorlardı. Beyaz eşofman üstü giymiş olan "*Avukatlar* ve diğer boktan şeyler işte," dedi.

Herhalde Metadon programından bahsediyordu. Bazı siyah sesler bütün bu saçmalığın özüne nasıl da iniyor, hayret.

"Çok tehlikeli."

Reagan ve Bush dönemindeki müteveffa –umarım öyledir, eski olduğu kesin– Uyuşturucu Çarı William Bennett sözlerine devam ediyor: "'Sıradan kullanıcı'ları hedef almalıyız.

"Bu sefer ne aldın Holmes? Kokain mi, morfin mi?"

"İkisi de Watson, *speedball*."*

İş güç sahibi olup, hayatlarını başarılı bir şekilde idame ettiren (benim gibi) sıradan kullanıcılar, insanlara yasadışı uyuşturucular kullanıp yine de iş görebilecekleri mesajını veriyor.

"Çok tehlikeli."

Tam olarak kimin için tehlikeli, Bay Bennett? Bennett ve Anslinger gibi yalancılar, Harrison Narkotik Yasası'ndan doğan kötü niyetli ve pespaye şeytanlar güruhu için çok tehlikeli. Burada gammazlarını çalıştıran sokak narkotikçilerinden, ailelerini ele veren çocuklara kadar devasa bir kötülük hiyerarşisi var.

"Uyuşturucuya Karşı Savaş bizi bir millet olarak bir araya getirdi."

Bush ya da Reagan – hangisini isterseniz.

Ne milleti? Gammazlardan oluşan bir millet mi? Yoksa muhbirlerden mi?

---

* Speedball: Eroinle kokain karışımına verilen ad. (ç.n.)

Rusçada "muhbir" anlamına gelen kelimeyi çok seviyorum: *stukach.* Tükürerek söylenmesi gereken bir kelime.

Öncü atalarımız onların mezarlarına kusardı.

"Çok tehlikeli."

Günde iki paket kanser tüttüren bu dangalak Bennett ne söylüyor hakikaten? İyi bir Amerikalı olmak için Tanrının cezası bir yalancı olmanız gerektiğini mi? Elbette uyuşturucu kullanan insanlar da yaşlanıp gayet olgun ve üretken olabiliyorlar. Şunlara bir bakın: Herbert Huncke, 81; De Quincy, 74; İngiliz şair George Crabbe, 78 ve bendeniz de [82] halen çakıyorum.

Yüzyılın başında bir grup morfin bağımlısını tedavi eden doktor şöyle demişti: "Morfin bağımlılarının genel sağlık durumu mükemmel."

"Çok tehlikeli."

Nixon eski dostum Tim Leary'nin "Amerika'nın en tehlikeli adamı" olduğunu söylemişti. Tam olarak kimin için tehlikeli? Uyuşturucuya karşı topyekûn savaş kisvesi altında uluslararası bir polis devleti kurma planı için tehlikeli.

Barikatlara ve kaldırım taşlarma başvurmak için artık biraz geç. Belki iki yüz yıl önce mümkündü – başka ülkelerde "uyuşturucu satıcıları"nı tutuklamaya başlamışlardı bile o zamanlar. (Bence bazı Latino narkotikçiler ortaya çıkmamış suçlarından ötürü Reagan'ı Beyaz Saray'dan yaka paça çıkarmalıydılar.)

Eski bir kraliçe Filipinler'deki "ufak tefek vakalar" için bir Hollanda mahkemesi önüne çıkarılıyor.

"Çok tehlikeli."

Fas'taki ve diğer yerlerdeki Mağribilerin sırtından geçinen kraliçeler için tehlikeli.

"Bu uluslararası asalaklık çok nahoş bir şey."

Dr. John Yerbury Dent paranoyadan alabildiğine uzak bir adamdı, içi şefkat ve iyi niyet doluydu; İngilizlerin sunabileceği en iyi şey.

Şöyle demişti: "Amerikalı narkotikçilerin yaptıklarının nahoş olduğunu düşünüyorum."

"Kötü" kelimesini kullanmak istememişti. Ama ben kullanıyorum. Herhangi bir Homo Sap'm yarattığı ya da yaratmayı ümit edebileceği her şey için Kötü. Kötülük, Kötülük, Kötülük – kokuşmuş, kötü, sadist bireylerin uyguladığı bir Kötülük.

Bizzat yaptığın şeyler için hep başkalarını suçla (yalancı herif). Çok detaya girmeden söyleyeyim: O kokuşmuş eski *obruk*, çürümüş ciğer ve bağırsaklardan yükselen metan gazıyla fokurduyor. Burada fokurdayan iyi bir şey yok.

19 Kasım 1996. Salı.

Üzerinde öbek öbek yosun olan bir göl ya da ırmak. Yosunlardan kaçınarak ahşap bir rıhtıma doğru yüzüyorum.

Suyun berrak olduğu başka bir göl. Yedi sekiz metre derinlikte yüzen Japon balığı sürülerini görebiliyorum.

Yürüyerek Sığınak'a geri dönüyorum (yanlış numara, Harris İnşaatçılık). 222 Bowery'deki bir salona açılan bir odaya geçiş sağlayan Türk Hamamı yoluyla kestirmeden gitmeyi düşündüm. Sonra Türk işi kestirme yoldan gitmemeye karar verdim.

"Burada şu anda yirmi üç keş var."

(Lexington Narkotik Kliniği'ndeki bezgin hasta bakıcı.)

Dün gece (18 Kasım, Pazartesi) rüyamda polis olduğumu gördüm. "Silahım ve copum var; kelepçe ve telsize ihtiyacım var," diyordum.

Tezgâhta durmuş telsizi, kelepçeyi, biber gazını ve diğer güzel şeyleri bekliyorum.

Herhangi bir insanın tehlike ve ölümden kaynaklanan keder, hüzün ve sevinç gibi temel, derin, gerçek bir duyguya kapılabilmesi Bennett A.Ş. için "çok tehlikeli" bir şey.

"Ölüm çanları çalarken

Kötü müdür dans edip şarkı söyleyen?"

"Çok tehlikeli."

"Çıkar ortaya ölülerini."

Meselenin özü bu.

Firar: Gün be gün bekliyorsun, yarınlar yarınları takip ediyor, ümit gitgide azalıyor, uzaklaşıyor.

"Orada bekliyordum."

Günah ve taşlardan ibaret bir dünya yaratan her kimse, ilk taşı o atsın.

Maskenin altında Ölüm'den başka bir şey yok.

Bennett A.Ş. ahlaki göreciliği kınıyor. Mutlak ahlak istiyor. Pekâlâ, haydi mutlaklaşalım:

Onların yaptığı şey bütün insani standartlara göre *YANLIŞTIR, KÖTÜDÜR.*

Yarın, 20 Kasım 1996.

Bir çarşamba günüydü ve Victor Bockris bana ömür boyu başarı ödülü vermişti.

Yeterince uzun yaşarsanız, fena bayatlamış eski esprileriyle birlikte kendisi de bayatlamış, büyük yaşlı bir yazarçizer adam olursunuz. Bu esprilerden bazıları da müstehcenlik sınırında dolaşır.

(Büyük yaşlı yazarçizer adam, kaşmir şallarla etrafınızda gitgide büyüyecek.)

Ucuz bir otelde adamın biri yan odadaki hanımefendiyle işi pişiriyor. Ertesi sabah merdiven sahanlığında karşılaştıklarında hanımefendi "*Bonjour, Monsieur*," diyor, serçe parmağını manidar bir şekilde kıvırarak. Adam buna şapkasını çıkarıp, kasıklarının üzerine koyarak karşılık veriyor: "*Bonjour, Madame!*"

Pekâlâ, sanırım pulman vagonu esprim farklı insanların bir araya geldiği bir kalabalık için fazla ağır kaçıyor. Hayvanların

aletlerini yoklamasına ve bir karakterinkinin fil [hortumu] gibi olmasına dair esprim de aynı şekilde. Bunu ne demeye yaptığımı anlayamıyorum.

Her neyse, 30'lardan bir partideydim ve Roosevelt'i taklit edebilen *ve maalesef de eden* biri vardı:

"Dostlarım, ben savaştan nefret ederim. Eleanor da nefret eder. Ben de Eleanor'dan nefret ederim."

Keh keh. Çok uzun zaman önceydi bu ve o zaman bile komik değildi.

New Yorker karikatürlerine ne oldu? Artık komik değiller, hatta anlaşılır bile değiller. Charles Addams ve Peter Arno'nun klasik karikatürleri nerede?

Evet, mazinin o kar taneleri nerede şimdi? Ya o eskiden bildiğim speedball'lar?

Pekâlâ, sanırım Ovaltine içip uzun bir gece uykusu çekme vaktim geldi.

"Söyle bakalım, kimsin sen?"

"Lütfen, içeri gir."

Adı Sam Beckett, tabii ki.

Evet, temel şeylere geri dönelim – herhangi bir şey vs. O basit "düzgün insan" kavramı. Bunun İngilizlerin en iyi hali olduğunu görebiliyorsunuz. Apaçık ortada.

"Sen, yani ben şunu görmekten kendimi alıkoyamıyorum..."

Eski pervaneler Doğu St. Louis'den Şangay'a, Panama'ya, NYC'ye, Londra'ya düşüyor, Londra'dan geçiyor – geliyor Londra üzerinden:

"Açık ve net."

"Nereden bilebilirim ki?"

İçten gelen bir neşe patlaması işgal için, işgalciler için ölümcül bir tehdittir, kim bunlar?

Bunlar, bizim seslerimiz, gıcırtılarımız – ortadan kaldırılmaları gerekiyor.

Bu "sadece burada yaşayıp işimize bakmak istiyoruz" hali işgalciler için kabul edilemez bir şey.

Radar ekranlarının, Metadon Kliniği'nden dönerken José ve beni yakaladığını görüyorum. Ne gariptir ki o polis bana hiç bakmadı. José'ye Burroughs İletişim'in ne halt olduğunu hiç sormadı. Ben de öne çıkıp, şöyle demek zorunda kaldım:

"William Burroughs *benim.* İletişim kurarım."

İnsan bu gezegende tebdili kıyafet içinde [görev icabı] ne kadar sık "Ölümcül Güç" kullanma ayartısına kapılıyor.

Kendine gel genç adam ve düpedüz yalan söyle. Burada hakikat dedikleri şey orada yalan – onların yalanı.

"Kutsal hakikatimiz. Fırsat verilirse, uğrunda ölürüz."

Üzgünüm, hakikatleriniz Yaradılış'm obur-kalemine bile uymuyor.

20 Kasım Çarşamba, 1996.

Bir nedenle yaşanamayan cinselliğe dair bir rüya. Uyanık bilinçle hiçbir alakası yok.

"O eski tanıdık his." Kendine acıma da dahil.

"O eski tanıdık his sızlayan kalbimde halen."

Hımm. Kimdi peki. Karışıktı, sanırım.

Ne zaman dört yerine üç kedi kumu hazırlasam ya da eskiden yemek yediği yeri (lavabonun yanı) görsem, Calico'nun ölümü beni tekrar çarpıyor. Bütün o boş yerler. *Bir zamanlar olan ve bir daha asla olmayacak şeylerin hatırası.* Araba çarpması sonucu ölen Calico beni eskiden olduğu ve bir daha asla olmayacağı yerlerle baş başa bıraktı.

Eğer sürücünün bunu kasten yaptığını düşünseydim –sonra da onu bulabilseydim– elimde iyi bir Trafikte Hayvan Ölümleri

kataloğu vardı. Kulağına küpe olsun diye varendasının üstünde, kapının altından atılıvermiş.

Yani böyle işte. Bu şey bir yere varmıyor; KENDİSİNİN bıraktığı bir buz kovasının içinde çocuğu boğulan bir babanın kutuyu baltayla parçalaması gibi.

Bu işten o kadar kolay sıyrılamayacaksın dostum. Buz kovasını *kim* dışarıda bıraktı?

Film –

Bir dizi kısa sahne –manşetler– "800 sefer sayılı uçak Atlantik üzerinde kayboldu."

Havaalanına geçiş: "800 sefer sayılı uçak şu anda 23 nolu kapıda kalkışa hazır."

Önceden sezilen korku –şimdi yeryüzünü karartan mantar bulutuna geliyoruz– Hiroşima.

Paul Bowles'un rüyası: "Raydan çıktı! Raydan çıktı!"

Medyumlar, uzmanlar ve biliminsanları Dünya'nın 2000 yılında yörüngeden çıkacağını söylüyor. Aptallık, Uyuşturuculara Karşı Savaş – korku gezegenin üzerinde kol geziyor. "İnsan." "Sarı tehlike."* – vesaire.

Kısa kısa geçişler.

Uçak – Pop şarkıcısı başından vuruluyor. Başka yer ve zamanlarda gerçekleşen ölüm vakaları. (Karın milyonlarca şırıngada filizlendiğini ve evi vurduğunu görüyoruz.)

Doktor Kent'e yapılan geçişler – Acısız Tedavi.

"Çok tehlikeli."

Dünyanın hastalığı uyuşturucu – uyuşturucu korkusu, uyuşturucuları denetim altına alma ve yayma çabaları, bunu bahane ederek de –

Apaçık ortada – Uyuşturucu Politikası Bülteni'nden zekice bir muhalefet.

---

* Asyalılara, özellikle de Çinlilere karşı duyulan korkuyu ifade eden "tehlike" türü. (ç.n.)

Uçakta –uyuyan yolcular– rüya yanıp sönüyor.

"Bana muhalif olan tüyler ürpertici insanlar, ressam olarak ciddiye alınmak için yazarlık şöhretimi kullandığımı söylüyorlar. Tabii ki öyle yapıyorum. Bu hayatta insanın elindeki kartları iyi oynamayı bilmesi lazım.

"Eğer biri güzel bir yüzle ve buna uygun fiziksel özelliklerle doğacak kadar şanslıysa, "Ah ya insanlar beni sadece yüzüm için istiyorlar" diye yakınmaktansa güzel yüz kartını oynamalıdır. Gençler, gençlik ve hayat dolu olma kartlarını oynarlar – gençken gençlik kartınızı oynayın. Yaşlanınca da yaşın getirdiği ayrıcalıkları sahiplenin ve kaynaklarınız kuruyup gitmeden insanlar içindeki payımızı alın."

"Bu sergiyi mümkün kılan ve performans sanatçısı, küratör, organizatör olarak uzmanlıklarıyla katkıda bulunan herkese teşekkür etmek istiyorum. Özellikle de malzemeleri seçme ve L.A. County Museum of Art'ta (şu anki aynı sergi) sunmak konusunda muhteşem bir iş çıkaran Robert Sobieszek'e.

"Bu akşam performans sergilemek için buraya gelenlere ve bu akşam burada olan herkese içten teşekkürlerimi sunarım."

29 Kasım 1996. Cuma.

"Çok komik," diyor.

Sürgün ritüeli bu – ho ho ho, hım hım hım.

"Artık ne çıkarsa...!"

Herr Profesör Federn. Elbette, bazen işe yaradı, o eski histeri, dağılma, çoklu kişilik çağında. Ama artık işe yaramıyor – tıpkı penisilin gibi –

"Zihinsel hastalık" denen şeyi, Sapiens Projesi'ni sikip atmaya yönelik devasa bir organizma olarak görüyorum. Bir hastalık nasıl "zihinsel" olabilir ki? Bu hastalık ne ile *beslenir*?

Bu yüzden kitaplardaki "zihinsel" lafının yerine "bilmiyorum" ya da "ruh hastalığı" ifadelerini koyun.

Ee, ne olmuş? Merak ediyorum.

Tekrar Chestnut Lodge'a dönüyorum. Ya kalsaydım? Şimdi nerede olurdum?

Qui vivra verra.

Olmamalıydı.

Yakınımda bir silah olsun isterim
Çünkü ödleğin tekiyim
Korku'yu gördüm ben
Korku'ydu beni özgürleştiren
Yaşayan görecektir
Gözünün içine bakmak Ölüm'ün
Hiçbir Kamikaze yalan olmadan
Etrafıma bayrak sarmadan
Yaşayan görecektir.
Her kim ki Ölüm'le baş başa kalır
İkinci bir nefes alacaktır.

Café Lipp – çimenler arasında yürüyorum. Silahımı [ve kılıfını] unutmuşum. Belli belirsiz hatırlıyorum – çekmeceleri karıştırırken sadece 25'liği buldum. Derin bir ahşap çekmece, tamamen boş.

Edinburgh'daki Yazarlar Konferansı'nda "Bir Hiç Adam." Beni edebiyat haritasına yerleştirdiler, kısmen Mary McCarthy sayesinde, ruh kardeşim o benim –daha da fazlası–

Mary erkek cinselliği üzerine yazılmış en feci kitaba dair ne güzel bir iş çıkarmıştı: "Delikanlı" –

Küçük bir ameliyat için hastanede. Gece çığlıklar duyuyor.

"Nihayet bir kanser hastası!"

Ve *iştahla* şarkı söyledi:

"Hayata ve ölüme soğuk bir bakış fırlat – Ey süvari, yanlarından geç git!"

Cerrahın, ameliyatın orta yerinde delikanlının kalbinin belirgin hiçbir tıbbi sebep yokken durduğunu fark etmesi hiç şaşırtıcı değil.

Ortada hiçbir sebep yokken iştahlı şarkısını sürdürmek ve insan imgesini yüzlerce kesikle bozmak istedim. Aklın alamayacağı kadar korkunç – bir yok-varlığın parçalanmış, yalanlanmış görüntüsü. Bir insanı hangi güç bu kadar çarpıklaştırabilir? Kanser hastalarının çığlıklarını emmek; hayır bu bile değil.

Hemşireye: "Dün gece çığlıklar duydum, kanser hastası mıydı o?"

Hemşire: "Bayan Miller'dan asla ses çıkmaz, doğum kliniğinden gelmiştir."

"Hımm."

Delikanlı solgun yeşil bir balon gibi sönüyor.

"Hımm, hımın, hımın."

"Pekâlâ, ameliyat öncesi ilaçlarını alma vaktin geldi."

Delikanlı panik içinde.

"Şey, ben, hımm..."

Yatağının önünden bir karanlık yükseliyor sinsice.

"Ben ruhumun kaptanıyım," diye mırıldanıyor, sedye koridordan geçip, asansöre, oradan da ameliyathaneye doğru kayarken.

Tanca'da kodeinden elde edilen ama kat kat daha güçlü bir kimyasal olan Eukodol almak için daktilomu rehin bıraktım. Dihidro-oksit-kodein: Öforiye yol açtığı için nihayet yasadışı ilan edildi, insanı speedball gibi çarpıyor, Evlat.

Sanırım Tanca'da hepsini kullanıp bitirdim – ama Quevedo, Ekvator'daki tozlu bir rafta ya da Kuzey Denizi'nde bir adada küfle kaplanmış bir halde duruyor halen –

"Direk damardan al, Evlat. İnsanı speedball gibi çarpıyor."

Belki de bir İsveç kasabasında, Kuzey Işıkları altında bir yerde vardır halen – bir Noel hikâyesi.

"Daha var mı bundan?"

"Evet var – yirmi kutuluk bir parti var, her kutuda yirmi tane var. Sana hepsini, mesela, 100 dolara bırakırım."

"Anlaştık."

Biz, erkekler, diğer yarımız, yani dişiler olmadan yaşayabilir miyiz?

D.Y. her zaman konuşmalıdır. D.Y. konuşmadır, ilk istilaydı – "kelime"ydi tabii ki, bu yüzden kelimeyi yavaş yavaş ortadan kaldırın.

Acı verecek, hem de fena acı verecek bu.

Cumartesi, 30 Kasım 1996.

"L. Ron Hubbard'ın kursağına bıçak saplamak lazım," dedim.

Alamut'tan gelme bir suikast bıçağıyla sol kaburga kafesinden yukarı doğru kalbe nasıl hamle yapılacağını gösterdim. Başka bir bıçağı da alüminyum folyo gibi görünen bir şeye doğru savurdum.

Benim için hiçbir anlam ifade etmeyen nahoş bir his. Yanımdan süzülüp geçiyor.

Böylece buradan devam edebileceğiz.

Peki, "ne gelirse gelsin" ne demek?

Federn [orta-] Avrupa usulü dairesindeki (Schlumberger'in Paris'teki evine benziyordu biraz) çalışma odasında hep böyle derdi.

Biftek, ekmek ve salata – kırmızı şarap – Allen Ginsberg'le bir İngiliz hakkında konuşuyoruz, şöyle diyor:

"Bir blues şarkıcısı, bir blues haykırıcısı. Herkes benim kara kıçımı görecek. Her şeyi döküyor ortalığa."

Nedir, tam olarak?

Muhtemelen orada bir yerde – Quevedo, Ekvator'da, *uno de puro*, Peru'da... arkalarda bir rafta tozlu bir ilaç şişesi kutusu, Eukodol, her şişede 15 mg.

"Direk damardan al, Evlat, insanı speedball gibi çarpıyor."

Kim. Ne zaman, nerede? Neden?

Kısa hikâyeler?

Önümüzde bizi bekleyen nihai bir çözüm olduğu hissi – olmak zorunda mı?

"*Quién es?*" Billy the Kid'in son sözleri. Garrett çok yakındı, bir buçuk metre kadar falan belki. Iskalaması imkânsızdı.

Gizli Ordu?

"Kaybettik" demeyeceğim çünkü bizden geri kalan şeylerden bazıları halen orada.

Savaş hikâyeleri – Tanca'da Piyango Binası'nın en üst katındaki oda. John Hopkins geldi ve balkona çıkıp "Deniz savaşına benziyor," dedi.

(Ümitsiz bir girişim olmuştu. Birbirini takip eden savaş günleri.)

Yoğun sis, üzerinde delikler, top atışı gibi.

Peki, şimdi elimizde ne var?

Neden *onların* bahanelerini kullanıp, Uyuşturucuya Karşı Savaş Kötülüğü'nü hedef almıyoruz. Kara para aklama işinde trilyonlarca dolar dönüyor ve bir parça morfinle yakalananlar asılıyor.

Evet, Harrison Narkotik Yasası'ndan doğan bütün o baş belası güruh Kötü'dür. Homo Sap'ın uzay keşifleri konusunda yaratabileceği ya da yaratacağı her şey açısından Kötü'dür. Yabancı (mevcut memeliler açısından yabancı) bir kötücül müdahale içindeyiz. Her zaman olduğu gibi Homo Sap bunu takip edilecek doğru yol olarak yalayıp yutuyor.

"Daha fazla hapishane inşa edeceğiz," diye hırladı Bush.

"Zaten bir milyon kişi içeride."

(Kaynak: *The Job*)

* * *

Bir 1 Mayıs günüydü ve her şey birden çöküverdi, bütün o uyduruk yapı iskambil kartlarından bir ev gibi çöktü gitti.

Hayır, bu diktatörlere dönüş gibi bir şey değildi. Ortada diktatör ya da başka bir insan faktörü kalmamıştı. İnsanlar çürümüş bir fanila, çürümüş bir çuval bezi gibi dağılıp gittiler, onları bir arada tutacak bir şey kalmadı. Tek bir şey vardı, o da savaştı, ama artık savaş yoktu. Gezegeni bir arada tutan tek şey (kelimenin gerçek anlamıyla birbirini mıknatıs gibi çeken iki yarım küre vardı) SAVAŞ'tı. İşsizlik diye bir şey kalmamıştı. Hassiktir, herhangi bir iş kolu da kalmamıştı. İnsanlar gruplar halinde, uyduruk üniformalar içinde paslanmış kılıçlar sallayarak dolaşıyorlardı.

"Voici le sabre
De mon pere."
Allons enfants de la patrie,
Le jour de glorie est arrivé –
özgür insanlar ülkesinde
ve cesur insanların yuvasında

Uyuşturucu Savaşı'na, Uyuşturuculara (*Yasadışı* uyuşturuculara) Karşı Savaş Kötülüğü'ne karşı harekete geçmeli miyim? Bennett'in yaptığı ya da halen yapmakta olduğu gibi günde iki paket sigara içmek sorun değil. *Yasal olan bu.*

Gelelim Kötülük'e – narkotikler mal almak için gammazlarını kullanıyorlar, çocuklar okulda yapılan motivasyon konuşmasından sonra anne babalarını ihbar ediyorlar. Bu düpedüz *KÖTÜLÜK.*

"Olaya her iki açıdan da bakalım" gibi bir şey değil bu.

Düpedüz Kötülük bu; ve gerçek $$$$$$, Malezya, Singapur, Batı Hint Adaları, yani Bahama Adaları'nda.

Hedef Charles Gölü. Mel burada bir izli mermi buldu. Arthur Limanı? Elbette. Şimdi hissedebiliyorum. *Rauschmit!* – öt bakalım!

Yani Mel, lütfen, gir içeri. Mel, haydi artık. Mel – kirli çamaşırları dök ortalığa.

"Evet, işin aslı bu, insanları öldürüyorlar."

Kim onlar, Mel? Yoksa uyuşturuculara karşı savaş açan...

"Yapma bunu allasen."

Bunu asla yapmazdım.

Denedim çıkması için.

Çıkmadı. Son.

"O fevri maço davranışı kelimelerle anlatılamayacak kadar gülünç."

Onu çok net duyuyorum –"biraz komik, kelimeleri yok edecek"– dır dır ediyor, İspanyol kadınları gibi dır dır ederek uyanıyor.

Kumların sessizleştirdiği caddede saatlerce sessizce oturabilmek?

Neden olmasın? Diğerleri car car konuşmak istiyor, bırak konuşsunlar.

Asla bir şeyi yapmanın ya da bir yere gitmenin *yegâne* yoluna işaret etmedim. Tüfek sanatı* çeşitli rastlantısal usullerden biri – Pollock kanvaslara boya sıçrattı, Yves Klein kanvaslarını tutuşturdu ve ateşi tam zamanında söndürdü.

30 Kasım 1996.

Hımm, dün gece bir Türk Hamamı sahnesi, hafiften cinsel çağrışımlı – hı hımm.

Ben tam bir canavar ya da uyuşturucu satıcısıydım ve bir çocuk tacizcisi. Ben bir taş kokain bağımlısıyım ama bu sadece bir ek iş.

---

* Burroughs boş tuvallerin önüne koyduğu boya kutularına tüfekle ateş ediyor, boya sıçrayıp tuvale rastgele yayılıyor. (ç.n.)

Kedileri, gelincikleri ve sinsice öldüren bütün hayvanları severdi. Kristal kürelere, ektoplazmaya ve bütün o marazi şeylere ilgi duyardı.

Tekrar ediyorum: Amerikan Narkotik Şubesi'nin yaptığı ve yapacağı her şey *Kötü*'dür. "Mutlak doğru ve mutlak yanlış" yalanı konusunda ısrar ediyorlar. Mutlakları, bütün doğruları istiyorlar. Herhangi bir doğru düzgün insan açısından Kötü bir şeydir bu. Gammazlarını devreye sokan sokak narkotikçilerinden anne babalarını ihbar eden çocuklara kadar: Kötü.

Ben eski moda bir insanım ve muhbirleri sevmem. Federal yargıçların yetkililerle "işbirliği yapan" (şu anki ifadeyle onlara "uyum sağlayan") suçlulara karşı ne kadar müsamaha gösterip, "işbirliği yapmayı reddedenlere" ne kadar feci yüklendikleri umurumda bile değil.

1 Aralık 1996. Pazar.

Paris'te inişe geçmek üzere olan bir uçaktayım. Uçak dar bir şeride iniş yaptı. Dışarıda Paris caddelerini görebiliyordum, sonra uçak yukarı doğru bir açı yaptı, motorlar her an duracak gibiydi ve ben *fiziksel anlamda korktum.*

"Uçak düşecek!"

Ama düşmedi. Paris'e sorunsuz indi.

Paris birçok açıdan en sevdiğim şehir. Roma'yla hiç gerçek anlamda bir bağım olmadı. Londra her zaman bana aykırı bir yer oldu. Benim için New York eyaletiyle hep eşanlamlı olan NYC'yi geride bıraktım. Tanca gibi küçük şehirler de iyi.

2 Aralık 1996. Pazartesi.

Düşmanın iki belirgin zayıf noktası var.

1. Espri anlayışları yok. Olayı anlamıyorlar.

2. Büyüden hiç anlamıyorlar ve tamamen kontrol odaklı oldukları için anlamadıkları her şey tehdit, kesinlikle yok edilmesi gerekiyor – nihayetinde de kartlarını açık ediyorlar. Artık umursamıyormuş gibi görünürler ama şu son sözleri ünlüdür: "Hallettik bu işi."

Ölümcül bir kurgu bu.

Bu kötü adamların sağ salim yaşamasına izin veremeyiz, değil mi?

Neden Salim? Neden Halim, Zalim, Sevim, evim, evrim, devrim, şeyim vesaire değil?

Her halükarda ellerindekilere fazla güveniyorlar. Yüzde doksan dokuz pislik sansar bunlar.

Tam sopalıklar –
bakalım, kim gelmiş? –
elimden gelen budur – geri kazandım.

Kaybedene kadar gerçekten kıymetini bilmezsin, Fritz. Kaybedene ve geri kazanana kadar. Bu yoldan dönebilenlerin sayısı azdır, Jack.

"Haysiyet elden gidince hayatın ne kıymeti kaldığına gelince..."

(*Lord Jim*'deki Fransız deniz subayı. Edebiyattaki en müthiş karakterlerden biri.)

Conrad'ın diğer karakterlerinin de ondan kalır yanı yok: *Batılı Gözler Altında*'daki Müsteşar Mikulin, *Narcissus'ta Bir Zenci*'deki Zenci "Bekle" karakteri. Hepsine yaratıcının eli değmiş.

Ve elbette daha birçokları, belki de sessiz figüranlar.

Brion Gysin, Denton Welch'ten nefret ederdi. Onun eserlerini bu kadar büyük bir kaçış eylemi kılan şeyin, deli gömleği gibi etrafım saran o hırçın tuhaflık –"Küçük Punky"– olduğunu göremişti.

Evet, Shakespeare Bölüğü'nde yer alan bizler için yazmak şu demek: gerçekten kaçış değil, gerçeği *değiştirmeye* yönelik bir girişim, böylece yazar gerçeğin sınırlarından kaçabilecektir.

İktidardaki değersiz şahıslar, tarlada koca bir "Möö" sesiyle huzursuzca dolaşan inekler gibi tehlikeyi hissediyorlar.

Acelecilerin, ölümün kulakları
tarafından duyulan şarkısı
Langley'li dulların ortalığı inleten feryatları
ve Yale tapınaklarında kırıyorlar putları
çünkü İdare Meclisi'nin haşmeti
kar gibi eriyip gitti
sıkılanların bakışları
hiç aratmadı kılıçları.

Öhömm –
ölümün gözünün içine bakmak,
yalan dolana bulaşmamak,
karşı karşıya geleceğiz...
yaşayıp göreceğiz.
Ölüme *bir organizma mı diyeceğiz?*

Tierra del Fuego'nun derinliklerinde – bir sürü Eukodol kapsülü.

Hearst ve "sarı tehlike"sinin, sonra da Anslinger'in –Harrison Narkotik Yasası– yani Meclis Kanunları gereği suçlu olan insanların tertip ettiği bu uyuşturucu dehşeti. Alkol ve sigarayı uyuşturucularla kıyaslayamazsınız. Niyeymiş? Alkol ve tütün yasal da ondan. Bu ne saçmalık.

Gerçekten anlayamadıkları şey *bölünme, ele geçirilmedir* – belki de bunu çok iyi anlıyorlar da incelenmesini istemiyorlar.

Herhangi bir feministe Joan'ı ele geçirilmişken vurduğumu söyleyin, bağırarak şöyle diyecektir:

"Saçmalık! Öyle şey olmaz. Onu vuran kendisiydi."

Testislerinden başka bir şey dışarıda kalmayana dek erkeğini içine çeken dişi Fener Balığı'nın operası, taşaklar artık onun vücudundan sarkıyor.

Her şeyimi
neden almıyorsun
her şeyimi
anlamıyor musun
tek büyük bir BİZ oluruz
ne harika oluruz
tek büyük şişko bir ben olunca
yokum ben zannımca
Kusura bakma:
beni oraya koy-ma.

5 Aralık 1996. Perşembe.

Şimdi bir kadının küçük bir bebekle dans ettiğini hayal edin.

Doğrusu, sanki çocuk berbat bir acı içinde dans ediyor gibiydi, omurgası acıyordu, çürümüş yengeçlerin kokusu, dışkının tatlı tatlı öğürten kokusu – ve ölüm.

Malı çaktıktan sonra yatağa çöktü, yatakta kıpırtısız yatıyordu ama bel kemiğinde boynundan kuyruk sokumuna kadar bir şey kıpırdanıyordu, yumurtalardan küçük parçalar çıkmaya başlıyor ve sonra da kötü kokular yayan sarı salgının içinden kırmızı, parlayan bir baş beliriyor, nihayetinde de kırkayak bütün gövdesiyle hızla, sürünerek yumurtadan çıkıyor.

Detective Special tabancamı çıkardım. Kırkayak sinsi bir hız ve amaçla bale salonundaki perdede hızla ilerledi.

"Uçur kafasını. Öldürmelisin bu şeyi."

Çok geç, bir zamanlar Parker'a ait olan içi boş, ölü beden kozasının yanına döndüm, eti ve kemikleri gözlerimin önünde parçalandı, yerdeki kayıp bir tükenmez kaleme dönüştü.

Ah, işte buradaymış – yatakta.

Yani.

8 Aralık 1996. Pazar.

Dün gece rüyamda sivrisinek dolu küçük bir hücredeydim. (26 Kasım 1996 tarihli habere göre: İnsanın rüyasında üzerinde böcekler olduğunu görmesi ölümcül bir hastalığa işaret edebilir. Sinekler tarafından ısırıldığım başka bir rüyayı daha hatırlıyorum.)

Manhattan'a gitmek üzere trene bindim. 10'uncu Cadde'de indim. Buradan nereye yürüyebilirim?

9 Aralık 1986 – hımm, yani 96.

On yıl sonra dönüp bu tarihi kontrol et.

Paul'ün rüyasında *olası* bir senaryo görüyoruz, belli bir tavır ya da üslupla çekilmeli – bilinen ve bilinmeyen bütün dillerde atılan çığlıklar – aniden kesiliyor – kısılıyor – yaşlı adam ve kedisi. 1890'lardan kalma bir görüntüsü var.

"Hepsi bu kadar mı, Holmes?"

"Korkarım öyle, moruk. Uyarmaya çalıştım. Kimse *inanamıyordu.* Yani onlar inanmamak üzere *tasarlanmışlardı.*"

"Ne yapmamızı önerirsin, Holmes?"

"Hiç ama hiçbir şey, Watson. Müdahale zamanları geride kaldı."

17 Eylül 1996'ya dönüş:

Mütevazı balkonuna, gökyüzüne doğru bir adım atıyor: yeryüzünün muktedir ve zenginleri diz çökmüş ondan yardım istiyor.

"Yallah, neden ananıza sormuyorsunuz," diye hırlıyor büyük mikrofona, herkesin duyabilmesi için.

Güruh elleri önlerinde birleşmiş [yalvarma pozisyonu] öne doğru sürünüyor.

"*Lüften –*"

"Ölümsüz Ozan'ın dediği gibi, 'Bunlar nahoş numaralar.'"

Korku! Neyin korkusu? Kişi neyden korkar? Bilinmeyenden?

Elbette hayır. Yarı-bilinenden, bilmek-istemezsinden korkar. Peki, nedir bu?

Suda bir kamış – "?" için hiyeroglif.

Kadınların taktıkları nesli tükenmekte olan şapkalar ani moda rüzgârlarıyla değişiyor. Hanımlar kokteyllerde, sergi açılışlarında birbirlerine sürtünüyorlar, gitgide daha hızlı, daha hızlı –

"Raydan çıktık! Raydan çıktık!" Öbek öbek banliyö evleri yamuluyor, kayıyor, ufalanıyor.

Şu anki kökünden sökülme hissi, kökler olmadan – hareket ediyorsun – (biri az önce Jim Patterson'ı aradı. Yanlış Jim. McCary? Pardon.) – nereye doğru?

Kedi Mutie beni durdurmak ister gibi patisini uzatıyor. Şimdi de ayaklarımın etrafında gurluyor. Ön bahçedeki Ginger'a mama götürdüm.

Gökyüzünde ani bir yarılma, bulutlar çekiliyor – açılan delik gökyüzünden daha "gerçek."

11 Aralık 1996.

Kafamdaki küçük tümörü bırak öyle kalsın. Ameliyatla alınamaz, iyi huylu bir yok-varlık bu. Bu yüzden bırak kalsın olduğu gibi. Eğer yumuşak makine çalışıyorsa, tamir etme. Eğer çalışıyorsa, tamir etme.

Alt alta kelimeler, bir metan gazı geğirtisiyle köpürüp yükseliyorlar:

"Biz – Onlar – haydi! Vur! Vur!"

Herif oraya sinip kırbaç izlerini tedavi etti.

12 Aralık 1996.

Zengin uyuşturucu bağımlısının hikâyesi.

Gerzek bir eleştirmen beni dünyanın en zengin eski uyuşturucu bağımlısı olarak tanımladı. Bankada 1.500 dolar dışında başka hiçbir mal varlığımın olmaması buna yetiyorsa, tamam.

Eğer babam Burroughs hisselerini (on milyon dolardan bahsediyoruz) elinde tutsaydı da olacağım kadar zengin olsaydım, *Çıplak Şölen* ya da benzeri bir şey asla yazılamazdı.

Miras yoluyla çok zengin olan büyük bir yazar gösterin bana.

Fransa'daki Gide gibi bazı yazarların hali vakti yerindeydi ama öyle ahım şahım zengin değillerdi.

Büyük servet çok kapalı bir kulüptür. Üyeler başvuran kişinin büyük paraya ters düşecek bir şey yapmayacağından emin olmalıdır. Yaratıcı şeyler caiz değildir ve hoş karşılanmaz.

Yani ben başkan olsam ne yapabilirdim ki? Asla başkan olmazdım. Gerekli niteliklere sahip olman lazım, kapiş? Aynı şey Büyük Servet Amca için de geçerli. Yani, siyasi nüfuza sahip olacak kadar büyük servetten bahsediyorum. Apomorfin çeşitleri, endorfin falan alan bir Kimya Şirketi mesela. Ya da gazete patronu olmak, *böyle* bir servetten bahsediyorum.

İnsanın *böyle* bir serveti büyük ONAY olmadan elde etmesi imkânsızdır ve böyle bir para olmadan da ancak "tuhaf" biri olabilir.

Sevilesi biridir, o ayrı.

13 Aralık 1996.

Yarın James'in doğumgünü –

Dün gece seksi saçmalıklar gördüm, olacak iş değil – yıllar önce ölen Mikey Portman'a dair rüyalar.

"Bu koko için para ödedim Mikey ve kullanmak niyetindeyim."

Mikey'nin karşısında ayak diremek zorunda kaldım. Dondurucu, rüzgârlı bir Londra gecesiydi, kokoyu bu acuze torbacıdan almak için sokağa inmiştim, üzerinden böcekler çıkıyordu –

"Evet, koko böcekleri, kesin," dedi, şeffaftı.

Burroughs Ailesi'nin hikâyesi. Ne idiği belirsiz, rezil hayaletler uzak amca ve dayıların dul eşlerinden mektup dileniyorlar.

"Bana karşı her zaman kibardı, içtiği zamanlar hariç."

Durumu açıklığa kavuşturalım: İlk pratik hesap makinesini üreten William Seward Burroughs Citronelle, 41 yaşındayken Alabama'da veremden öldü. Ardında dört varis bıraktı: Horace, Mortimer, Jennie ve Helen.

Mal varlığımızı yöneten kişi son sözü söyledi: "aile üyelerinin hisselerini satın al – her biri 100.000 dolar." Bir gümüş dolarla bugünlerde kolay kolay yiyemeyeceğiniz birinci sınıf bir yemek yiyebildiğiniz o günler için büyük bir paraydı bu.

Babam annemin ısrarıyla Burroughs hisselerinin bir kısmını elinde tutmuş ve geri kalan hisselerle de Burroughs Glass Co.'yu satın almıştı.

Gerçekler. Annemden süzülüp gelen detaylar. Babam yıllar önce küçük bir siyahi çocuğu öldürmüş. Karanlık odaya giriyor ve karşısında kardeşim Horace'ı pençelerini açmış bir halde buluyor –

Annem Horace için şöyle derdi:

"Odaya girdiğinde sanki odadan biri çıkmış gibi olurdu."

Camın birini kırıp, cam kırıklarıyla bileğini keserek kendini mi öldürdü? Bana hiç de uyuşturucu bağımlısı gibi gelmedi.

Horace söz alıyor:

"Öyle değildi, Bill. Beni onlar öldürdü. Onlar senin düşündüğün şey."

"Niye ki? Helen'a ne oldu? Horace – gir içeri?"

Gerçekten öldürdü mü? Çok uzun yıllar önce –

Yagé mucho da.

---

* Burada bir kelime oyunu var, "James Day" hem bir önceki günlük notunda adı geçen James'in doğumgününü ifade ediyor, hem de "hiçbir şey yapılmadan geçirilen gün" anlamına geliyor. (ç.n.)

Bir tilki görüyor.

"Neden olmasın?"

Dün gece şu an hatırlayabildiğim bir rüya görmedim.

Uyuşturucu aldın

uyuşturucu aldın.

Bırak elin kontrolü devralsın ve...

"Kolay, herhangi bir eczane olur. İçeri gir, çıkar bir beşlik ve morfin anında hazır, tabii ki şırınga da."

İlk damar enjeksiyonu bir kazaydı.

"Kim kesti seni, Horace?"

Belirgin bir şey söyleyemiyordu ama hep oradaymış – ve bu temel bir sır: *orada ol yeter*. Bileklerini kesmemişti.

Çok karmaşık görüntüler – cahil Ordular gece vakti çarpışıyor –

"Çok yorucu olmaya başladı bu şey."

Horace'ın mizacında bir İngiliz alt sınıf havası vardı, çirkef ve bayağıydı ama öldürüldüğünü söylerken yalan atmıyordu...

"Sen bizi idare edeceksin. Ben kaçıyorum. Biliyoruz, saygın bir yerimiz var. Böyle devam edelim. Herif depresyondaydı ve bu yüzden... boşlukları sen doldur."

Evet, tahmin edebiliyorum.

Buna ne neden olmuş olabilir?

Bunu yapan neydi?

Oda bir daha asla kiralanamazdı. Kiracı bir gece kaldıktan sonra, rüyasında gördüğü cam kırığı yağmurunun gitgide daha gerçek, daha keskin olduğundan yakınarak odayı terk etti.

Öyle olsa bile yine de çok garip.

Ee, ne olmuş. Söyle.

Acaba kaç türün nesli tükendi? Ve neden?

Yaklaşık yarım milyon, diyorlar – bir soyun son mensubunda hep açıklanamaz derecede üzücü bir şey var.

İnsanın bir kediyi özlemesi, *kendi* kedisini, *kendinden* bir parçayı özlemesidir.

Bu fiziksel acı veren bir şey, bir uzvun kesilmesi gibi. Koltuğun üstü, hep mamasını yediği lavabo kenarı. Acı veriyor.

Wordsworth'ün, o kart çocuk tacizcisinin söylediği gibi:

"Öldü ve ardında
bu sıcaklığı bu sükuneti, bu sessiz sahneyi bıraktı
Bir zamanlar olmuş olan ama
artık olmayan şeylerin hatırası."

Birçok ruhsal disiplin, iç sessizliğe ulaşmayı gelişmenin bir şartı olarak ortaya koyuyor. Kelimeyi silip atın. Castaneda *Don Juan*'ın Öğretileri'nde iç diyaloğu askıya alma –kelimeyi silip atma– ihtiyacından bahsediyor ve kelimesiz bir hale ulaşmak için tasarlanmış egzersizler sunuyor.

Kelimeyi silip at – yapabilirsen çok komik olur, Leslie –

Alan – beni duyuyor musun?

Evet, William.

Pekâlâ, o rüya var ya, kendini kaptırma. Bu bir tuzak!

Bir rüya-kurşunu fırtınasına tutuldum. Öldürücü değiller. Fikrimi ve duruşumu açıkça ortaya koydum. Şu P.P. çok devasa, akıl almaz büyük bir şey.

Bütün gruplar, gruba has işaretler edinir. Feministler: dediğim dediktirler – kendi uydurdukları bütün yalanlara inanabilirler, espri yeteneğinden tamamen yoksundurlar – "seks düşmanları"na karşı davranışlarında haysiyet ya da adab-ı muaşeret tanımazlar. Çok can sıkıcı bir şey –

Bir de maçolar var – John Wayne tarzı kare-çeneler, bağnazlık, aptallık – duyarsızlık

Yani üzerinizde bir baskı oluşur oluşmaz bir arketip üretiyorsunuz.

16 Aralık 1996.

Biliminsanlarının saygınlığı yerlerde sürünüyor. Bir olayın sadece *bir kez* gerçekleşiyor olabileceğini kafaları almıyor mu? Ya da sadece belli bir *zamansal* kalıp içinde gerçekleşiyor olabileceğini – sadece üç haftada bir salı günleri mesela.

Veri'ye yönelik doymak bilmez bir iştahları var: "Daha fazla veri!" diye bağırıyorlar, "anekdot istemiyoruz." (Bazı durumlarda yegâne veri anekdotlar olabilir.)

"Kesin değil!"

Kesin olan ne var ki?

16 Aralık 1996.

1879 yılı yerleşimcilerinin anlattıklarını okuyorum. Misafirperverler:

"Atını bağla ve içeri gel."

Durumu yumuşatmak için yanımda hep bir galon viski taşırım. Bir kadeh viskiye hayır demezler, değil mi? Demezler.

Tabii ki köpek, gelişimi hep haber veriyordu. Kasaba köpeklerinin temel işlevi yaklaşan şeyleri haber vermektir.

"Yönetim aylık 15 dolar alıyor. Burada uyuman ve kahvaltı için senden 5 dolar alacağım."

Ne günlerdi be.

Dün gece gördüğüm rüya. Dün gece yine John –seks yok– ve su. Zaman zaman suya batıp çıkan cıvadraya tutunuyordum.

Hep bu su rüyaları, pis, temiz, koyu mavi – sular koyu mavi.

17 Aralık 1996. Salı.

Şu anda ağır soğuk bir depresyon içindeyim. Karla birlikte parçalanıp ota dönüşüyorum – beyaz bıyıklı yaşlı bir beyefendi oluyorum.

Gri bulutlar –siyah dallar– sular çekiliyor, yapraklar, sonra:

"Ben karaya oturdum –"

"Kendime" böyle dedim –

"Jilet içinde efendim, sapını çevirin."

Çevirdim, her şey hidrolik sıvısı gibi dışarı aktı ve şöyle dedim: "Boşver gitsin."

Sonra da hayalet at üstündeki küçük çocuk gibi kahkahalar attım – bu dünyaya ait olmayan kahkahalar.

(Bu türdeki en iyi hikâyelerden biri, tıpkı Işıldayan Çocuklar* gibi.)

Yalancılardan nefret ederim
Yakacağım bir yalancıyı
evrene yalancı şahitlik yapıyor
her şeyi evirip çeviriyorlar
ta ki en fena şeyler
en iyi şeyler olarak alkışlanana ve
en iyi şeyler bataklığa atılıp,
üzerine tükürülene dek.

20 Aralık 1996.

"Öfkeliyim" – (Ed Anger'ınki gibi bir gazete sütunu);

Pis barbar yerleşimciler ve koyun gibi itaat eden insanlar keseli kurdu yeryüzünden sildiler.

* "Radiant boys" – bazı "paranormal" İngiliz masallarında ışıklar saçarak beliren ve genelde ölüme işaret eden çocuklar. (ç.n.)

Yerleşimcilerin ayaktakımına ihtiyaçları var, tıpkı tarikatların düşmanlara ihtiyacı olması gibi – üstelik yerleşimciler gerçeklere de kapalıdırlar.

"Çakalların çoğu kuzular gibi, inekler gibi yok edildi."

Tam bir saçmalık, tabii ki.

Bütün kurtları ve vaşakları öldürdük, dolayısıyla da geyikler otları bitirip açlıktan ölmeye başladılar.

Akıllarını başlarına getirmeye çalıştım – şu surata bir bak:

"Meselenin şu kurt olduğunu nereden anladın?"

"Adeta üzerinden akıyor."

"Hayvanlarımızı öldürüyorlardı."

"Hayır, öldürmüyorlardı. Vahşi köpekler bunlar – kaç tane öldürüldü."

"Şey, çok değil."

"Tabii."

Bu şeytani öldürme hummasından kurtulun – çobanların ayaktakımına ihtiyaçları var, tıpkı tarikatlarm düşmanlara ihtiyacı olması gibi.

Kamyonlardan ağzından salyalar akan saldırgan köpekler indiriliyor:

"Pekâlâ, salın köpekleri – öldür, öldür, öldür."

Şimdi yere esrar tohumu döktüğünüzü ve sonra da tohumları yapışıp kalacakları bir tablonun üzerine koyduğunuzu hayal edin.

21 Aralık 1996.

Ne salakmışım – uzaylılara karşı verilen, askerler hariç kimsenin haberdar olmadığı, kesinlikle de haberdar olmak istemeyeceği ve inanmayacağı (ve görünüşe göre "bizim" kaybettiğimiz) bir savaşın isimsiz kahramanı.

Rüyamda yaşlı bir berduş bana şöyle dedi:

"*Kaybettik!*"

İngilizler için çalışan David Edge'in bana CIA ihtimali konusunda akıl verdiğini hatırlıyorum:

"Sana yapmaktan korktukları şeyleri yapman için talimat verirler *ve sonra da* o şeyleri yaptığın için sana gülerler."

Bindiğim uçan mekanizmayı (T.P. sahneye girer) hatırlıyorum. Tekrar eden müzik Paul Bowles tarafından düzenlenmişti. Christopher Wanklyn de oradaydı. Geminin altımda sarsıldığını hissedebiliyordum, Pan müziğine daha yeni geri dönmüştük.

Paul, Christopher'a şöyle dedi:

"Patlayacağından korktum."

"Geminin mi?"

"Hayır, bütün gezegenin."

Paranoid fanteziler. O zamanlar gayet gerçekti ve şimdi dönüp bakınca da öyle.

Hayır, halüsinasyon görmüyordum. "Onlar" benim, Laurie Anderson'ın söylediği gibi, "ONLAR" olduğumu düşünmemi istiyorlardı.

Neyse, geçmişte kalmış eski mutsuz şeyler ve uzun zaman önce verilen savaşlar işte.

Ama yaralar halen baki.

Tersine:

"Bunları sanat salonuna götüreceğim," diyor Kahya.

"Kesinlikle, efendim," diyor sahip.

"Bana ayak yapma, efendim," diyor Kahya.

"Bana ayak yapma," diye inliyor sahip. "Efendim?"

"Elbette, göt herif..." – uzun bir duraksamadan sonra: "Efendim."

22 Aralık 1996. Pazar.

Kasvetli Pazar. Dün gece kahvaltı etmedim, Ölüler Diyarı'nda. Dave ve Sue da bir bakıma orada, otel odasındaydılar ve saatin 7.20 olduğunu gördüm.

Aşağı indim. Bir odada uzun bir masa ve belirsiz bir yiyeceğin fotoğrafı var – et olabilir mi? Hafiften kırmızı. Duvarın orta yerinde büyük bir açıklık var. Sanırım mutfağa geçiliyor.

Dört tane çizgili, gri kedi geliyor. Sonra kolalı beyaz yaka takmış siyahi bir herif görüyorum. Suratı seramik bir maske gibi. Onu kahvaltı için sıkıştırıyorum. Tepki vermiyor.

Paul Bowles'tan:

"Öfkeli bir kırkayağı rahatsız ettim."

"Sakın öldürme."

"Birinin öldürmesi lazım."

Neden öldürmeyelim ki. Bence kırkayak yaratıkların en iğrencidir.

Acaba kırkayağın yaratılmasına hangi berbat hata yol açtı? Eğer tahammül edemiyorsan, öldür gitsin! Neredeyse diğer bütün hayvanlar için öldürme derdim: yılanlar, kertenkeleler, bütün doğru düzgün canlı türleri. Ama sen artık doğru düzgün bir canlı türü değilsin. Kırkayak bacakları sağından solundan çıkıyor.

"Çık git barımdan. Haydi, yallah. Kırkayakları hiç sevmem!"

Bir tahmin: Kırkayak sıcak bir açmazın sonucudur. Akrep deliğinden soğuk soğuk sürünerek çıkar –

belki – şey, belki de insan elindeki kartları oynamalıdır –

peki, kartları kim dağıtıyor?

"Kartları dağıtan kişiye yüklenebildiğin kadar yüklen."

Kartları dağıtan kişi değişir – niyeti rüzgârla hemen değişiverir.

Papa Hemingway söylemişti bunu:

"Artık olmuyor işte."

Kredin tükendi Papa – sınıra dayandın.

İntihar asla iyi bir şey değildir.

"Ah, güzel Kardeşlerim, İntihar korkakça bir hamledir."

Keyifler nasıl Burgess?

Yazarlar bütün dünyadaki hayranlarını hissedebilmeli ve onları eyleme teşvik etmelidir.

Bütün bu kötülük, Uyuşturucuya Karşı Savaş sadece bir parçası. Açıkça söyleyelim: bu KÖTÜLÜK'tür ve Homo (deney) Sap'ın yaratabileceği ya da yaratacağı değerli şeylere hiçbir iyiliği dokunmaz. Sadece yok etmek için buradadır.

Çünkü arı kovanından dokuz yüz arıyla

ve arı kümesinin yüz karasıyla

yatan bir yoldaşımı vurdum.

Şimdi bunu zemindeki bir çöp öğütücü sayesinde durdurdular.

"Bunlar yüce göğün altındaki menfur hileler, bunları görünce ağlar Melekler –"

Balinalar, foklar ve filler ağladığında ölümcül Öfke Günahı'nı bastıramıyorum.

Hep önümüzde sallanan o kumaş parçası: *"Toro! Toro!"* ve tekrar tekrar taarruza geçmek –

Bırakın gitsin, uçan balonla göğe yükselen ve ipleri vaktinde salıveremeyen insanlar gibi.

Kardeşlerim, bu vaaz ipleri salıvermekle ilgilidir. Yani bedensel sarsıntılarınızı salıvermekle – *sıkı tutunun.* Çok geç. Otuz metre yüksekliğe ulaştınız.

Kardeşlerim, halen bir [mili] saniyeniz varken salıverin gitsin.

Bir [mili] saniye üç boyutlu hale gelebilir mi?

Bir çocuk kardeşinin ölmesini ve babasının da postalanmasını dilemiş. Bu dileği ölmeden önce gözünden geçen "hayat şeridi"nde belirdiğinde şöyle demiş:

"Kendi hayatımı feda etmeyi tercih ederim."

Elbette söylediği şeyde samimiymiş ama söylediği şeyi *hissetmemiş*. Bu yüzden de bir gram bile ilahi inayete erememiş.

Çaresizce kendini bir yerlere atmış ve onu ancak kedilere duyduğu sevgi kurtarmış. Hiçbir rahip ya da psikiyatr ona yardımcı olamamış. Bu kişi Brion Gysin'di ve: "miyav miyav miyav."

Mutlak karakter sağlamlığı diye bir şey var mı?

İnsanın her yerine yayılan Diğer Yarı yüzünden olamıyor böyle bir şey.

Evet, duyusal inzivaya çekilen kişiler genellikle "üzerlerine başka bir bedenin geçirildiğini" hissediyorlar.

Evet, kesinlikle öyle.

Yani, her yerinize yayılan şeyin ne olduğuna iyi bakın. Sizin için en iyi olan şeyleri içeriyor mu?

"Hassiktir, hayır."

(Onları kullanın ve kaybedin.)

23 Aralık 1996.

(Gölde bir tekne.) Hızla giderken devrileceğinden korkuyordum. Rüyalar gitgide daha az ilginç bir hal alıyor.

24 Aralık 1996.

Yanımda iki çocuk vardı. Onlara havada nasıl süzüleceklerini göstermek için uçurumdan atladım. Bir süredir gördüğüm ilk uçurumdan-atlama rüyası. Ölüm Kalım Savaşı'nda işler kızışıyor. Birkaç gün önce hiç kahvaltı etmediğime dair rüyalar gördüm.

Haydi bakalım: Geçmiş Hayatları Nasıl Keşfedersin.

Yaz o zaman bir tane. Tabii ki, bir sürü yazabilirim, kolay iş:

Paris, 1830'lar – Charles Baudelaire. Her şey çok açık ve kesin, koku, kediler, çok iyi bildiğim afyon hissi. Bende de frengi vardı.

Dehşet. *Je m'y connais* – bu hastalığı biliyorum. Geri geldi.

Restoranlar, kafeler, yemek, müzik –"*jets d'eau sveltes parmi les marbles*" – Verlaine, Rimbaud, karşılaşıyorlar – Paris – pisuar.

"*Simon, aimes-tu le bruit des pas, sur les feuilles mortes?*"

Ve bu da bir pisuar duvarından:

"*J'aime ces types vicieux, qu'ici montrent la bite.*"

"Burada siklerini gösteren vahşi tipleri seviyorum."

Ben de.

Paris'e geri dönüş. Çok fazla *pharmacie* [eczane] var –

"*Codethyleine Houdé?*"

"*Qui, Monsieur.*"

Verlaine: "kızıl balçığa bürünmüş yaşlı bir pan, tef seslerine karışan bu saatlerin talihsiz bir devamını (*une suite mauvaise*) öngörüyor hiç şüphesiz."

Ben hiç Kral olmadım. Bir danışman –bir Machiavelli– evet ama Prens olmadım.

Onlardan hep nefret ettim. *Aptallar.*

Katip, Rahip, danışman, sanatçı, evet.

Arkada, çok derinlerde yüzleşemediğim korkular var. Bu yüzden Paris gibi basit korkularla başlıyoruz.

Et puis? 1920'de –ve daha öncesinde– Paralı Askerler kan kaybediyorlar. *Sadece film.*

Hiç koku, yemek, his yok. Elimde zıplayan bir silah da yok. Peki, nerede bütün o –

26 Aralık 1996.

Belirleyici şey, lirik bir keyif hissi.

Rüyamda bir sahne, karmaşık ve büyük bir bina, renkler, su, iki adam konuşuyor. Bu hissi Conrad'da, Almayer'in nehrin doğu kıyısındaki sağlıksız koşullara dair banal düşüncelerinde buluyorum.

Oradayım. Çamurlu nehir akıp gidiyor – keyif veren şeyler genellikle birkaç saniye sürüyor –

İnsanlar "mutluluk" hakkında atıp tutuyorlar, sanki mutluluğu etrafınıza sarıp, bir daha asla başka bir şeye ihtiyaç duymayacakmışsınız gibi. Dolandırıcıların masalları bunun klasik örneğidir.

Meselenin Kalbi'ndeki Kahya mutlu olabilecek üç tip sıralıyor:

(1) Farkında olmayanlar. Görmezler. Görmeyecekler – bazıları dolarlarla yalıtılmıştır.

(2) Hödükler. Busgy Siegel gibi zalim, kötüdürler – kendilerinden gayet memnun görünürler ve feci bir manzaradır bu, üzerlerinden çirkinlik akar –

"*Bugsy!*"

Şişmiş kafasında iki kurşun. Ne sefil bir kahraman tipi.

Herhangi bir Chicago barına girin. Memurlar, diğer hırbolar, hepsi gangster gibi görünmeye çalışır. Bana ne olmak istediklerini gösterin, size kim olduklarını söyleyeyim: boktan işlerde çuvallamış boktan tipler. Tabii ki her zaman "üstlerinin haksız muamelesine" maruz kalmışlardır.

Özellikle de postanede çalışanlar. Daha dün kızgın bir postacı, müdürünü öldürdü, kafasına iki kurşun sıkarak –

(bütün Posta Müdürleri her daim silahlı olmalıdır)

Cumartesi, 28 Aralık 1996.

Bulanık rüyalar.

Geçmiş hayatlarımı açığa çıkarmak için birkaç egzersiz yaptım. Birkaç küçük parça elde ettim – biraz sinirli, rahatsız bir ses şöyle diyor:

"Sana bunu göstermem emredildi."

Ve bana çok az şey gösterdi.

Senseney'lerin Walton ve Pershing'deki eski evleri. Bayan Senseney bana şöyle demişti:

"Uzak dur ondan. Yürüyen bir ceset o."

Pekâlâ, her ceset yürüyemiyor. Onunki yürüyemiyor mesela.

Üstelik bu yürüyen ceset halen konuşabiliyor.

(Onunki konuşamıyor ve bu ceset halen yürüyebiliyor.)

Neyse, çok fazla ışık yok. Umarım ki – bu bayağı, züppe, zalim devirde geçmiş, gelecek ya da mevcut hayatları bulabilirim –

Bayan Senseney yükselen bir Yahudi kadını nasıl da parmağında oynatıyordu:

"Ah, Bayan Senseney, Wallace'ların partisinde çok eğlendim."

"Çok şanslıydın, öyle değil mi?"

Yemek odası hep soğuk ve rutubetliydi. Uyuduğu, sinsice hareket edip zavallı bir Yahudi kadının üzerine atladığı yatak odasının kokusu katışıksız Ölüm'dü. Yani hiç kokusu yoktu.

Bu odaya ve dağınık yatağın üstündeki mavi kimono ile mavi örtüye dair zihnimde nasıl bu kadar net bir görüntü var bilmiyorum.

Bunlar kasvetli görüntüler. Canlı ve neyse ki gitgide kaybolan ayrıntı parçacıkları. St. Louis burjuvazisi...

"Yani güzel bir akşam yemeği yedim ve çok keyifliydi" –(üç sek viskiden sonra)– "ama yeterli yiyecek bulamayan milyonlarca insanı düşününce vicdan azabı duymadan edemiyorum." (Kibar bir geğirme)

Dr. Senseney berbat bir doktordu. Bademcik ameliyatı esnasında beni az daha öldürüyordu, sorunsuz geçen bir geniz eti alma operasyonundan sonra iyice coşmuştu. Geniz etini New Mexico, Valley Ranch'ta bir taşın altından çıkardığım on beş santimlik bir kırkayağın yanında, alkol dolu bir kavanozda sakladım. Atımın adı Grant'ti. Alacalı Demir Kın. Grup çalmaya devam etti ve ben doktorun beceriksiz ellerinde az daha ölecektim.

"Elimden geleni yaptım," diyor, yalan da değil, yaptı.

Ama sağlam genlerim var ve bol gömlekli sosyetik bir kurbağa kılıklının (üzerine yüz çizilmiş bir sidik torbası gibi) beceriksizliğini atlatabiliyorum.

İzci bıçağımla boğazını kestim ve Kırmızı Vosvos'umun ardına bağlayıp mahallede sürükleye sürükleye üç tur attırdım.

"*Beni taciz etti!*" diye ağladım.

Yalan da değildi, evinde bir Fransız perisi olduğunu anlatmıştı. Soğuktu ve yağmur yağıyordu:

"Sonra onu ittirdim ve kapıyı çarpıp çıktım."

Evet, kesinlikle beni taciz ediyordu.

"Eğer oğlum ya da bir arkadaşım böyle birine dönüşseydi, onu kendi ellerimle öldürürdüm."

Bu noktada tacize uğradığım için kendime hâkim olamadım, taşaklarına bir tekme geçirdim ve bıçakla üzerine atladım, tek yapabildiği şey yaralı bir hindi gibi cıyaklamaktı.

Peki, bütün gün ne oldu? O kadar çok negatif Karma var ki.

29? – 30? Aralık 1996.

Kapıda kaldım. Yedek anahtarı olan kapıcı Cabell Hardy üçüncü katta oturuyor.

(Bugün ondan gelen mektubu buldum ve hemen yanıtladım. Daha önce yapmalıydım ama taahhütlü göndermedim. Rüya beni dürtüp uyandırdı – *gracias* Allah.)

Sadece bir kadın garsonun baktığı küçük bir lokanta. Her nasılsa silahımı sorun etmedi ve içeride iki polis vardı (Meksika'da olduğu gibi). Biri tavşan dudaklıydı ve Beat Hotel'deki Koca Al'a benziyordu (nostaljiye kapılıyorum – Beaux Arts Restoran, Balkan, Brion'un odası).

Polislerin beni tutuklamak için orada olup olmadıkları kesin değil.

Dışarıda bir iskele (kısa ve harap), koyu mavi sular var. Suyun dibinde de balıklar.

New Yorker'daki Hiroşima yazısını okuyorum:

"Bir zamanlarda ben de herkes gibi bombanın savaşı sona erdirdiğini ve bir sürü hayatı kurtardığını düşünüyordum."

"Ben de herkes gibi"ne beni dahil etme. Savaş zaten kazanılmıştı. Japonya, İsveç aracılığıyla barış istiyordu. ABD yetkililerinin, aklı başında ve kısmen düzgün düşünen insanları ürkütecek kadar boktan oldukları ve halen de öyle olmaya devam ettikleri çok açık.

"Bakire" bir hedef istiyorlardı. O çarşaf üzerinde siz kana doymak bilmezleri tatmin edecek kadar kan olmalıydı.

"Tanrıya şükür fiyaskoyla sonuçlanmadı," demişti Oppenheimer.

"Biz Ölüm olduk, dünyayı yok edenler olduk."

"Bu lanet savaşta gördüğüm en iyi atıştı bu," demişti bombayı atan (Ebola) *Enola Gay*'in pilotu Albay Paul Tibbets.

"Hiç açılmayan bir bankanın taş merdivenlerinde bekleyen bir Japon'dan geriye kalan gölge."

"Saat 8.15'te durdu."

Gitgide daha da kötüleşiyor. Çirkin Amerikalı daha da çirkinleşiyor, ta ki bürünülecek daha çirkin bir görüntü kalmayana dek.

Peki, bu nihai nokta nedir? Nihai Sikip Atma mı?

Ee, şey, tabii ki sen bir kadınsın – böyle şeyleri anlıyorum. Ben bu dünyanın adamıyım, küçük kısa kaburga kemiğim.

30 Aralık 1996.

31 Temmuz 1995 tarihli *New Yorker*'ı okuyorum, Müttefikler'in bombardımanının Hamburg'da sebep olduğu "ateş fırtınalarına" dair bir haber. (Atom bombasına ihtiyaçları yoktu.) Sonra da Almanların moralini bozmak için Dresden'i bombaladılar. Sonuçta da ortaya tarihteki en büyük ikinci ateş fırtınası çıktı. Söylediğim gibi, ABD ve İngiltere'deki en üst düzey yetkililer insanın aklının alamayacağı kadar boktan tiplerdi.

Peki, bu akıllarda ne kaldı? Benim ya da alakam olan diğer insanlar (Hinduların dediği gibi, "bütün ilişkilerim") için pek değerli olmayan şeyler. Malezya'daki uyuşturucu karşıtlarının söylediği gibi: "torbacılar onun nezdinde insan değildi."

Ve o da –Başbakan Mahathir Muhammed– benim nezdimde insan değil. Onu bütün kalbimle lanetliyorum. Bende bir duygu uyandıran hiçbir şey yok onda.

Aynı şey ateş fırtınalarını düzenleyenler için de geçerli.

ABD tarihindeki bu utanç verici bölüm feci bir şekilde son bulmak üzere, Clinton tam bir fare gibi cıyaklayarak Arizona ve Kaliforniya'da mahkemelerin marihuanayı tıbbi ya da diğer kullanımlar için yarı yasallaştırdıklarını söylüyor...

Eğri oturup doğru konuşmak lazım. Bu *YASADIŞI* bir uyuşturucudur ve hiç tartışmasız yasadışıdır.

Salı, 31 Aralık 1996.

Otobiyografime başlayaca –

bildiğiniz gibi –

Eğer o –

Sonra yüce bir gücün dokunuşunu hissettim ve morfin bağımlısı oldum. Kendim için yaptığım en iyi şeydi bu. Tanrının Kendi İlacı olmasaydı asla yerden kalkamayan, "Büyük Amerikan Romanını Yazacağım" diyen tiplerden biri ya da alkolik bir akademisyen olabilirdim:

"Kadro alacak mı? On yıllık sevgilisinden ayrılacak mı?"

Bayat bir pembe dizi bu ve T.K.İ. sayesinde kendimi buna kaptırmadım.

"Kadro alacak mı? Banka ikinci mortgage için yaptığı başvuruyu kabul edecek mi? Kendi kurallarını bozarak genç Prescott'a iş atacak mı, bu riski göze alacak mı?"

Bir gün Büyük Amerikan Romanı'nı yazacak; heybetli sorular ortaya atıp bunların derinliğine inecek "yüksek bir ciddiyet"le dolu olacak bu roman.

Mısır hiyerogliflerinde "soru" fikri su ve kamışla temsil edilir.

Tanrının Kendi İlacı'nın dokunuşu (dürtmesi) *Junky* ve Çıplak Şölen'i yazmamı, bir iş –yani tabii ki bir görev demek istiyorum– hayatta bir yer edinmemi, *kendi yerimi* edinmemi sağladı. Bir de uyuşturucuya karşı savaşın ardında pusuya yatmış kötülüğe gözlerimi açtı. *Yasadışı* uyuşturucular. Herhangi bir uyuşturucu değil. Bir uyuşturucu yasadışı ilan edildiğinde Cehennem'in derinliklerinden gelen kükürtlü bir parıltıya bürünür.

Böylece, T.İ.K. aracılığıyla öz-saygımı ve dolayısıyla da diğerlerinin saygısını kazandım.

Ben küstah bir kültürel İkon'um. Hakikati savunurum. Yalancılardan nefret ederim.

Benim hayvanım Beyaz Kedi'dir; bütün gizli planları, yalanları ve aldatmacaları açığa, Avcı Kedi'nin önüne çıkaran yakıcı ayışığından oluşan Beyaz Kedi. Onu satın alamazsınız. Evde istifleyemezsiniz. Korkutamazsınız. Her yeri ışıktır. Korku sapkınlıktır. Avcı Kedi pankartı altında yürürüz.

Hakikatle şunu kastediyorum: Bütün saçmalıklar ortadan kalktığında halen orada olan şey. Tek bir yalan kalmadığında. Hepsi yok olup gittiğinde.

İşte o zaman arta kalan şey, eğer bir şey kalırsa, HAKİKAT *ve* getirdikleridir.

"Kastettiğim şey –"

"Kahretsin, çok boşboğazım, öyle olmasam halim nice olurdu acaba –"

Ah Eski Dostum. Bunlar nahoş hileler.

"Olan oldu. Sen kaybettin."

Yalancının günü sona erdi.

Bütün kelimeler silinip atıldıktan sonra hakikat burada karşımızda. Yalan söylemek için kelimeler üretiliyordu.

("Gidip karımla kahkaha atacağım.")

Her nereden geldiyse geldi, oradaydı işte.

Ey Kardeşlerim, bu öyle çabucak ve kolayca yapılmıyor. İçinizde bir yalan buluyor ve dışarı atıyorsunuz ve onun yerine üç tane daha içinize giriyor. Bunu her gün, her saat, her saniye yapmanız gerekiyor.

O yalanların izini sürün. Beyaz Kedi geri kalan kısmı halledecektir. Avcı Kedi.

Biz – "biz" derken yalanlardan ve saçmalıklardan bıkmış olanları kastediyorum –

Clinton –ne yanlış numaraymış, hükmen galip, Dole'dan iyidir– şöyle diyor:

"Marihuana gibi yasadışı uyuşturucular için tıbbi ya da başka amaçlara yönelik bir reçete sağlanmayacak."

Yasadışı bir uyuşturucu yasadışıdır işte, o kadar.

Üst orta sınıf reklamcı ve yayıncılar bütün Freudcu Dolandırıcılığı bağırlarına bastılar çünkü kendilerinin yalanlardan ibaret olduklarını biliyorlardı. Aptalca (hevesli) bir tavırla, Franfurt-am-Main'den gelen bir Yahudi'nin bütün bu saçmalığı düzeltebileceğini düşündüler.

(Biraz T.İ.K. deneyin, belki o zaman saçmalık o kadar saçmasapan gelmez.)

Phil White'ın uyuşturucu kullanmak konusunda şöyle dediğini hatırlıyorum:

"İnsanın başına gelebilecek en kötü şey."

Ya da şöyle de diyebilirdi:

"Eğer Tanrı daha iyi bir şey yarattıysa da, bunu Kendisine saklamıştır."

Deneme çekimi 2:

Uyuşturucu bağımlılığımdan hiç pişman olmadım. O yalancı piç kuruları küstahça benden uyuşturucunun kötülüklerinden bahsetmemi istediler, ben de onlara şöyle dedim: "Polis devleti için sığ bir bahane bu." Böylesi kötücül bir muhaliften virüs kapmamak için hemen telefonu kapattılar.

Hakikat Çetesi, Kötülük'ü görür görmez tanır.

"Konuşmak bir kadındır."

Eski, çok eski bir şarkı.

Kendilerini üstün yaratıklar olarak ortaya koyan bütün gruplar –Siyahlar, Yahudiler, kadınlar, beyazlar, Araplar, Çinliler– sonuçta espri yeteneğinden yoksun (Komünist) birer doktrinciye (ateistler) dönüşür.

Grev Kırıcı gibi broşürler yayımlayan bütün gruplar ("Biz *Grev Kırıcı*'yız) "kötü kalpli baş belalarıdır."

Boş zamanlarımda Tanca'ya gidip, çocuklara tecavüz etmediğimi kim ispatlayabilir ki?

Büyük Yalan'ın kalıntılarının bir kısmına sahiptiler ama hedeften aşırı sapmışlardı.

İnsanın canını yakan şey hakikat değil, sinir bozucu yalandır.

Eğer bir adam, bir senfoni gibi kurgulamak için bir kitap üzerine yıllarca çalıştıysa, şöyle deriz:

"Birkaç hafta içinde yalapşap bir araya getirildiği belli olan bu kötü tasarlanmış sözde roman, eleştiri açısından bile ciddi iddialar barındırmıyor."

Bir yazarı çileden çıkaran şey işte budur. "Bu kitap için neden yedi yılımı harcadım ki –"

"yalapşap bir araya getirildiği belli olan" –

Karşı olduğumuz şey şu: Hiçbir dürüstlüğe, karakter sağlamlığına ya da haysiyete sahip olmayan yalancılar, sincapları, kedileri ya da Gila canavarlarını (nesli tükenmekte olan bir tür) ezmeye veya sürat tekneleriyle deniz ayılarını ikiye bölmeye çalışan insanlar gibi:

"Ha Ha Ha."

4 Ocak 1997.

Hersey'i ve diğer Hiroşima haberlerini okuyorum. *The* [*Weekly World*] *News*'te yazan Ed Anger beni yine çok sinirlendirdi.

Bu yalancı Harvardlı barbar, bombanın atılmasını haklı görüyor. Tarafgir yazısında radyasyon hastalığı, yani "Atomik Salgın"dan bahsetmiyor bile.

Sahne: Barbar podyumda, her şey çok kibar, çok Harvardlı görünüyor, sonra...

"Bay Barbar, yazınızda radyasyon hastalığından hiç bahsetmiyorsunuz. Söz konusu yazıyı kaleme aldığınızda bu sendromun farkında mıydınız?"

Salonun her yerinden sesler yükseliyor:

"Evet, haberdardı..."

Biri içeri gizlice projeksiyon makinesi sokmuş, korkunç yanıkları gösteriyordu.

"Hayır, hiçbir şeyden haberdar değildi."

Barbar, gözle görülür şekilde yalpalıyor. Böyle muamele görmeye alışık değil.

"Şey, kısa bir yazıydı bu – bunu açıklamam pek beklenemezdi –"

Bir ses:

"Açıklaması *pek* beklenemezdi –"

Tiz, yırtıcı sesler:

"Japonların teslim olma önerilerinden de haberdar değil miydiniz?"

Sesler:

"Hiçbir şeyden haberdar değildi... *uslu* bir zenciydi, haddini biliyordu."

"Uslu zenci..."

"Haddini biliyordu..."

Bu sesler bütün kalabalığa yayılıyor ve aniden bir ses bombası gibi patlıyor, beş yüz teyp, beş yüz ses birden:

"İn şu sahneden!"

"Yalancı piç kurusu!"

"*Defol git şu sahneden!* Senin gibileri burada istemiyoruz!"

"Yuh yuh yuh!"

Tekrar düzeni sağlamak için sarf edilen nafile çabalar. Barbar, güvenlik görevlileri tarafından yaka paça dışarı atılıyor, her yeri çürük yumurta ve domates kaplı – bayılmak üzere.

7 Ocak 1997.

Hatıralar – kimsenin bilmesini istemeyeceğiniz şeyler.

"Geçmişim kötücül bir ırmaktı – *un fleuve maudit.*"

İşim gücüm yok – işsiz bir Yaratıcı Yazarlık hocasını kim ister ki.

O yüzden yaz: Kanun Aşk'tır.

Basitçe: bir şeye karşı hissedilen bir *duygudur.*

Par exemple, kırkayağa karşı hiçbir şey hissetmiyorum. Terk edilmiş bir yavru kedi ise içimi titretiyor.

Kırkayak nereden geldi acaba?

Bir orospu çocuğunu kafese kapatılmış kırkayakları canlı yavru farelerle beslemeye sevk eden şey insan türüne yapılmış nasıl bir ihanettir?

Kırkayak – o çok sıcak yerden, kırkayağı oluşturan yerden geliyor... *FIRINLAR, Fırınlar, Furrunnlarr...*

Neyse, unutun gitsin, artık kimin umurunda.

Sri Aurobindo'nun söylediği gibi: "Hepsi geçti gitti."

8 Ocak 1997. Çarşamba

Gümrükten silah ya da uyuşturucuyla geçtiğime dair bir rüya daha gördüm. Belirgin bir yakalanma ve hapsedilme korkusu.

Sakatlanmış mermer heykellerin yanından geçiyorum – şurada bir parmak, burada bir delik.

Umarım yarın lüks ya da doğru düzgün bir otelde olurum, bir hapishane hücresinde *değil.*

Güçlü bir *savaşma* hissi. Ayağa kalkıp savaş ya da Öl.

Yalancı piç kurularından bazı sana-söylediğimizi-yap emirleri:

"Kenevir zararlıdır."

Arnavut bir uzmanı kolundan yakaladım:

"Evet, biz *yasadışı uyuşturucu* kullanımını delilik *kanıtı* olarak görüyoruz."

10 Ocak 1997. Cuma

BEYAZ KEDİ

Reklam – [*Lawrence*] *Journal World:*

"İyi bir yuvaya, bedava. Beyaz kedi. 2530 Rosebud Caddesi. Tel: 555-0676."

Aradım. Gittim. Pazar günü öğleden sonra üç. Kadın (Sally?) çok tatlı, doğulu bir havası var.

Güzel kedi. Eve götürdüm. Misafir odasının önünde bıraktım. Kedi –adı Marigay, Sanskritçe Beyaz Kedi demek– çığlık çığlığa kendini kapıya atmaya başladı.

Bugün –9 ya da 10 Ocak Cuma– Roger Holden kediyi almayı kabul etti. Kedi haftasonu Bradley Vet Hospital'da kalacak.

İki gün daha katlanamayacaktım (dün gece hiç uyumadım).

Neden bu kadar üzgünüm? Bilmiyorum. Çığlıklarını duydukça daha önce hiç yaşamadığım bir korku ve depresyona kapıldım. Neden peki?

Yönetim kurulu üyeleri, patronlar, diktatörler ve bankerler masalarının altına saklanıp, bağırıyorlar:

"Beyaz Kedi! Beyaz Kedi!"

Hiçlikten çıkıp gelen eski yaşantılar. Bazı yerlerden gelen eski alıntılar.

Beyaz Kedi – yakıcı ışığı altında her şey aydınlığa kavuşuyor. O bir iz sürücü, izleri ya da kokuları takip eden bir avcı.

Bütün dünyada milyonlarca kedi içeri girmek için ağlıyor, nihayetinde pes edinceye kadar ve ben birkaç saat dinlenebiliyorum.

Beyaz Kedi Marigay artık gittiğine göre kulaklarımı acı çeken, aç, üşümüş, evsiz kedilere kapatabilir miyim?

Soruşturmacı, avcı, iz sürücü Marigay?

O çığlıkları, katışıksız kedi çığlıklarını duyduğumda kapıldığım iç sıkıntısı ve dehşetin üzerini hiçbir şey örtemiyor. İnatçı, küçük bir erkek kedi. Ne olmuş yani?

"Kedinin beyazlığı."

Beyaz Kedi (Algiers, Louisiana'da kahvaltı masasının altında, New Orleans'taki ırmağın karşısında ve ağaçların içinde).

Ölüme dair bir önsezi mi bu? Kendi ölümüme? Başkasının ölümüne dairmiş gibi hissettim. Umarım öyle değildir.

Bir yudum votka ve sessiz bir gece beklentisi, depresyonu ortadan kaldırıyor.

Beyaz Kedi'ye gitmiyoruz. Kediyi üç boyutlu bir görüntü gibi açıkça görebiliyorum. Kediyi seviyorum. Yakıcı Beyaz Işık'ını alıyorum. Yapmacıklı davranışlar ya da gizlenecek yalanlar yok.

Yalan söyleme baskısı karşısında ise mücadeleyi tercih ediyorum.

Haydi!

Yardıma çağırıyorum: Çıplak kızıl erkek silüetleri diziler halinde, belli bir kalıp içinde ilerliyor – bir öldürme yürüyüşü:

Öldür! Öldür! Öldür!

Eskiden öldürdüğümüz gibi.
Katışıksız öldürme isteği.
Şimdi? Artık yaşlı atlar gibi çayırdayız, öyle mi?
Eh, iyi bir vuruş daha kaldı geriye.

11 Ocak 1997. Cumartesi.

Ulusa Sesleniş mi? İnanılmaz derecede adice bir şey. Kenevirin tıbbi faydalarını araştırmak için bir milyon dolar!

Onları bu masraftan kurtarabilirdim: Glokom hastalığına iyi gelir, iştah açar ve morfin yoksunluğunun ilerleyen aşamalarında ya da kemoterapide görülen mide bulantısını bastırır. Yan etkisi olmayan genel bir toniktir. Güvenilir bir afrodizyaktır – istediğiniz an oradadır. Mesela Kraliçe ya da başka ileri gelenlerle buluştuğunuzda zamansız bir ereksiyonla sizi utandırmaz.

(Podyumda bir düşmanı ya da diplomatı küçük düşürmek için ne iyi bir taktik.)

Kenevir her zaman kontrol altındadır. Kısaca, bir fayda yelpazesidir.

Eğer rapor olumlu çıkarsa, elbette ört bas edilecek, tıpkı Nixon yönetimi altında Porno raporunun ört bas edilmesi gibi. Nixon, Leary'yi "Amerika'daki en tehlikeli insan" diye tanımlamıştı – Nixon, Bush ve Reagan gibi yalancı piç kuruları için tehlikeli –

"genellikle korku vesaire içinde yatağa gömülüyorum."

Uykusunda yalan söyleyecek.

Peki, Beyaz Kedi'ye dair bu iç sıkıcı önsezi niye?

Muhtemelen –müstakbel– Pamuk Prenses.

L. Ron Hubbard bir rüyada beliriyor, yüzü derin uzay yanığı. Aerodinamik bir Scientology darbesinin başını çekeceğiz. Hubbard dalgıç kıyafeti gibi görünen bir elbise giymiş.

Peki, niye bir ışık tutmayayım ki buna? Hatırlıyorum, önce insandı ama sonra değildi:

"Bu gezegenden değilim ama son derece iyi niyetliyim."

Tabii, tabii, hepimiz öyleyiz.

"Belgeler nasıl da gizlice kayıp gidiyor."

Bu noktada Beyaz Kedi verilerini içeren belge –kahvaltı esnasında– yere bırakılıyor kaydırılarak. Şimdi saat 16.50'de belgeyi yerde bulabilirsiniz.

Beyaz Kedi burada hakikaten cereyan yüklü. *Kötü* bir şey.

Amerikan Narkotik Şubesi – "*kötü*," diyor Dr. Dent. Şeytani, diyorum ben.

Bir sürü iktidar-manyağı, leşe üşüşen köpekler gibi bunun üzerine üşüşecek *ve* homurdanacak *ve* cıyaklayacaklar:

"Ben *haklıyım*."

Ben öyle düşünmüyorum ve pis kokmuyorum.

(Jim geliyor şimdi.)

Dosya açıldı mı? Sudaki sazlıklar.

Müfettiş, iz sürücü, ay kedi, beyaz ışık kedisi, Karanlığı Temizleyen, gece –

Ee sonra?

Kanıt Zinciri Çöp Kutusu'nu boyluyor. (Niye baş harfleri büyük yaptın?)

"William Burroughs, öyle mi?"

-Ridley Pearson.

Yani çöp kutusuna mı gittim?

Sam'in Oğlu – Samson.

12 Ocak 1997. Pazar.

The News'e göre, insanın rüyasında böcek görmesi ölümcül bir hastalığa işaret edebilirmiş.

(*Peut-être... qui vivra verra.*)

Dün gece rüyamda içi böcek ve sinek dolu, çürümüş, yıkık ahşap evlerden oluşan bir mahalle, bir *barrio* gördüm. Görünüşe göre benim de orada "Mayıs Kulübesi" adında bir kulübem var. Kulübeme kilolarca böcek ilacı, belki de pire tozu ile taşınmam gerektiğini düşünüyorum.

Barrio'nun çok büyük olmayıp, kare şeklinde düzenlendiğini ve böcek istilasının burayla sınırlı olduğunu fark ediyorum (başka bir yerden geldikleri çok açık ama etraftan yalıtılmış durumdalar).

Başka?

Isıran böceklere dair birçok rüya gördüm. Paul Bowles'la bağlantılı olarak:

"Hiç kimsenin bu gezegeni terk etmesine izin vermemeliyiz!"

(Paul bayılmak üzere.)

"Raydan çıktık! Raydan çıktık! Hiç ümit yok."

Paul'ün yüzünü gayet açıkça görüyorum, dışarıda kar altında, sıfır derecede.

"... Buz tutmuş kukuletalar ve zırhlar içinde nasıl da *acı çektiklerini* düşünmek."

Keats, "St. Agnes' Eve."

"Onların süratli atları olacak –"

Bir bariyere çarpma fantezisi. Bu fanteziye perşembe günü Kansas City'ye giderken kapıldım. Biraz uyuşturucu yoksunluğu çekiyorum.

Paul Bowles "Mr. Young and Mr. Woo" adlı kısa öyküsünde uyuşturucu hissini yakalamıştı. Uyuşturucu kullanmayanların yazdıkları genellikle mevzudan çok uzaktır, Algren'in *Altın Kollu Adam*'ı gibi. Algren uyuşturucudan tamamen bihaberdi. Öğrendim ki daha sonra bilgisizliğini kabul etmiş.

"Zamanında gelen bir gammaz para harcatmaz" – kafiye.

Peki, Kansas banliyöleri bana ne diyor?

Şöyle diyor: "Öldür!"

Böylece görebiliyorum. Ölüleri çekin gözümün önünden.

"Ölülerinizi ortaya çıkarın!"

Sürücü'ye de biraz rehberlik yapın.

Soluk mavi gökte yeni ay, beyaz bir tırnak dilimi gibi. Gökyüzünün mavi tabağında küçük gümüşi bir ay dilimi.

Neden? Başka hiçbir yerdeki hiçbir şeye benzemiyor.

Her şeyin başka türlü –

St. Patrick:

"Eski ayı gördüm, gözlerinde yeni ay vardı."

"Öldüğümde, tamamen ölmüş olacağım"? diyen bir ateistin gözlerinde parıldayan şey nedir? Sanki bu ateistlere hınzırca, özel bir tatmin sağlıyormuş gibi?

13 Ocak 1997. Pazartesi.

Yatağımın içinde büyük bir böcek vardı, büyük bir örümcek –ve akrep– gibi bir şey, yatağı alt üst ettim ama onu bulamadım.

Uyuşturucu yoksunluğu çekiyordum. Biraz kodein arıyordum. Ya da herhangi bir şey.

Annemle telefonda konuştum –

Bu hep böyle miydi? Uyuşturucu ilaçların asla grip için verilmediğini, satıcıların ölüm cezasını hak ettiklerini fark edecek kadar aydınlanmış olan sadece biz miyiz?

Ne büyük yalan, ne aptalca bir lakırdı – uyuşturucuya karşı savaş.

Benden onları destekleyecek şekilde konuşmamı ya da yazmamı isteyecek kadar küstahtılar. Ret cevabım çok netti.

Balıkları beslemek için dışarı çıktım. Spooner'ın eskiden dolaştığı bütün yerler beni fiziksel olarak çarpıyor. O kedi benim bir parçamdı. 4 Ekim 1996'da, Cuma günü öldü.

"Üzgünüm sağ çıkamadı," dedi veteriner.

Onu kucağımda tutarken ölmek üzere olduğunu *biliyordum* – sonra kucağımdan atlayıp masanın altına işedi.

Beyaz Kedi artık Roger Holden'da. İyi bir yuva.

Peki, bu korku niye?

(Sanırım bir felaketi önledim, kedinin dışarı çıkması, bulunamaması falan filan gibi.)

Acaba ne talihsizlikler böylece engelleniyordur kim bilir.

Ya da belki de bu korku geleceğe ya da şimdiki kritik sağlık durumuma ilişkindir.

14 Ocak 1997. Salı.

Dan Farson'ın yazdığı bir Francis Bacon biyografisi okuyorum. Yıllar önce ben ve Alex Trocchi için bir televizyon programı organize etmişti.

Francis bazı duvar yazılarına dikkat çekiyor ve ben tüm zamanlarının en iyi duvar yazısının Paris'teki açıkhava pisuarlarından birinde olduğunu iddia ediyorum:

"J'aime ces types vicieux,
qu'ici montrent la bite."
"Burada siklerini gösteren
vahşi tipleri seviyorum."
"Ah ah, vah vah, ben de!"

Baskısı tükenmiş, akıllardan çıkmış bir gey romandan alıntı. Duyduğuma göre yazarı kendini öldürmüş. Çok iyi bir romandı. Romanın adını ya da yazarın adını bile hatırlayamıyorum. McGray ya da İrlandalı bir şeydi adı.

Bir kayıp MS daha. Romandan sahneler kafamdaki ekrandan geçiyor, küçük "yihuu" kraliçesi. Hükümete bağlı bir denizadamlarına iş bulma kurumunda çalışan, başka bir hınzır ve sapkın kuir. Bir diğeri: "Hiç kanının farkında olan bir genç görmemişti ve –"

"Rover adında küçük bir köpek vardı
ve öldüğünde, tamamen öldü."
"*Biliyorsun* işte!"

Yıllar sonra Ted'e "tamamen" mevzunu sordum ve o da aniden, kendinden hiç beklenmeyecek, karakterine hiç uymayan bir şekilde hırladı – dedi ki – hırladı – aniden söyleyiverdi, gerçek Ölüm:
"*Biliyorsun* işte!"

Kedi ve köpeklerle dolu rüyalar.
Görevli bir kadına soruyorum: "Ne renk kedi?"
"Fındık rengi," diyor.
Bir sürü kedi var, bazıları koyu fındık renginde. Ne güzel kediler. Rüyadaki hem kediler hem de köpekler güzel.

15 Ocak 1997. Çarşamba.

Favori alıntılarım:
"*J'aime ces types vicieux,*
qu'ici montrent la bite."
Paris'teki bir açıkhava pisuarının duvarından.
"*Simon, aimes-tu les bruit des pas sur les feuilles mortes?*" – Remy de Gourmont
"Terk edilmiş masal diyarlarındaki tehlikeli denizlerin
köpüklerinde büyük pencere kanatları açılıyor." – Keats
"*Un vieux faune de terre cuite...*
Présageant sans doute une suite
Mauvaise â ces instants sereins...
Jusqu'à cette heure dont le fuite
Tournoie au son des tambourins."
— Paul Verlaine.

"Kızıl toprağa bürünmüş yaşlı bir pan, hiç şüphesiz, ilerledikçe tef seslerine dönüşen bu saatlerin mutsuz sona ereceğini seziyor."

Bu şiirin büyülü tarafını oluşturan sessiz "darbuka"yı açıklamak zor.

Verlaine kesinlikle saf lirik biçemin en büyük ustalarından biri.

"Au calme clair de lune triste et beau, qui fait rêver les oiseaux dans les arbres et sanglotes d'extase les jets d'eau, les grands jets d'eau sveltes parmi les marbles."

"Oyuncularımız birer ruhtu ve hepsi eriyip havaya karıştı, o incecik havaya; başı bulutlarla çevrili hisarlar, görkemli saraylar, heybetli tapınaklar, koca dünyanın kendisi, evet, eriyiverecek içindekilerle birlikte; ve kaybolup giden şu asılsız seyran gibi, hiç bir iz bırakmayacak geride."

17 Ocak 1997. Cuma.

Bir ölümsüz alıntı daha. 1920'lerde Çinli torbacılar beyaz müşterileri o kadar güvenilmez ve gammazlamaya yatkın görüyorlarmış ki, yanlarına beyaz ırktan biri geldiğinde şöyle derlermiş:

"Mal yok. Cumaya gel."

"Yaşlı olabilirim ama hâlâ çekiciyim."

(Elli yıl önceydi bu. Kemikleri hâlâ çekici midir?)

"İnsanın kanında ne var onu böyle yapan?"

Mezarlık kirasını ödemeyerek, annesinin mezarından çıkarılmasına ve ortak kemik çukuruna atılmasına neden olan kuir bir boğa güreşçisine atfen.

Mağlup General madalya ve kordonlarıyla striptiz yapıyor, bir yandan da şöyle diyor:

"Ödeyebileceğimden daha pahalıya geliyor."

"Teslim oluyorum, canım."

Şimdi tamamen çıplak, aleti de yaltaklanırcasına sertleşmiş.

Hayatın parçalarını bir araya getirmek bir yapbozu tamamlamak gibi.

Kimin biyografisini yazabilirdim? Sadece bir kişinin. Brion Gysin.

Pekâlâ, Geiger'la temasa geçin. Haydi işe koyulun.

Geçmişim orada.

17 Ocak 1997.

Beat Otel. 32 numaralı oda. Tedavi. *Life-Time* çalışanları. Snell ve Dean. Uzaylılar *katı atık üretmiyor.*

Snell bana bir not gönderdi:

"'Hey yavrum, çantalarıma bir göz at!' Testis torbasını Bitch Box 69'da sergileyecek."

"Eğer istersen, *tamamen idrar dolu.*"

Fiyatı çok mu yüksek?

Aman neyse, almadım.

O günleri, 9 rue Git-le-Couer, Londra ve Tanca'da geçirdiğim o yılların büyüsünü, tehlikesi ve korkusunu, büyülü fotoğraf ve filmleri geri getirebilir miyim?

Onları biraz sarstım. Sinema salonunun yöneticisi hiç bu kadar öfkeli yakınmaya ya da bu kadar çok yürekten kutlamaya şahit olmadığını, koltuklarda da hiç bu kadar çok şeyin –fotoğraf makineleri, şemsiyeler, cüzdanlar (genellikle boş) vesaire– unutulduğunu görmediğini söyledi.

Film günlerce perdede titreşiyor:

"Kuleler, Ateş Açın."

Tanca'daki Piyango Binası'nda John Hopkins beni ziyaret ediyor ve şöyle diyor:

"Burası deniz savaşı gibi kokuyor."

Evet, Muniriya'yken aşırı dozda uyuşturucu almış ve odama kendimi zor atmıştım. Beş dakika içinde bir şeyim kalmadı.

Defalarca ölümün kıyısından döndüm – Chelsea Otel'in barında Robert Filliou bana şunu sordu:

"Seni kaç defa öldürmeye çalıştılar?"

Brion yolumu şaşırmamamı sağladı.

"Saldırıya uğramıyormuş gibi davran."

Bazen zor oluyor. Aniden çöken gri bir ümitsizlik hissi, ani ümit parıldamaları.

Dr. Dent'in bana apomorfin tedavisi uyguladığı Tipperary, 99 Cromwell Road çok uzakta.

15 numaralı odadan tepinme sesleri geliyor. Ian Sommerville. (Asansörün sesini duyuyorum.)

(T.P. akşam yemeğini hazırlamaya geldi.)

"Eski mutsuz
uzak şeyler
ve uzun zaman önce
yapılmış savaşlar."

Mickey'nin Tanca'daki siyah âşıklarından biri şöyle demişti:

"Berbat bir şey bu – Ruhlar kavga ediyor."

"Günbegün savaş."

Günbegün insanı usandıran savaş belası – bu bir yıpratma savaşı değil mi?

18 Ocak 1997. Cumartesi

Burada sadece yüzeyi kazıdım. O mutlu ölümsüzlük ve güç hissi. Mutsuz kısım ise –"gri ümitsizlik yüzünden ruhum hep mutsuz"– gri uzaklığa doğru genişleyen devasa ölümcül hastalık klinikleri, bulanık ve anlamsız – Hiç ümit yok.

Bir keresinde rüyamda (1965 yılıydı, Chelsea'de kalıyordum) yaşlı bir ayyaş şöyle demişti:

"Biz kaybettik!"

Öyle mi? Ben yeniden başlamaya hazırım.

Peki nereden?

Joujoka'daki Pan Ayinleri –bir oğlan çocuğu önümde birkaç saniye dans etmişti– Pan kadar gayri-şahsi, doğanın Tanrısı.

İsa doğduğunda Pan öldü mü? Hayır. Ama bir darbe yedi – çocukların dans ede ede ezdiği yeryüzünde dalgalı kırık camlar belirdi.

Arap kıyafetleri içinde orada oturan Yeşil Rahibe'den bana doğru bir nefret ateşinin geldiğini hissettim –

Brion Gysin şu dünyada saygı duyduğum tek insan. Diğer insanları sevdim, beğendim vesaire...

Peki, saygı ne anlama gelir? Bütün yalanlar, aldatmacalar, maskeler ortadan kaldırıldığında, geriye ne kalır? Bir resmin, bir kitabın ya da bir insamn hakikati kalır.

Kimse mükemmel değil.

Hayır değil ama resimdeki hatalar sayesinde hakikat ortaya çıkacaktır.

Her neyse – dün gece bir yerde olduğuma dair belli belirsiz bir rüya gördüm, çok uzun kalamadım –çamaşır torbasını lastikle sardım...

Başka?

Göl, Faslıların, Yahudilerin, Almanların yaşadığı bir gecekondu.

Yani her şeyin içeri girmesine izin vermeliyim, buraya ait olmayan her şeyi uçurup götürecek devasa bir rüzgâr olmalı.

(Ben şeffafım.)

21 Ocak 1997

"21 Ocak 1997. William S. Burroughs'un günlüğündeki son sözler."

Francis Bacon'm hayatını okuyorum, zaman zaman sergilediği korkunç davranışları – bir ev partisinde şarkı söyleyen Prenses Margaret'i ıslıklayıp *yuhalamış* –

Başka bir seferde de:

"O öğleden sonra hiç cazip bir şey yoktu, o da (Francis) son derece rezil bir müstehcenliğe büründü."

Gilbert ve George şöyle demişler:

"Anlamıyor musunuz? Bacon böyle işte. İstediği gibi davranmakta tamamen haklı."

İstediği gibi değil, davranmak *zorunda* olduğu gibi.

Sanatçıların esin perisine açık olması gerekir. Bir sanatçı ne kadar muhteşemse, "kozmik akıntılara" o kadar açık olur. Nasıl davramyorsa öyle davranmak *zorundadır*. Eğer "sanatçı cesaretine" sahipse ruh halinin onu ele geçirdiği şekilde davranmak *boynunun borcudur*.

"Prenses Margaret'ı yuhalayan adam bu!"

– köylüler onun müthiş parıltısından kaçınıyorlar.

Mide fıtığı yüzünden iki kötü gece geçirdim – Çin yemeği bağırsaklarıma ağır geldi, sabahı ve metadonu zor bekledim. Biraz kodein. Bir "pembe" paket bırakılmış, sanırım... Hayır. Yani, bir bağımlının parmaklarını kim suçlayabilir ki?

Gözümün önünden geçen hayat şeridimde o kadar çok şeyden nefret ediyorum ki onların yerine *o zamanlar* ifadesini koymalı ve bunu hemen şimdi yapmalıyım.

Çoktan ölüp gitmiş (muhtemelen) ya da kesinlikle ulaşılmaz olan şeyler karşısında ne kadar nafile bir kendini üstün gösterme çabası.

Bir sanatçının istediğini yapması için ödediği bedel *bunu yapmak zorunda olmasıdır*.

Bana sormuşlardı:

"Neden yazmayı bıraktın?"

Neden yazmaya başladığımı bilmediğim gibi neden bıraktığımı da bilmiyorum.

Bu kadar kalın kafalı olmamaya çalışın.

Güneşin doğmasını
ve 60 miligram metadonu bekliyorum.
Tabii ki hile yapabilirdim
ama o dolandırıcı piçin bana söylediği gibi:
"Yirmi yıl yanına kâr kalır bu ama sadece
kendini kandırmış olursun."
Başka kim kandırılmaya değer ki?

Güneşin doğmasını
ve metadonumu bekliyorum
parçaları yerli yerine koyup
kalıcı küçük böceklere dönüştürmek için.

Ee, ne olmuş?
"O (Francis) rulet oynadı ve iyi kazançlar sağladı."
"Oluyor öyle şeyler. At yarışlarında kazanmanın tek yolu kazanmaya hiç başlamamaktır."
Kazanırken risk al,
kaybederken oyunu bırak.
Kural bu.
Niye uğraşayım ki?
Bu tam zamanlı bir iş ve bence, harcadığın enerjiye değmiyor.

22 Ocak 1997. Çarşamba.

Dün gece canlı, rengârenk rüyalar gördüm.

Bir yol ayrımına geliyorum. Sağa dönüyorum. Çam ağaçlarıyla dolu, kırsal görünüme sahip bir cadde. Binalar – pencerelerden birinde kabuğu soyulmuş, cilalanmış bir ağaç parçası. Doğal heykel, sanırım. Caddenin sonunda yıkılmak üzereymiş gibi görünen binalar.

Biraz paregorik almak için bir eczane arıyorum. Bu caddede yok.

Biriyle bir uçağa biniyorum ve yol ayrımının sol tarafını keşfetmek için alçaktan uçuyoruz; devasa binaların olduğu büyük bir şehir. Yaklaşık otuz metre uzunluğunda devasa, kare şeklinde bir bina, sarı sırlı tuğladan yapılma bir kulesi var. Göğe yükselen kırmızı, sarı ve rüstik binalar – çok ihtişamlı.

Bu konuda yaşlı bir kadına yorum yapıyorum, bana tartışmasız katılıyor gibi.

"Evet, ben de çok gördüm bunu."

Nerede eczane bulabilirim, diye soruyorum.

"Tam burada," diyor.

İşte karşımda paregorik şişem, eski moda mantar kapaklı, elli gram.

Dükkân renkli bir perdeyle ikiye bölünmüş, çok büyük bir dükkân. Şehrin tamamı fazlasıyla bilimkurgusal. Yeryüzündeki hiçbir şeye benzemiyor.

24 Ocak 1997. Cuma.

"Nehri ötesinde ve ağaçların arasında
Tepelerin üzerinde ve uzaklarda"

Adam ekmek alması için hizmetçisini markete gönderdi. Hizmetçi korkudan beti benzi atmış bir halde geri döndü ve şöyle dedi:

"Markette Ölüm'ü gördüm, tehditkâr bir hareket yaptı."

Hizmetçi atını eyerledi, arabasma benzin doldurdu, motosikletine atladı ve apar topar Samarra'ya gitti.

Daha sonra adam markete gitti ve Ölüm'le karşılaştı.

"Neden," diye sordu, "hizmetçimi tehditkâr bir hareketle korkuttun?"

Ölüm cevap verdi:

"Tehditkâr bir hareket değildi. Onu orada gördüğüme şaşırdığım için yaptığım bir hareketti zira kendisiyle Samarra'da buluşacaktık."

Bir arkadaşım ağır bir depresyon geçirdi, bu süreçte bütün başarısızlık ve aşağılanmalar başına tekrar üşüştü.

Bunu yapan ne olabilir? Hiç şüphesiz ki parazitimsi bir *varlık* bu.

Bütün psikiyatrlar yanlış yerlere, yanlış yöne bakıyorlar. Sonuç alamamaları şaşırtıcı değil. Şeytani ya da zararlı "ele geçirilme" daha doğru bir tespit olur ama bunu görmüyorlar çünkü kendileri de "ele geçirilmiş" durumdalar.

Shen tarafından, yani beni yaklaşık elli yıl önce tutuklayan Shein & O'Grady tarafından tutuklanmıştım. (Bir Yahudi görürseniz İrlandalılar da çok uzakta olamazlar, değil mi?) Sıradan polislerdi bunlar. Olmadıkları kadar iyi davranmaya çalışıyorlardı. İtip kakma, darp etme yoktu. Sadece Shein biraz hırlamıştı o kadar:

"Kaçmayı falan hiç aklından geçirme Burroughs."

Öyle bir şeyi aklımdan geçirmiyordum. 334 Sayılı Kamu Sağlığı Yasası'nın ihlali – hileyle uyuşturucu madde edinmek.

O'Grady, görevli dava vekiline bunun ağır değil, hafif bir suç olduğunu açıkladı. Temelde iyi bir adamdı, tıpkı New Orleans'taki İrlandalı polis gibi:

"Yani onları tutuklamak bizim için iş sadece, darılmak gücenmek yok – bu işler böyle yürüyor."

Oynadığı rolü biliyorum, emektar doktor o. Mesleği bu.

"İşte karşınızda emektar doktor."

"İşte karşınızda Japon uyku perisi."

"Dead Man Blues" –

"Yaşlı bir ikinci el satıcısı o,

eski rüyalarla yeni rüyaları değiş tokuş ediyor."

Şu eski polis rutini: iyi polis – kötü polis. Numaracı polis – kötü polis. Halen işe yarıyor. Eski, çok eski bir numara.

"Bak ne diyeceğim; neden bu işi kendin ve bizim için kolaylaştırmıyorsun? Şiddet kullanmaktan hoşlanmıyoruz."

Bunlar arketipik deneyimler, hapiste olmak gibi. Ben beş kez yaşadım. İnsana çok temel bir his kazandırıyor.

Aa evet, orduda geçirdiğim dört ayı unuttum. Hapiste geçen bir süre bu. Dışarı çıkamıyorsunuz. Bütün bu boktan gezegen bir hapishane.

Bellevue ve Payne Whitney de öyle. Çıkamadığınız her yer hapishanedir.

Evren gibi? Belki?

Genişleyen evrenin ötesinde ne var? Nihai dehşet mi?

Hiçbir şey.

Bir kedi, Hudson Bay battaniyemin kenarıyla oynuyor.

Fabrikalarında, madenlerinde ve imalathanelerinde hep daha fazla insanın çalışmasını, böylece üretilen ürünleri daha fazla insanın satın almasını istediler. Artık bu aptallık ve barbarlık çoğunlukta olduğu için, bağnaz tavırlar hepimizi tehdit ediyor.

Gitgide daha da ümitsizleşen bu durum için seçici bir veba tek çözümmüş gibi görünüyor.

Bir rahip şöyle demişti:

"Sıfırdan başlamak zorunda kalabiliriz."

Kendisi Afrika'daki, Hutu ve Tutsiler arasındaki vahşetten, kabileler arası feci şiddet ve katliamlardan haberdar edilmişti.

25 Ocak 1997. Cumartesi.

James'e söylemem lazım:

Lütfen hiçbir nahoş mektup ya da eleştiriyi benden gizleme. O sürüngenlerin adlarını bilmek istiyorum. Adreslerini de, böylece onları lanetleyebilirim. Bana da yapacak iş çıkar.

Ayrıca isimsiz pisliklerin ardına gizlenen bazı yüksek tabaka denyoları da şöyle bir sarsmalıyım. Bir liste yapacağım ve isimlerinin üstüne birer birer çarpı atacağım.

St. Louis'deki zenginler, mesela. Adamın kızının sosyeteye takdim partisi var. *Hiç kimse gelmedi.* Kız deliye döndü. Adam da gelmeyen bütün davetlilerin listesini çıkardı ve onları tek tek mahvetti. Hayatı böylece bir anlam kazandı. Ölüm döşeğinde son ismin üstüne çarpı attı, halinden memnun bir geğirti çıkardı ve öldü. Tam bir tatmine ulaşmış, kötücül, yaşlı bir adamdı.

Kötücül yaşlı adamlara karşı zaafım var.

Lewis'in "viski içip poker oynayan kötücül yaşlı adam" diye tanımladığı "Kaktüs Jack"e karşı.

"O kötücül yaşlı adam" diye tanımlanan bir KGB generali eski günlerde "hainleri ve kıfayetsizleri" vura vura omuz çürütmüştü ve KGB kurulduğunda o zaten oradaydı. O kötücül yaşlı adam.

Mafya'nın içinde de "Şişko Tony" Salerno gibi sağlam herifler vardı. Hakiki bir kötücül yaşlı adamdı Salerno. 80 yaşında hapishanede öldüğünde bir deri bir kemik kalmıştı. Doktorlara güvenmiyordu. Kötücül yaşlı adamların böyle takıntıları vardır – sevecen olmaları, bildiğiniz üzere, onların insan olduğunu gösterir.

Hiç yazmak istemediğim o kadar çok hikâye var ki. Sonuçta gerçek olabilirler!

Eğlenceli, oyalayıcı olduğu bilinen yazar ve sanatçıları huzuruna çağıran bir hükümdar şöyle diyor:

"Eğlendirin beni. Beni eğlendirmeyi bıraktığınızda öleceksiniz – bazılarınız, beni biraz eğlendirmiş olanlarınız hızla ve kolayca ölecek, diğerlerinin ölümü ise yol açtıkları can sıkıntısı nedeniyle ağır ve acılı olacak."

(Ne kadar yavan!!!)

Bir adam varmış
ruhu o kadar ölüymüş ki
kendisine asla
"Tanrım tam bir
bok parçası gibi
davrandım!" deyip sonra da
sonra, sonra da, yatağa acı vs.
içinde gömülmezmiş.

"Gözlerinin önünden geçen yaşam şeridi ağır olacak."

"Amellerinden böyle korkarak Allah'ın İRADESİ'ne ters düşme."

Ya da *daha da kötüsü*: amellerini *inkâr* ederek.

Bakmayanlar kadar ümitsizce kör olan yoktur.

Beyaz Kedi'nin yakıcı ışığı eski yalanları ve gizli saklı şeyleri acımasızca açığa ve günışığına çıkarıyor.

Eğer her şey tamamen *ters gitmiş olsaydı* başka bir seçeneğim kalmazdı. Evrim oyununda kaybettiğimiz pençelerle boğazlarına saldırırdım.

Eskiden dedikleri gibi: "Şimdi dene ve kafanı sağa sola sallamayı bundan 60 trilyon yıl sonrasına bırak."

– Söz konusu türlerin yarısının nesli artık tükenmiş durumda.

Mekanikçiler, teknisyenler kalıp çıkarıyorlar.

"Şuna bak. Zehirli bir uçan kertenkele, az önce tahrik oldu – ve şurada da dört yüzyıl yaşayabilen bir tür var ve ve ve..."

26 Ocak 1997. Pazar.

Yaşlandıkça aleni seks mevzunun beni dehşete düşürdüğünü fark ediyorum. Yazarını hatırlayamadığım "Priapus'a Bir Ziyaret"i okurken kafama dank etti bu. Yazar muazzam bir siki olan bir oğlanla buluşmak üzere Istakoz Sahili'ne gidiyor.

"Hayatta *inanmazsın*, hayatım."

İnanmak da istemem zaten, hikâye ilerledikçe yazar yengeç üstüne ıstakoz yiyor ve bu –bence– tamamen itici oğlan ıstakozun üzerinden öyle aptal aptal sırıtıyor ki ıstakoz da gitgide daha itici hale geliyor.

Pekâlâ.

Quelle horreur – genital organların iğrenç bir bozukluğu gibi.

Priapus ancak ertesi sabah boşalıyor, bu esnada yazar da iki kez boşalıyor.

Yazarın adı neydi. Artık hayatta değil.

Benden hep "o korkunç adam" diye bahsedermiş kendisi. Elbette benimle hiç tanışmadı ama bazı dar görüşlülerin nazarında mitolojik bir öneme bürünüyorum.

Bu yazarın *An Apartment in Athens* [Atina'da Bir Daire] diye de bir kitabı vardı, okumuştum. Wisconsin'de köy destanları yazdığına dair belli belirsiz bir fikrim var. Güçlü kitaplar. Somerset Maugham'ı tanıyormuş. (Sanırım o da benim için "o korkunç adam" derdi.)

Kardeşinin çiftlikteki kırevinde yaşayan isimsiz kahramanın hikâyesi leziz bir şekilde Amerikan Gotiği'ne dönüştürülmüş, dönmeyen çıkrıklar, durmuş ve asla da çalışmayacak büyükbaba saati vs.

Yaşlı adam ne zaman öldü ya da ittirildi?

Mutfağımda bir krema makinesi, beynim bu düşünceyle çalkalanıyor, yayıklar ve dondurma makineleri, eski tuzlu ve buzlu şeyler.

"Akdeniz'in en büyük salonu"ndaki bir kraliçe kadar kaltak olabilirim – Villa Mauresque.

Halen adını hatırlayamıyorum. Adının *fiziksel olarak* ortadan kaldırıldığını hissediyorum.

Kitaplardaki en sevdiğim pasajlardan bir antoloji yapmak isterdim: Céline'in, dayak yemekten dil dökerek kurtulduğu Afrika gemisi sahnesi:

"Bütün bu zaman zarfında öz-saygımın akıp gittiğini ve nihayetinde de –sanki– *resmen* ortadan kaldırıldığını hissettim."

Conrad'ın kitabında, Kaptan Marlowe Patna'ya seyahat eden Fransız deniz subayıyla konuşuyor:

"Haysiyet elden gidince hayatın ne kıymeti kaldığına gelince..."

Lord Jim: Müsteşar Mikulin ile romanın başkişisi [Razumov] arasındaki görüşme. Ertesi gün aynada yüzünün görüntüsünü yakalıyor:

"Hayatında gördüğü en mutsuz yüzdü bu."

Kabarcıklı bir bitki gibi sürekli büyüyen, sperm fışkırtmak yerine sızdıran, ağaç kabuğu gibi lifli bir şey sızdıran deforme olmuş bir penisin ardına gizlenen o ismi arıyorum. Eski çürümüş yağlı ağaç kabuğu – görmek midemi bulandırıyor.

Yani?

İsimler. İsimler ve adresler.

Yüzünde sıcak polis nefesi. Başını arkaya doğru atıyor ve Çinlilere özgü tiz bir sesle şarkı söylüyor:

"Miranda gün bittiğinde senin sesini duyuyorum
Miranda, suyun kenarında buluşuyoruz
Miranda benim için sadece bir isimsin
Miranda? Sesini duyuyorum –"
(elini kulağına götürüyor)

Basta. Neydi bu Tanrının cezası isim. Westcoat mu? Öyle bir şey. Ufak tefek şeyler yaparak oyalanıyor. Yazamıyor.

"Biri neden yazmadığından bahsederse, arkasını döner ve gider." – Ted Morgan.

Batı yakası, karacalar, tarlalar.

Adını neden benden gizliyorsun?

Çünkü senden nefret ediyorum.

Neden?

Çünkü sen...

Neden.

O şeyi höpürdeterek içiyorsun.

Hemingway şöyle demişti:

"Artık olmuyor işte."

Peki, nereye gitti?

Ah pekâlâ, "rüzgâr, ağaçlar ve annesinin kemikleri" olayını bırakalım artık.

Bu bizi onun adına yaklaştırmıyor.

Bir kır evinin verandası. Ted Morgan, Maugham ile bu isimsiz kişi arasındaki bir karşılaşmayı betimliyor. Anlaşılan o ki Maugham robdöşambrını açıp (o da bu ferah kır evinde bir misafirdi) "son derece kayda değer penisini göstermişti."

Vay vay vay, Priapus.

Evet, öyleyken böyle, benim berbat bir adam olduğumu söylersen seni hayal kırıklığına uğratmamak için elimden geleni yaparım. Bana berbat bir adam deme cüreti gösteren sen, adın ne senin?

Artık hayatta değil. Bana kahrolası adlarını söylemeyen diğer bir sürü akıllı herif gibi. Ben iyi bir insanım ama her şeyin bir sınırı var. Bir şeyleri yapmanın kolay ve zor yolları var.

Bu kadar benzersizce berbat olmamın nedeni muhtemelen topyekûn Muhalefet'i temsil ediyor olmamdır. Topyekûn Muhalefet. T. M. 19 + 4 = 23.

İkili insan yapısının topyekûn ifşa edilmesi, ki bu da insan türünde *temel biyolojik değişimler* gerektirecektir.

(Çok komik.)

"Qui vivra verra."

Yaşayan görecektir.

"Adınız, efendim?"

Pekâlâ, parçaları tekrar bir araya getirip hayatta kalma potansiyeli olan bir varlık oluşturmaya çalışalım.

TAMAM. Işık, Kamera.

"Bu sette ne işiniz var? Benim setimde?"

"Şey, bazı emirler aldım."

"İsminiz?"

Morgan'ın *Maugham*'ındaki indekse başvurdum. Ciddi bir çalışma. Ted'in şimdiye kadar yaptığı en iyi şey. Böylece isme ulaştım:

Glenway Wescott.

Scientology üyelerinin söylediği gibi "kirli otuzlar." Niye bilmiyorum.

Scientology'nin uyguladığı "danışmanlık" nedir allasen? Bir travmayı dinlemek ve *sonraki nesillere aktarmak*.

İşte size iğrenç bir yöntem: Sokaktaki birine bakın ve *sizdeki* bütün kusurların *onda da olduğunu* hayal edin.

(Bütün bok yükünüzü sokaktan geçen birinin üzerine boşaltın. Zorlu biriyle karşılaşabilirsiniz, sizi hemen yakalar, üzerine boşalttıklarınızı özenle geri fırlatır.)

Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?

Kesinlikle anlıyorum, metroda ya da otobüste karşınızda oturan veya yoldan geçerken tespit ettiğiniz birinin bütün iğrenç ve berbat yönlerini düşünün. Bak, omuzları nasıl da çökmüş, pis görüntüler beynine doluşurken şu Yardımcı Doçent'in suratında beliren utanç ifadesine bak.

(Şuna hiç şüphe yok: Scientology şeytanidir ve temelde kötü niyetli ve edepsizdir.)

Artık nihayet ismini öğrendim: Glenway Wescott. Eski Amerikan soyu.

"Miranda – çarptın beni bir anda."

"*Wo is das Wurm? Siegfried?*"

"Haydi, siktir git, kart ibne."

"Büyük bir sanatçıya hakaret etmek ne haddine?"

"Sanatçı öyle mi? Bok rengi sanatçı? Götveren *artiste* –"

"Çığırtkan bir kadın balık satıcısı beni cezbetmezdi."

Bu esnada S.C.I. halinden memnun bir geğirti çıkararak arkasına yaslandı ve Beyaz Kedi yalanı ortadan kaldıran yakıcı hakikat ışığını getirdiğinde –

Ted Morgan'ın Maugham biyografisinde bulduğum isim:

Glenway Wescott

Glenway Wescott

"Glenway Wescott – Kimdin sen?"

Copain'ler birbirini vuruyor.

İçindeki alkolü tuvalete boşaltırken bir şeyler okuyordu.

Dikkatli olun, değilmiş gibi göründüğü kişi olmayabilir belki de.

Eğer böyle olmasını istiyorsanız Morfin'e kucak açın.

İstenildiği takdirde İbne'yi "Öldürün."

İyi bir insan o.

Yıllar önceden kalma hakaretler şimdiki zamanda besleniyor. Mevcut kaynağı kurutun.

Biz orada değilken neredeydik?

Ah evet ya.

Labirent 18'in girişindeyiz. Burada zamanın az ya da çok fazla etkisi var. Bir enjeksiyon, bir orgazm, bir "saf lirik mutluluk" (Paul Bowles) anında milyonlarca yıl geçebilir.

Labirent'in kuralları geçici ve kılavuz kitapları da berbat hileler içerme ihtimali taşıyor.

Harry Phipps telefonda:

"Dikkatli ol, William. Hep dikkatli ol."

"Zamansız ölümünü duyduğuma üzüldüm. Derin üzüntü içindeyim. Aşırı doz kokain. Berbat bir şey olmalı."

"Berbattı – en kötü tecrübelerimden biriydi. Hata ettim."

Fletch gittikçe yaşlanıyor ve huysuzlaşıyor. Artık çok nadiren gurluyor.

Evet, Ruski'nin yerini aldı. Eminim bundan çıkarılacak bir ders vardır, her köşe başında çıkarılacak başka bir ders daha olması gibi, ama hep geç kalıyoruz. Keşke şimdi bildiklerimi o zaman biliyor olsaydım, bir sürü kürtajı ve talihsizliği engellerdi bu.

Kürtaj kelimenin tam anlamıyla cinayettir. Hiç yaptırmak istemezdim. Tam da bu kelimeleri kullandım. Joan bunu yapmamı isterdi.

Joan'ı arabamla hastaneye götürdüğümde karikatür bir koca gibi etrafta bekleyip tırnaklarımı yemek yerine birkaç yudum içki içmek için cipime geri döndüm, biri cipe bir köpek yavrusu bırakmıştı. İnliyor ve havlıyordu.

Bu bana ders oldu. Bundan sonra bir daha hiçbir hayvanı öyle yalnız bırakmadım.

Patileriyle eti havada yakalayan Tanca kedisi.

Daha acı verici bir hayat şeridi.

Yapmak zorunda olduğum şeyleri yapmak için yapmak zorunda kaldığım şeyler.

Bıkkınlık verici, yaşlı, adi bir kocaman gibiyim – yani kodaman tabii ki, tam bir göt lalesi gibi davranıp ezdiği insanlar üzerine düşünüp duran bir kodaman.

Otuz beşimde yazmaya *Junky* ile geç bir başlangıç yaptıktan sonra yazmak bende saplantı haline geldi.

Patileriyle yemeği yakalayan kediyi unuttum. Anne ve babamı, Joan ve Billy'yi unuttum. Devam etmem gerekiyordu, New York –

Palm Beach'ten ayrıldığımda, dokuz on yaşlarındaki Billy şöyle demişti:

"New York'a geri döneceğini biliyordum."

Uyuşturucuya ve öğrenmem gereken şeylere, yaptığım şeylere geri döndüm.

Şimdilik *basta.*

Büyük koltuğunda ölmekte olan, kemiklerinin üzerinde *vicuna* şalıyla oturan ihtiyar Getty'yi görüyorum.

Reenkarnasyona inanıyor ve tankerlere petrol varilleri yükleyen bir hamal olarak yeniden doğabileceğinden korkuyordu.

"Uyan Wong. Mesai başladı."

Ve ne okuyordu biliyor musunuz?

"Hindistanlı Clive" ya da "Clive Hindistan'da," ne fark ederse.

Uzak mesafe telefon konuşmalarında tam bir ustaydı. Arabistan'daki o yerlerin hiçbirine gitmemişti. Her şeyi Paris, George Cing'deki dairesinden yapmıştı.

"Kişilik sahibiydi."

Kısa bir süreliğine ve de uygunsuz bir şekilde barmenlik yaptığım bir bardaki barmenden duydum bunu, bir dedektif onu dövmüş ve o da sonra iki arkadaşıyla birlikte dedektifi yakalamış, silahını almış ve barmene / kahramana dedektif bozuntusunun viskisini vermiş (küçük bir cebi varmış bunun için):

"Hayır, teşekkürler."

"Çok kavga eder miydi?" diye sordum.

"Kişilik sahibiydi."

"Geçmişim kötücül bir ırmaktı." Verlaine.

"Hareket eden parmaklar yazıyor ve yazdıkça da devam ediyor. Bütün servetiniz bir araya gelse bu parmakları yarım cümleyi bile iptal etmeye sevk edemez. Bütün gözyaşlarınız sel olsa tek bir kelimeyi bile silemez."

Keder temel bir duygudur, tıpkı sevinç ve savaş gibi – safi öldürme isteği. Hepsini yaşadım bunların.

Bütün bunları tek bir insana borçluyum – Brion Gysin. Hayatımda saygı duyduğum tek insan.

"Seni kaç kez öldürmeye çalıştılar?"

Domain Poétique'den Robert Filliou 222 [W.] 23'üncü Cadde'deki Chelsea'nin barında konuşuyor.

Savaş zamanında her gün bazı makale ve mektupları yırtmak zorunda kalmıştım. Yarattıkları ısı çok fenaydı. O kavurucu sıcağa çok fazla maruz kalmıştım.

Bütün savaş hikâyeleri anlatılırken yavan ve gösterişçi bir hal alıyor.

Defalarca geri çekilmek zorunda kaldık. Sakatlanmış bir halde geri döndük. Düşünce ve duygu alanları yanıp yok olmuştu.

Tanca'da Minzah Otel'de geçirdiğim günü hatırlıyorum. Yemek ve şarap söylemiştim ki sıcak hava dalgası beni çarptı. Yavaşça ayağa kalktım, üst katta –Allah'a şükür– yüzüme soğuk su çarptım, aşağı indim ve yemeğimi yedim.

Acaba diğerleri ne kayıplar yaşamışlardır?

Mickey'nin psişik siyah âşığının şöyle dediğini hatırlıyorum:

"Burası berbat bir yer. Ruhlar savaşıyor."

Hakikaten de savaşıyorlardı ve sonra Leary aniden mantarlarla çıkageldi.

Beat Otel'e, 9 rue Git-le-Coeur'a geri dönüş:

Brion'ın büyüleyici yüzü değişiyor... Bir keresinde bana o eşsiz cazibesiyle seslenmişti:

"Charles Baudelaire."

Baudelaire de odadaydı, siyahların kendisine suikast düzenleyeceği korkusuyla yaşayan, tehlikeli bir bent karşısında tereddüt eden bir at gibi titreyen Prens de oradaydı.

Korku, tıpkı acı gibi, sizi hep aşağı çeker –hapis korkusu, fakirlik korkusu– dört yüce hakikat.

Amerikan büyükelçiliğine çağrıldım ve bir narkotik şube görevlisinin karşısına çıkarıldım. Fransızların beni sınır dışı etmeye hazırlandıklarını söyledi.

"Gizli hatta duydum bunu."

Avukatım [Maitre] Bumsell durumu soruşturdu ve şöyle dedi:

"Yapacak bir şey yok."

Anlaşılmaz bir plan uyarınca, bir nedenle Amerika'ya geri gönderiliyorum.

Söylediğim gibi, savaş hikâyeleri dile getirildiklerinde yavanlaşıyor, vasatlaşıyor.

Hatırlıyorum da 70'lerde 77 Franklin Caddesi'ndeydim; Kentucky'den gelen bir hayranım karşımda beliriverdi ve havaalanından taksiyle gelirken kafasında bir sesin sürekli "Öldür onu," dediğini söyledi.

Öldürmedi.

Kedilere dair korku hikâyelerinden oluşan *Twists of Tale* adlı bir antoloji aldım, editörlüğünü Ellen Datlow –evet, o kadar düşmüş kendisi– yapmış. Stephen King'in (tam ismini unuttum) "Cehennem'den Gelen Kedi" gibi bir isme sahip olan hikâyesi tam bir rezalet.

Malumunuz, otobiyografinin karmaşık bir parçalar yığını olması lazım.

Haydi başla.

Sahanlıktaki aynanın önünde, çocukluğun zamanla uzaklaşıp giden ürpertici ortamında durdum ve aynadaki görüntüye şöyle dedim:

"Üç."

Üçüncü yaş günümdü ve o andan itibaren hep yüzeyin hemen altında berbat bir şey olduğunu hissettim – metan gazı kokusu altında annemin sırtını yediğim ve annemin de çığlık atarak bu rüyayı daha önce gördüğünü söylediği rüyamda olduğu gibi. Ön taraftan sırtına doğru eğilip, sırtını yiyordum.

Bunu papaza anlatalım, olur mu Rahip Murphy?

"Şey, bence bu meseleler üzerine çok düşünmemelisin, zararlı olabilir. Birkaç dua oku ve işimize bakalım."

Katolik kilisesi tamamen gayri-ruhani bir hal aldı.

Bakın, bakın, şafak vakti yeterince T.K.İ. alamadığı için acıdan parçalanan, acıyla dolup taşan ete, hidro-morfin içinde nasıl da akıyor T.K.İ.

29 Ocak 1997. Çarşamba.

Kötü bir gece. Midem çok ağrıyor.

Rüyamda birine –anneme?– şöyle diyordum:

"Hastaneye gitmem lazım."

Walter de la Mare'ın bir hikâyesini okudum – şahaneydi.

Kötücül bir yaşlı piç kurusu ne kadar kötücülleşebilir?

"Bu kötücül yaşlı münzevi" – bir dakika, boşluk içinde kötü olmak kolay değildir. Ah evet, İradesi, kız kardeşlerinden ve herkesten nefret etmesi.

Ama kötücül yaşlı bir münzevi ne yapar ki? Öylece oturup kötü mü olur?

Eğer söz konusu kişi kötülük konusunda usta değilse, bütün madalyaları toplamış bir asil mafya üyesi değilse, çok zor bir durum.

Bunun bu kadar iyi bir kötülük hikâyesi olmasının nedeni de bu. Çok özel bir kötülük. Yirmi yıldır bu kötülük içinde, "bu meşum, bezgin, terk edilmiş evin" içinde ağır ağır pişiyor bu adam.

Walter orada yatakta, kötücül yaşlı münzevinin hemen yanında.

İnsan ruhunda neredeyse hiç iyilik olmaması, insanın kalbini afallatıcı bir tecride mi mahkum ediyor?

Walter oraya hikâyeyi yazmak için, yazacağı hikâyedeki bir karakterin yönlendirmesiyle gitti.

İşte karşınızda kötücül yaşlı münzevi, kötülüğü içinde, meşum, bezgin, terk edilmiş evin içinde yıllardır ağır ağır pişiyor.

İnsan bu koşullar altında ne kadar kötücülleşebilir?

Paranızı yakında kurulacak olan Londra Emniyet Müdürlüğü Vahşet Şubesi'ne bırakın.

Öyle de yaptı, Poundlarının hepsini toplumdaki bütün caniler, suçlular ve artıklara yasalar dâhilinde (ve eğer teknik bir sorundan ötürü adalet çarkı tıkanırsa, yasaların da ötesine geçilerek) zulmedilmesine yardımcı olmak için Emniyet Müdürlüğü'ne bağışladı. Ve vaktinin çoğunu *The Times*'a mektuplar yazarak geçirdi.

Bu noktada kader kendisine şahane bir el dağıttı. "Hassas" biri güçlü "saf akıntılar" keşfetmişti. Çok geçmeden tesirli bir ekibe katıldı.

Dikkatli tutun. *SICAK* madde.

Yarı kabuklu servis edilen sıcak nefret.

Evet, Kötücül bir Münzevi, tanımı gereği başlı başına bir şeydir. Yemekleri servis asansörüyle mi getiriliyor?

Pekâlâ, kadın onu işe alıyor ve Topeka'da beraber bir istasyon kuruyorlar ve acı dolu bir dünya üretiyorlar.

Tabii, tabii ama ne kadar süreliğine ve ne amaçla?

Burada hasır sandalyede üç yaşlı kedimle birlikte oturuyor ve sonsuzluğa daha da yaklaşıyorum –(Van Gogh) ve ben– ve durum çok depresif bir hal alıyor.

Ne yapabilirim?

Büyük ümitlerim vardı. Hepimizin vardı.

Tanca Konsolosluğu'nun önündeyken söylenen şeyi hatırlıyorum:

"Küçük geminin kaptanıyla tanıştın mı?"

Daha sonra tanıştım.

Şimdi küçük gemiler yok, ucuz bir cenaze evi hariç hiçbir yere ulaşım yok.

Ben orada değilken sen neredeydin?

"Cehennem Tazısı!" diye bağırdı Pop Star ve ispiyoncu köpeğin taşaklarına bir tekme yapıştırdı.

"Gayet doğru düzgün bir şey yaptım."
"Her şeyi unut gitsin. Ben unuttum."
Bu noktada büyük bir iç çekiş.
Ne kadar zamanım? Kaldı benim?
Görünen o ki, çok değil.

30 Ocak 1997. Perşembe.

Kansas City'ye gittim. Güzel bir yolculuktu. Nichols'ta iyi bir kahvaltı. Otobandan geri döndüm.

David çok iyi bir akşam yemeği hazırladı, küçük, kalın, leziz bir biftek, taze patates, havuç ve bezelye.

Yarabbim, bu İngiliz günlükleri ne kadar da sıkıcı oluyor.

Trant'ın –yoksa Glen mi?– yakında sarsılıp bu hissizliğinden, serasından ve yeşil iguanasından kurtulacağını umuyorum.

Ovaltine eşliğinde, tatlılar vesaire ile birlikte yatağa kıvrıl.

Peki, ne oluyor?

"Trant fresklerin gitgide daha da kasvetli hale geldiğini düşünüyordu – her Şehit farklı bir şekilde ölmüş, biri de kavrularak ölmüştü." (Bir Rube Goldberg makinesinde). "Kendi derisini taşıyan, son derece gerçekçi tasvir edilmiş bir aziz. Bir çocuk, ne kadar hayatta kaldığını görmek –ve hayatta kalmaya değer bir şey olduğunu bulmak– için ona zaman tutuyor."

O diğerlerinin yapmadığı bir şey yapmıştı: kahkaha atmıştı.

Bir keresinde rüyamda İtalyan bir Şarlatan Ruh'u sorgulamıştım:

"Söyle bakalım, *kimsin sen*?"

Kahkahalar attı ve atmaya da devam etti, koyu renkli mermer bir havuzun, ucuz bir İtalyan dekorunun içindeydi ve leziz bir şekilde kötücüldü.

Söylediklerine göre bu kötü ruh, can çekişen bir gencin son nefesini emmiş:

"Lezzetliydi."

Çocuk çok ışıltılı görünüyordu. Aslında bir Işıldayan Çocuk'tu ve yaşlı bir kraliçenin nefesini emmişti.

Bir adı vardı o İtalyan ruhun – Harlequin miydi?

"Şimdi buradan ayrılman lazım. Beni takip et."

Çamurlu kardan daha az ilham verici olan çok az şey var. Bu yaratıcı-olmayan bir rastlantıdır. (Bacon "yaratıcı rastlantı"dan söz ediyor.)

Son derece rastlantısal bir şekilde sağa sola dağılmış çamurlu karla dolu bir yol – bir domuz ağılı gibi.

31 Ocak 1997. Cuma.

Glen kendisi için biraz geç olan bir saatte, 9.10'da uyandı – gündelik T.K.İ. dozunu almak için saat 7.00'yi geçene kadar beklemişti.

Son derece olağanüstü bir tesadüf – öyle bir şey yok ama bazı şeyler birbirine yaklaşıyor, tıpkı çamurlu kar ya da insanların posta için dışarı çıktıklarında anında donup, buz parçaları gibi un ufak olabildikleri Dakota'daki bir "kirli kar" tepeciği gibi.

"Kirli kar" baharda görülen bir şeydir.

Eğer klostrofobiyi atlatırsanız "kirli bahar"a ulaşırsınız.

Kazanan "kirli kar"ı alır.

Kullandığım ampul yıpranmış bir kabloya bağlı, duyla tavan arasında 2,5 cm var, bir beyaz ışık huzmesi yatağın kenarlarının ne kadar uzun süredir toz ve kir bağladığını gösteriyor.

Bana Walter de le Mare'ın "Bad Company"sindeki "kötücül yaşlı münzevinin harap dökük evi"ni hatırlatıyor.

Eğer kötücül yaşlı bir münzeviyse, *The Times*'a mektuplar yazıp "kırbacın geri gelmesini" talep ediyordur. Kahya ve aşçıları işe alıp kovarak eğleniyor:

"Ha, bu arada Williams şömine rafında bir değişiklik fark ettin mi acaba?"

"Hayır, efendim." (Mobilyaların tozunu almaktadır.)

"Tam orada, elinin olduğu yerde."

"Hayır, efendim."

"Williams eğer avansa ihtiyacın olursa isteyebilirsin, biliyorsun."

Dedikodular yayılıyor. Eğer bir münzevi değilse bile yakında olacaktır.

Bu yüzden "kötücül yaşlı bir *münzevi*" ifadesi halen canımı sıkıyor. Bir kara-büyücü olabilir mi kendisi?

Ah, bundan çok daha ürkütücü bir şey.

Tepe ışığının olmaması yatak odama, dışarıdaki çamurlu, kara ve gri-mavi banliyö manzarasına ürkütücü bir görünüm veriyor. Bu bir Sudlow resmi, dişçinin bekleme odası gibi bir şey. Donuk, rüstik mürekkep lekeleri.

Şimdi ufuk çizgisinde hafif pembe bir parıltı var, ilerici bir anaokulundaki çocuk[ların] sanatı gibi anlamsız.

Perlman yazıyor – parmaklarını oynatma – sadece dirseğini oynat –

William S. Burroughs
William S. Burroughs
Anne Oliver, Eugene
Angert, Dave Kammerer
bunu dirsek yazıyor

Ve sırtımızda battaniyeler, elimizde taş çekiçlerle masaların altına saklandık. Okul müsameresinde Osiris'i ya da onlardan birini oynadım.

Biz oyunu kurguluyorduk ve öğretmen de tahtaya yazıyordu.

"Dün gece kaplanın bir bebeği daha yediğini duydum."

"O kaplan etraftayken insan kendini güvende hissetmiyor." (Huzursuz gözlerle etrafına bakınıyor.)

Dökük bir otelde kadına boş oda olup olmadığını soruyorum.

"Var."

Bodrum merdivenlerinden çıkıyor ve uzun tüylü büyük siyah bir köpek de ona eşlik ediyor.

Bu ucuz, pis otelde odayı pek göremedim.

Köpek dost canlısıydı. Siyah ve kabarık tüylü bir köpekti.

İnsanlar köpeklerden nefret ettiğimi söylüyorlar. Ama öyle değil.

İnsanlar sınıflandırmayı hep severler. Kırk beş yıl önce "içmekten ölmek üzere" idim. Altmış yıl önce bir İngiliz şair benden "zavallı yaşlı Burroughs! Bağımlılık batağına saplanmış ve sadece kendisine acı çektiriyor" diye bahsetmişti.

Bu noktada siz nasıl görünüyorsunuz peki? Zavallı yaşlı Burroughs bir nebze daha iyi görünüyor olabilir.

Fakat bu defterlere yazmaya bağımlı hale geliyor.

Yine de, katışıksız kötülük spazmları içinde kendine uygun eşler –ya da belki de bir ruh eşi– bulabileceği, kendilerini kötülüğe adamış Cadılar Meclisi ve Müminler Toplulukları'ndan bile kendini yalıtan "kötücül yaşlı münzevi" ne yapar?

Ümitsizliğe kapılmayın. Halen Harlequin'den daha kötü olabilirsiniz. Sizin küflü, soğuk, korkunç derecede rezil hamlelerinize burun kıvırıyor – onun varlığı karşısında bitkiler solup ölüyor.

Ama ben şunu kastediyorum: Kötülüğün Lebensraum'a, yani içinde yaşayıp nefes alacağı bir odaya ihtiyacı vardır.

Mutlak bir münzevi nasıl kötücül olabilir ki?

Bütün yüzlerdeki keyfi, bütün adımlardaki ritmi ve bütün gözlerdeki parıltıyı yok edecek kadar kuvvetli bir nefret ve kötülük dalgası yayabilir.

"Kuleler Ateş Açın!"

Ne tarafa?

Önemli değil. Uzun vadede bütün taraflar aynıdır.

Bu kadar uzun soluklu olma!

O bütün kara büyü ustalarından daha kötü.

Niye?

Çünkü öyle.

Mahzenlerde Eski Alimler'in aydınlanmış kitaplarını incelemedi. Hayır. Sadece katışıksız malzeme içinde pişiyor. Bu malzeme duvarlara, eskimiş kirli halı ve örtülere bulaştı, bütün o iğrenç ev pislik kokmaya başladı, ihmal edildi, çürümeye bırakıldı.

Leş içinde debelenen bir köpek gibi kötülük içinde yüzme konforuna hiç sahip olamadı. Zavallı yaşlı kancık.

1 Şubat 1997. Cumartesi.

Trant bütün bir gezegenin sevmediği istikametlerde ilerlediğini belirtti.

Mesela Lysol'ü ele alalım. Karbolik kokusunu severdi. Bu kokunun yerini Grand Central'daki bir tuvaletin pis çam kokusu alacaktı.

Ha, bir de Life Buoy karbolik sabunu vardı? O da gitti. Bir arkadaşı İran'dan bir kalıp getirmişti ona. Üzerinde Sevimli Çocuk Sabunu yazıyordu. Sevimli Çocuk esrarengiz bir şekilde kayboldu.

Old Spice tıraş losyonunun eski logosu bir dört yelkenli gravürüydü – şimdi ise soyut bir leke var, aşırı büyük yelkenleri olan küçük bir tekne. Bütün baharat, afyon ve Güney Denizi Tüccarları, Conrad çağrışımları gitti. Artık bunun yerine anlamsız bir leke var.

Küçük şeyler. Ama bunlar birikip, benim yaratmak ya da parçası olmak istemeyeceğim bir dünya inşa ediyorlar.

Ve o gerzek Uyuşturuculara Karşı Savaş. Ve çocuk tacizcisi histerisi. Liderler ve gerzek seçmenleri zıvanadan çıkmış gibiler.

Herhangi bir gazeteyi elinize alın. Herhangi bir kapıyı çalın. Görmek isteyeceğiniz birilerinin kapıyı açma ihtimali gitgide azalıyor.

Yavaş, ölümcül bir istila bu – kimin ya da neyin istilası? Bunun bana ve temsil edebileceğim her şeye tezat bir şey olduğu kesin.

Tacize uğramış çocukları yaşlandıklarında açığa çıkarıyorlar. Otuz yıl sonra. Bundan sonra da tacize uğramışların ölüm döşeğinde yeminli ifadelerini alacaklar.

Sadece ahmaklık değil bu. Katışıksız delilik, her yeri durdurulamazcasına kaplıyor. Tam bir delilik patlaması.

Tesisatçıyı çağırın.

Rüya Şehri tanımlamam gerekirse:

Sessiz, havaalanı gibi bir bölge. Güneye doğru yürüyorum. Sağ tarafımda bir meydan var. Beyaz. Üstü açık. Bir sürü kapı. Görünürde kimse yok ama sinsi tehlikeyi hissedebiliyorum. Her yere saçılıyor.

Şimdi sağ tarafta, üç yüz metre boyunda devasa binalar görüyorum, üzerlerinde yarım-kubbeler var – içeriden nasıl göründüklerini merak ediyorum.

Kulübelerin, masaların ve kafeslerin olduğu bir bölgeye açılan bir koridor. En yukarıyı göremiyorum. Küçük, hırçın köpeklerin saldırısına uğruyorum ama hepsini savuşturuyorum.

Bir yemek köşesini andıran, etrafında sandalyeler olan yarım yuvarlak bir masada, yumuşak seramik ya da kaymaktaşından yapılma, sadece on santim boyunda güzel bir genç var, parlak renkli. Nefes alıyor gibi görünmüyor ama nefes almaya ya da konuşmaya ihtiyaç duyulmayan başka bir boyutta canlı bir şey o.

Önümde bir kapı. İçeri giriyorum. Kare bir oda. Beyaz duvarlar. Genişliği yaklaşık on beş metre. Yüksekliği ise yirmi beş metre. Sürrealist bir tablo gibi – içinde kuş kulübeleri olan bir tablo.

Yine ağır bir tehlike hissi.

Leo Vinci'nin *Pan, God of Nature*'ını [Doğa Tanrısı Pan] okuyorum.

Baş karakter Büyük Tanrı Pan'ı arıyor. Yere kadar uzanan altın işlemeli, bordo bir robdöşambr içinde mafya liderinin yanına gidiyor. (Krallık'ta müreffeh bir hayat sürdükleri kesin.) Kusursuz kesme yakut tabakalarından yapılma pencereler, yedi yakut sütunla desteklenen uzun bir sayvan.

Adam şöyle diyor:

"Onunla tanışmaya hazır mısın?"

Birçokları, fiziksel düzlemin temel yasasına tabi: ikilik.

Beyaz ya da siyah. İyi yada kötü.

Yani –Genel Anlambilimin kurucusu Korzybski'nin belirttiği gibi– "ya / ya da" düşüncesi, "ikisi de / ve" düşüncesi yerine...

Basta –

İnsanın burada olmasının bir amacı ya da anlamı olmadığında, insan burada değildir.

Mary McCarthy'nin hikâyesindeki delikanlı gibi:

"Kalbi ameliyat masasında ortada hiçbir sebep yokken duruverdi."

Tam olarak: "ortada hiçbir sebep yokken."

Bu gezegendeki mevcut eğilim *kontrol etmek* yönünde: *Uluslararası Polis Devleti*'ni gerekli kılmak için herkesi suçlu haline getir.

"Uyuşturuculara karşı savaş Muhalefet'e karşı bir savaştır." (Uyuşturucu Politikası Bülteni)

Ayrıca siyahlara karşı da bir savaştır – genç siyah erkeklerin üçte biri şu anda hapiste, şartlı tahliye halinde, yargılanmayı bekliyor ya da kefaretle serbest bırakılmış durumda (küçük bir hatada tekrar hapsi boylayacaklar).

Bütün senaryo arsızca, apaçık ortada.

Otuz gramdan fazla morfin ve iki yüz elli gramdan fazla otun cezasının idam olduğu Malezya'da insanlar, "Bunu tek başımıza halledemeyiz," diye inliyor.

Anslinger'in o bayat yalanına başvuruyorlar:

"Uyuşturucu parasını vermeyen annesinin kolunu kesti bu herif."

Ve benzeri.

Şu anda Hollandalı bir nonoşu, *Manila*'daki polislerin ifadelerine dayanarak, reşit olmayan –kasık tüyü karaltısından ibaret– bir oğlanla cinsel ilişkiye girdiği gerekçesiyle Amsterdam'da hapse gönderiyorlar. Kahrolası Filipinliler, nonoş dört yıl ceza alıyor.

"Bütün turistleri bizden kaçırtacaklar!" diye inliyor dünyanın oğlanları.

Manila, Fas, İspanya ve İtalya'nın fakir gecekonduları için çıkış yolu kapandı. Boğa Güreşi, Futbol, Bisiklet Yarışı gibi yollar kapandı. Yankee dolarları, İngiliz sterlinleriyle gelen Büyüleyici Prens artık yok.

"Çok tehlikeli bir durum, azizim."

Artık değil.

"Yalnızım – hiç yiyecek yok."

Marlene Dietrich'in günlüğü – tabii ki yalan söylüyor.

Çatlaklarla dolu yapıda çatlaklar açılıyor, pek büyük delikler değil, yapıyı sürdürmek isteyen çok sayıda düzgün sakin insanın, vaziyeti şimdilik idare etmesi mümkün.

Çalışmakla geçen bir ömrün ardından bir güvenlik hali ya da bu hal için mücadele etme araçları.

Piç kuruları silahlarımızı elimizden almaya çalışıyorlar. Bu bana bir uzaylı istilası gibi geliyor çocuklar, iniş sahaları da insanların sinir sistemleri.

"Oraya girmeliyiz 'Tünel Fareleri' ve onları ele vermeliyiz."

Ruhsal buz dağının suyun altında kalan üçte ikilik kısmını gösteren herkes istilacılar için bir nefret nesnesidir. Duyguları her zaman aşağılar ya da itibarsızlaştırırlar.

Bu bir savaş.

Ayağa kalkın ve savaşın.

Neye karşı savaş?

Savaşmaya başlayın, çok geçmeden kiminle savaştığınızı bulacaksınız.

Burada hep bir savaş var. "Burası bir savaş evreni."

Hafızam beni, ailemle birlikte 1930 yılı civarında yaz tatilini geçirdiğim Majorca'ya götürüyor. Kardeşim Mort'un banyoda

otuz bir çekişme götürüyor. Hiç koku yoktu. Ama anlamıştım.

"Solgun bir yaz aşkı –
Onu görmek güzel
ama bana solgun bir yaz aşkını
hatırlatıyor."

Önümdeki kasvetli banliyö manzarası bir Sudlow tablosu gibi. Bütün doktorların bekleme odasında.

"Şey, biraz kötü haberler aldım. Bio-insanlardan gelen haberler."

"Öyle miymiş yani?"

"Korkarım öyleymiş."

Yaşlılar öldükçe, gençler Brompton kokteyllerini ve arta kalan diğer iyi şeyleri topluyorlar. Benimse bu konuda söyleyecek tek bir kötü lafım yok. Polis yolsuzlukları, uyuşturucular, neden olmasın? Biraz gevşerseniz üzerinizdeki baskı da gevşeyecektir.

Simon? Anlıyor musun?

Hayır anlamıyorum ama anlamak istiyorum –

"ve bir de ışıktan iğrenenler var."

Belki de gözleri karanlığa fazla alışmıştır.

Gayet normal.

Neden çocukluk Korkuları'nın hiçbirini geri kazanamıyorum?

Halen oradalar.

Hayır. Bil.

İşte öyle.

2 Şubat 1997. Pazar.

Doğum günüm yaklaşıyor, dikenler ve vergiler kadar kesin bir bilgi. 5 Şubat Çarşamba. Sevinçle karşıladığımı söyleyemem.

Anderson, emektar Kanun Adamı, nesli tükenmek üzere olan kasaba şerifi türü. Otuz iki yıllık düzen sağlama tecrübesin-

de silahını hiç ateşlemedi, yaralı bir hayvanı acıdan kurtarmak için ateş ettiği vaka hariç.

Bana kalırsa, hepimiz nesli tükenmek üzere olan türleriz. Dünya çok feci bir polis devleti olmaya doğru tepetaklak yuvarlanıyor. Ama en tepedeki insanların elleri kolları bağlı – suçlulara, kötü çetelere, uyuşturucu baronlarına, uyuşturucu savaşlarına ihtiyaçları var. Muhalefete karşı girişilen topyekun bir savaşı meşru göstermek için bir nebze kaos.

Komünizm ölmeden önce bu sanatçılar ve entelektüeller için bir çıkış yolu olabilirdi. Bu yol kapandı. Hiçbir şeye bürünemiyorlar. Sokak savaşçılarına ihtiyaç yok. Nazi askerleri yok.

Bir türü yok etmek mi istiyorsunuz? Yaşam alanını, yaşadığı ve nefes aldığı yeri yok edin. Sanatçının elinde kalan tek şey bir yığın "çamurlu kar" dır. Gökyüzüne kadar uzanan birbirinin kopyası evlerdir.

Muhalefet edecek yer yok mu? Belki bir rüya görebilirsiniz?

Muhalefet yok, biz yokuz, uyuşturucular yok, narkotik polisleri yok, suç yok, aynasızlar yok.

Ee? Geçici tedbirler belli bir süre erteleniyor mu?

Tam olarak ne için bu süre?

Benim yararıma bir şey olmadığı kesin.

Müteveffa başkan Nixon, Leary'nin "Amerika'daki en tehlikeli adam" olduğunu söylemişti.

Tam olarak kimin için tehlikeli?

Kişiyi gerçeği olduğu gibi anlatmaya *zorlayan* bir virüse ne dersiniz?

Bu durumda çok fazla yaşayamazsınız.

3 Şubat 1997. Pazartesi.

Uzaylılara ve hükümetin gizlediği şeylere dair harika bir kitap buldum. Görünen o ki Griler kontrolü elinde tutan Uzaylılar,

yaratma becerilerini kaybetmişler; nesli tükenmek üzere olan, insanların kan ve spermine ihtiyaç duyan bir ırk. Bu Griler kötü adamlar.

Whitler Strieber'in Griler için çalışmakla suçlandığını hatırlıyorum.

Aslında bu kitap bir süredir –ne kadar bilmiyorum– orada duruyordu ama daha bugün şöyle bir göz gezdirdim.

Devasa, dağınık bir gemi bu, Burroughs.

Kitap aklımdaki bir soruya cevap verdi:

Neden hep ortalama ya da düşük zekalıları kaçırıp, yine bu tür insanlarla temasa geçiyorlar? Neden gelip BENİMLE görüşmüyorlar?

Çünkü istemiyorlar, gelişkin ruhsal farkındalığa sahip biriyle temasa geçmekten korkuyorlar.

Griler insanları daha da aptallaştırmak istiyorlar. Gerçek bir algıya sahip olan herkes, onlar için tehlike demek. Ölümcül bir tehlike.

Kendimi yine gevşek, tembel ve umarsız davranmakla suçluyorum. Yarın bir not göndereceğim. Kitabın tarihi 1994, yani aradan üç yıl geçmiş.

AIDS, Grilerle anlaşma yapan ABD ajanları tarafından "istenmeyenleri" (zenciler, latinler ve ibneler) hedef almak için yayıldı.

Bu kadar ilkel olduklarına inanamıyorum. Zenciler ve latinler, evet. Geyler, hayır. Yüksek mevkilerde çok fazla gey var. (Nixon, J. Edgar Hoover için "o kart lolilopçu" derdi.) Her neyse, AIDS aşırı nüfus artışında nasıl bir gediğe yol açtı ki?

Horn, Roma Kulübü'nden küresel kumpasta büyük bir oyuncu olarak bahsediyor. Roma Kulübü nüfusu azaltmak konusunda çok acımasız.

Ben de öyleyim, onlar köylü geri zekalılarının tohumlarını denize serpmeden önce bunu yapmalıyız.

Ecotechnics Enstitüsü'nün güney Fransa'daki toplantısmda bir konuşma yaptı. Pürüzsüz bir konuşma.

"Faniliğimizi kabul ederek ve insanoğluna yönelik bütün iyi niyetimle."

Adını unuttum. Siz unutmaz mıydınız?

İngiliz ya da Amerikalı, ikisinin iç içe geçtiği bir nokta.

Bundan sonraki bütün yazışmaları takip etmeliyim – "yapılan az, yapılmayan çok."

Gelen postaları işlemek için bir sistem geliştirmeliyim. Yazdığım cevaplar gerçek anlamda karmaşık jet motorlarıyla desteklenen patenler üzerinde yol alan Merkür gibi hızla fırlıyor ve ardında Sade Vatandaş'ın kıyafetlerini delik deşik eden bir kıvılcım yağmuru bırakıyor. Dönüp ona orta parmağımla hareket çekiyorum, ateş eden – bir kıvılcım bulutu fışkırtan bir hareket. Bizim yaşlı Fred Sparks'ı hatırlıyorum. Görünen o ki, bütün *Time-Life* tayfası her daim Griler için çalışıyormuş.

Hayattan geriye ne kaldı?

Öyleyse ben ne yapabilirim?

Onları hiç olmadıkları yerden, ruhsal karınlarından vurabilirim; sezgilerimle bir sol kroşe ve katı kasabalı nefretiyle kasıklara geçirilen bir diz.

Onların hiç duyguları yok. Katı atıkları da.

Life-Time-Fortune'dan bir muhabirin bana nasihat ettiği gibi:

"Bitch Box 69. Taşaklarını kontrol et burada. Doğrusunu istersen, tamamen sidik dolu."

Bu, United Bank ve Trust A.Ş., *Chemical* Bank ve Trust A.Ş.'den gelen bir çekin üzerinde yazılıydı.

A.J. gişeye koşuyor ve testis torbasını ortaya seriyor.

"Çantalarımı kontrol et, dostum."

"Doğrusunu istersen, tamamen sidik dolu."

Fotoğrafçı Loomis Dean'le çalışan *Time-Life* muhabiri David Snell'den yeterince açık bir mesaj.

6 Şubat 1997. Perşembe.

Buckingham Sarayı böcekler, fareler ve hamamböcekleriyle dolu.

Sue Lowe aradı, kanser, ilaçlar biraz hafifletmiş. New Mexico'da "Truth [or] Consequences" denen yerde yaşıyor. Elepant Butte Gölü. Mesa'nın karşısı.

7 Şubat 1997. Cuma.

Mary McCarthy'nin "Delikanlı"sını ve Truman Capote'nin "Son Kapıyı da Kapa"sındaki "Walter Ramsey"i nasıl tanımlamalı? Ümitsiz vaka – ikisi de asla inayete mazhar olamamış.

Bütün korkunç insanlar –işkenceciler, gizli polisler, en adi pezevenk ve katiller– İnayet'e mazhar olabiliyor, tabii ki akıl almaz bir şey bu.

Nixon ve sonra Getty gibi politikacılar bile? Truman bile? En ufak bir lüzumu bile yokken Atom bombasının kullanılması affedilmez bir günah çünkü geride bunu affedecek kimse kalmayabilirdi.

Stalin? Hitler? Bütün o rezil Diktatörler güruhu. İnayet için daha da akıl almaz adaylar.

Görüntü gitgide daha da zayıflıyor, sönükleşip toplama kamplarına, alev fırtınalarına dönüşüyor, savaş çığlıkları at ve savaş köpeklerini ortalığa sal.

Hangi öfkeli çocuk "savaş çığlıkları" atmayı düşlememiştir ki?

Katışıksız öldürme arzusu.

Biliyorum.

Yukarıda da söylediğim gibi: bu temel bir *his* – her şeyden daha iyi. Hakiki bir şey bu, kavurucu beyaz ışık altında yakar sizi.

Bütün o köhnemiş şeyler, kimse kalkıp da bana *fiziksel* bir şeyler yapmasın. Ben Kutsal bir insanım. Jane Bowle'un rüya kardeşi Sherifa bile böyle demişti.

Yani, ben daima Kutsal bir insan olmaya çalışıyorum. Hakiki bir insan.

Bizim [iki] fena-halde-mahvolmuş-anti-kahramanımızın ümitsiz vaka olduğunu işte bu noktada anlıyoruz. İnayet olasılığından, inayet kavramı ve düşüncesinden ne kadar da uzaklar. En hassas ve kavrayış sahibi okurların bir damla bile sempati duyamayacakları, gönüldaşlık kuramayacakları mutlak paryalar onlar.

Onlar kendi içlerinde ümitsizce bölünmüş insanlar mı? Tabii ki öyle.

Truman Capote hikâyesinde öteki gitgide somut bir biçime bürünüyor. Tabii ki, telefonu kapatabilirdi – ve *sonra da* –

Bu zavallı piç kuruları neden asla sempatimi kazanamıyorlar?

Çünkü bakış açılarının yanlış olduğunu asla kabul etmiyorlar:

"Asla da etmeyeceğim."

Bir haklılık yanılsamasını sürdürme çabasının en temelinde katışıksız çelikten yapılma bir şey var. Neredeyse dinsel bir şey.

Aslında, heladan sürünerek çıkıp acımasızca davranacakları insan arayan en acımasız yaratıklardan biri –evet, o kabileden biri– bana şöyle demişti:

"Etrafta dolaşacağım ve insanlara karşı acımasız olacağım."

Ben de ona açık açık şöyle dedim:

"Hiç de yeterince zengin değilsin ve şef garsonlara kafa tutamazsın."

Elbette öyle. İnsanlara karşı acımasız *olamıyor* ama fena halde acımasız *olmak istiyor*.

Kavrayışı kıt bir terapistin bu şeyi dünyaya salmasına izin vermeyin.

Evet, Mutlak Kral Walter ya da Delikanlı'nın yönettiği bir hayatı hayal edin.

Bunu söylemekten utanıyorum ama Delikanlı'yı seçerdim; ondan, Walter'dan çok daha fazla tiksinmeme *rağmen* ya da tabii

ki, tam da *bu yüzden*. Walter potansiyel olarak daha tehlikeli ve daha öngörülemez biri.

Şimdi ikisini bir araya getirelim.

Yarabbim, yüksek ökçelerin savaşı.

Şimdi, bu kişilere duyulacak herhangi bir sempati hali, hazırda nahoş olan bünyelerini daha da kuvvetlendirecektir. Onlara yardım etmek mümkün değil. Delikanlı sizin onurunuzu kırıp, Güney California, ruh çağırma ve New Age'e sürtüne sürtüne mahvolmanıza yol açacaktır.

Walter'ın vicdani tereddütlerden tamamen azade olması, Delikanlı'nın anında ve ustaca yalanladığı duyguları harekete geçiriyor. Walter en azından korku salabiliyor, Delikanlı ise sadece New Age zırvalıkları geveliyor.

Ve ıssızlık – Delikanlı'yı ıssızlığın üzerine salın şiir kırıntılarıyla, "Dover Beach" – karanlık bir sergi açılışları ve kokteyller uzamı –

Geceleri kof anlaşmaların yapıldığı yer.

Aç gözlü, iştahlı, sinir bozucu, *agaçant* sahteliği bütün samimi duyguları yiyip bitiriyor ve sıçarcasına şöyle diyor:

"Nihayet bir kanser hastası!"

– onu besleyen çığlıkları içine çekerken, iştahla şakıyor:

"Hayata soğuk bir bakış fırlat."

(hayat sahtekâr bakışı altında sönükleşiyor)

"Ey süvari, yanlarından geç git."

Hatırlıyorum da, Cole Porter attan düşmüştü, enfeksiyon kapan bacağını baldırından kesmek zorunda kalmışlardı ve hijyeni göz ardı ettiği için sonra yatağa düşmüştü.

Bir at bu işe nasıl bulaşır?

Ertesi sabah hemşireye sormuştu Porter:

"Dün gece berbat çığlıklar duydum. Kanser hastası mıydı o?"

"Bayan Miller'dan asla ses çıkmaz. Muhtemelen doğum kliğindeki bir hastadan gelmiştir o sesler."

İştah tıpkı kopmuş bir kondom içindeki sperm gibi üzerinden akıyor.

"Bunlar ameliyat öncesi ilaçlarınız."

Alkol ve sefa pezevenklerinin vahşi gözleri – yorgun gözler üstündeki yorgun gözkapakları.

Cerrah daha sonra şöyle dedi:

"Hayatımda ilk defa tamamen sağlıklı genç bir kalbin ameliyat masasında ortada hiçbir sebep yokken durduğunu gördüm."

Karanlık bir düzlem üzerinde
yola devam etmek için hiçbir sebep yok
o bir yabancı ve korkuyor
hiç muvaffak olamadığı bir dünyada
bir zeka özürlünün anlattığı bir dünyada
(yani bir Down sendromlunun)
Ruhunun kaptanı o
Doğal bir açıklama aramasına ve elbette doğaüstü bir açıklama ümit etmesine rağmen.

9 Şubat 1997. Pazar.

Brad Marrow için "Delikanlı" ve "Son Kapıyı da Kapa"ya dair yazımı az önce bitirdim.

Kurmaca karakterler, bu bir dizi olacak – mesela *Batılı Gözler Altında*'daki Müsteşar Mikulin gibi "somut" karakterler. Bundan acayip bir film olurdu. Sonra *Lord Jim*'deki Fransız deniz subayı; Jane Bowles ve Denton Welch gibi özgün karakterler; *Adventure*'daki Binbaşı gibi ve o iğrenç Virginialı gibi sahtekâr karakterler.

Steve'in gizli bir küçük tabancası ve diğer at hırsızının da bir bıçağı olmalıydı ve Virginialı'nın yere serilişini izlemeliydiler.

Bütün Bar 20 sakinleri, John Wayne, Gary Cooper tarzı Kanun Adamları, Eski Batı'nın bütün o hastalık yayan kahraman-

ları ve kötü adamları – aynı mukavva siluetler, karton aylar, muslin ağaçlar ve kasaba cephesi dekorları.

Delikanlı bu leziz çığlıkları duyuyor, gerçekten ağzınıza layık çığlıklar, genizden gelen, yüksek sesli çığlıklar. Ve yatakta şimşek gibi doğruluyor, aleti havada.

"Nihayet bir kanser hastası!"

Sonra iştahla şarkı söylemeye başlıyor ve şarkı –

Ibat res ad summa nauseum – bu şey tamamen mide bulandırıcı bir hal aldı.

Kaynak: Pertronius Arbiter'in anılarında Trimalchio'nun Şöleni.

Ona çocukken çok hayrandım – bıçağını çekip, insanın yüzüne şarap kokusu üfleyen bir kabadayıyı öldürmüştü. Petronius bıçağını kaydırır gibi sapladı, bıçağını düşen kabadayının togasına sildi ve hiçbir şey olmamış gibi yürüyüp gitti.

10 Şubat 1997. Pazartesi.

Biriyle tiyatro gibi bir yerdeydim. Salon neredeyse boştu.

Yanımdaki kahverengi takım elbiseli kişi kimdi acaba?

11 Şubat 1997. Salı.

Ben bunların hepsiydim: polis, muhbir, hırsız.

Evet, biz yazarların sattığı şey budur: deneyim.

Ya ressamlar? Stendhal sendromu – bir sanat nesnesinin yol açtığı *fiziksel etkiler*.

Henry Geldzahler Boulder, Colorado'da yaptığı bir konuşmada Julian Schnabel'in eserlerini gördüğünde çok etkilenmediğini ama sonra aniden merdivenlerden düştüğünü söylemişti.

Çok iyi bir hikâye: Chet Williamson'ın "Başkasının Acısını Hissetmek"i – bir vampir teması çeşitlemesi.

Seks için durmadan kendilerini paralayan sözde erkekler ne kadar da aptal. Bende tiksinti uyandırıyorlar!

Korkak Amerikan erkekleri de aynı şekilde. Kadınlar üç evliliği arkalarında bıraktıktan sonra havadan servete konuyorlar ve yine de daha fazlası için bağırıp çağırıyorlar.

Turnalar ve kazlar ömür boyu aynı eşle çiftleşiyorlar ve 80 yıl yaşıyorlar – tekrar ediyorum: 80 yıl.

Cuma, Sevgililer Günü katliamım olsun, Bay William [Günü], *necessita* –

Bugün Cumartesi, 15 Şubat, 1997.

Aynı malın fiyatında görülen büyük farklılıklar harika bir şey ve olası bir kazanç kaynağı. Bir nevi tefecilik yani. Aynı mal için rekabet halinde fiyatlar veriyoruz ve elbette en düşük fiyat kazanıyor – yan dükkânda aynı malı 19,95 $'a alabilecekken kim 49,95 $ öder ki.

Yukarıdaki eşi benzeri görülmemiş derecedeki fiyat dalgalanması sadece savunma sanayiinde mevcut. "Antik Mısır'da Firavunların komutası altındaki Deniz Komandolarının geliştirdiği alt edilemez silahsız savunma sistemi." Biber gazı, şok tabancaları, plastik mermiler, coplar, kılıçlı bastonlar, "ihtiyacınız olan her türlü korunma, Baayım. Çook kötü insanlar." O zencileri işe koşmalıyız ve arada sırada da hadım etmeliyiz, bir pisliği yaşadığı yerde vurur bu yöntem. Yani bel altından vurur.

Konu dışına çıkıyorum.

Bu malları aslında kim üretiyor? Birtakım [harıl harıl çalışan] çatı katı ve bodrum katı imalathaneleri.

Benim yaylı çakımı ele alalım, sizi keser geçer. Bundan olası bir kâr elde edilebilir mi? Sanmam.

19. yüzyıldan kalma Daddy Warbucks fikrine yaklaşıyoruz. Garaj, bodrum katı imalathanesi – küçük yıldızlara ve yüzme havuzlarına açılan kanallar. Ama burası açık bir arazi.

Avuçlarımı birleştirip havayı emiyorum, sıkıştırılmış havanın ağır etkisi. Kulak zarınızı patlatacağı garanti.

Gördüğünüz üzere, bu en temel sanayidir: savunma sanayii. İnsanlar yürüyen birer cephaneliğe dönüşüyor ve hakaretler onları öldürmek bir yana, daha güçlü ve dayanıklı kılıyor, onlara kalıcı bir adilik katıyor.

Şimdi bizim stratejimiz şu: Biz ahlaklıyız.

Ahlaklı Öz-Savunma – ve bütün bağlantılarımız.

Fiyatlar dalgalanırken kalite, şehit düşmüş bir aziz gibi yerlerde sürünüyor, Endüstri yalpalayarak polis ve askeriyenin kucağına düşmelidir. Bizim Örgütümüz ahlaki açıyı harekete geçirip yükseltecektir.

Kabız bir albaydan daha fazla gücümüz yok.

Konfiçyus şöyle diyor:

"Kaybedilmiş bir mevzii neden korumaya çalışıyorsunuz ki?"

Mevziinin ne derece kaybedilmiş olduğunu biliyorlar mı?

Lawrence, Kansas'taki banliyölere bir bakın – ağaçlar, ev kalıntıları, bir yol.

Bu manzaraya –kusursuz bir Sudlow tablosu– üç yüz yıl sonra ne olacak?

Bakınız:

"Son. Feci. Gördüm."

Topal Geyik, Lakotalı bir Şaman.

Onunla tanışacaktım ama bağlantıları kurmadık.

Sadece bakın.

"Burada yaşadı öyle mi? Kimdi o?"

"Duyabiliyorum –"

Eskiden insan seslerinin olduğu yerde artık boş ses telleri, şarkılar ve senfoniler, davullar, flütler var – hepsi boş, dağılıp sonsuza dek toza karışan ses kozaları.

Sadece kediler sağlam duruyor, benim bir parçamı istiyorlar.

Ben – benden arta kalanlar –

Kediler benim bir parçam. Hayatlarını bana borçlular.
Ee neydi öyleyse?
Hatırlamıyorum – hatırlayamıyorum.
Şeyle alakalı bir şeydi –
pekâlâ, bu noktada bir şeyler bilen biri olduğu bilinmiyor.
Ee, neydi öyleyse?

Çocukken bize şekerlemeyi altın sarısı rengine ulaşana kadar pişirmemizi ama asla yakmamamızı söylerlerdi.

Ve karşınızda harika Şekerleme Çocuk, ciddi anlamda bronzlaşmış, sabit, şekerli bir gülümsemesi var, yüzü soğuyan bir çikolata sosu gibi donuk bir gülümseme içinde sabitlenmiş.

Şekerlemeyi harika pişiren, şekerlemesinin alev almasına asla izin vermeyen Şekerleme Çocuk – lületaşından yapılma kusursuz bir pipo (ya da kusursuzca kavrulmuş bir şekerleme) rengindeki pürüzsüz bir maskeyi andıran yüzü, soğuyan çikolata sosu gibi donuk bir gülümseme içinde sabitlenmiş.

Şekerlemeyi üç tırnaklı uzun bir çatal üzerinde havada tutuyor – gözleri kırışmış, gözkapakları ağır.

18 Şubat 1997.

Kaymaktaşı kadar beyaz upuzun bir boynu olan seramik çocuk, dudakları kusursuz, kırmızıya boyanmış. Boynu uzun, bir şeyler arıyor. Parlak kızıl saçlar, ardında ışık yanan menekşe rengi gözler. Yerden yükseliyor.

Devasa kubbelere dair bilimkurgusal rüyalarda (kubbelerin altında barlar, perdeli karanlık banyolar ve şu boyda –altmış santim yüksekliğinde– bir bar var) barda oturan çocuk gibi, içi boş.

Porselen çocuk, kızıl saçlar, mermer kadar beyaz bir cilt, pek hareket etmiyor, pek nefes almıyor.

19 Şubat 1997. Çarşamba.

Rüya –pürüzsüz mermer suratlı ve kızıl saçlı çocuk– güzel ve insan-dışı, seramik gibi. Yerden bitiyor gibi, dudakları parlak kırmızı ve kusursuzca çizilmiş, esnek mermer üzerine *boyanmış*.

Bir çeşit hamamda görmüştüm onu.

Artık o görüntüyü yakalayamıyorum, sadece güzel kafasını, uzun ama dolgun boynunu görüyorum. Vücudunun alt kısmı zeminden *yükseliyor* gibi, gitgide daha belirgin, gitgide daha belirsiz. Zemin diye bir şey yok ve çocuk bana doğru dönüyor. İçi boş.

Bu, tabii ki, devasa kubbelere ve binlerce metre yükseklikteki zırhlı kulelere dair bilimkurgusal rüyadaki çocuk. Bu porselen çocuğu gördüğüm bar, altmış santim yüksekliğinde. Canlı olduğu görülebiliyordu – hafif bir nefes.

20 Şubat 1997. Perşembe.

Mücevher hırsızı olacaktım. Biri dedi ki:

"*Ellerini* kıskanıyorum. Ölü gibiler."

21 Şubat 1997. Cuma.

Tesisatçı "Kirli Dave" nihayet geldi ve tuvaleti tamir etti.

Patrick McGrath'ın *Asylum*'unu [Akıl Hastanesi] okuyorum:

"Bardağının etrafında vızıldayan eşek arısını eliyle kovaladı."

Okuru *o mekâna* götürmek için harika bir detay. Bir eşek arısını görmezden gelmek zordur. Kelime oyunu yapmıyorum.*

---

* Buradaki "olası" kelime oyunu, eşek arısı anlamına gelen "wasp"ın aynı zamanda "white-anglo-saxon-protestant", yani "beyaz-İngiliz-Fransız [kökenli] -Protestan"ın da kısaltması olmasına dayanıyor. (ç.n.)

McGrath, John Le Carré ile aynı dalga boyunda. Son derece yetenekli. ("Hafiften överek lanetlemek"ten söz ediyor.)

Kitap bir akıl hastasıyla saygın bir psikiyatrın karısının tutkulu Madame Bovary ilişkisini anlatıyor. (Yazım kuralları bir paraşütle Cehenneme gidiyor.) Korkunç bir skandal. Hayatlar parçalanıyor. Berbat bir olay.

Ama Stella'nın zina düşkünü şehvetine sempati duymuyorum.

İçimde atıl duran iki kariyer – bir doktor:

"Bir tanı koyucu olarak tedirgindi."

Bir gözetleme deliği vardı, sonra da bir televizyon ekranı oldu. Bekleme odasındaki hastalarını incelerdi ve odasına alındıklarında sorunlarının ne olduğunu zaten biliyor olurdu.

Patavatsız da olabiliyordu.

"Bayan Bently von Urschnitz, pankreas kanserisiniz. Bir aylık ömrünüz var."

Burada yazdıklarım çamurlu kar gibi ölgün ve yavan şeyler.

Yeteneğimi emip bitirdiler. Burada neden daha fazla kalayım ki?

"Burası berbat kokuyor ve ben gitmeye hazırım."

Sanırım George Sanders'tı bunu yazan.

"Sizi bu tatlı lağım çukuruyla baş başa bırakıyorum."

George Sanders'ın intihar notu, aktör, Barselona. Aşırı doz uyku ilacı.

"Göldeki sazlıklar kurumuş
ve kuşlar ötmüyor."

"Yamalarınız söküldüğünde nasıl hissedersiniz?"

Fentanyl'in deri yamaları dört saatte bir düzenli olarak sökülüyor.

22 Şubat 1997. Cumartesi.

Dün gece mücevher hırsızı olacaktım. Biri dedi ki:

"Ellerini kıskanıyorum. Ölü gibiler."

Castaneda rüyanızda *ellerinize* bakmanızı söylüyor. Ellerim dirsek seviyesinde öne uzanmıştı. Gösterişsiz, yaşlı, beyaz-kahverengi eller. Özel bir yanı yok.

"Muhaliflerin ve istenmeyenlerin" domuzlara yem yapıldığı ve Virginia usulü domuz pastırmaları, domuz derisinden yapılma ceketler, botlar, pantolon ve yeleklerin ihraç edildiği domuz kasabasına dair hikâye.

Domuzları beslemek için turistleri ve gezi yazarlarını da öğütmeye başladıklarında, bu bokun kokusu nihayet ayyuka çıktı.

"Elbette biz yokluğu hissedilmeyecek kişileri arıyorduk ama çuvalladığımız durumlar oldu, bir senatörün kızı ve diğerleri – çok talihsiz olaylardı.

Thomas Tessier'in "Blanca" adlı hikâyesi aklıma getirdi bu hikâyeyi.

Aşırı nüfus artışı ve kaynakların azalmasının nihai çözümü kesinlikle yamyamlıktır. Easter Adası'nda yaşandı bu. Circe adası ya da Great Eastern ya da Domuz Kasabası ya da Domuz Şehri'nde görülen *dolaylı* yamyamlık.

Virginia usulü domuz pastırmasının sırrı, domuzların (adrenalin bulaşmasını engellemek için mümkün olan en insani ve en az korkutucu yolla) katledilmeden önceki iki hafta fıstıkla beslenmesidir.

("Cesur Domuz'un Eti.")

Muhtemel hayvan yemi de işlenmeden önce fıstıkla beslenir. Deneyler, domuz pastırmasının fiyatının 100 dolar olmasını son derece kabul edilebilir kılacak, incelikli beslenme kombinasyonları ortaya çıkaracaktır.

İklim ideal, fiyatlar düşük, böylece temelde yokluğu hissedilmeyecekler güruhunu oluşturan beatnikler ve aylakları kasabaya

çekmeye çalışıyorlar. İşleme tesislerinde ve domuz derisinden giysi ve eldivenlerin üretildiği imalathanelerde istihdam imkânı var.

Beatnikler genelde güvenilmez işçiler oluyorlar. Bazıları işten firar ediyor ve domuz yemi yapılıyor. Uyuşturucular kolayca edinilebildiği için sirkülasyon, gedikleri kapatacak kadar büyük oluyor.

Mülteciler de kabul ediliyor. (Çoğu zaman, tıbbi yardıma ve şişmanlamaya ihtiyaç duyanları rahatça barındıracak şekilde tasarlanmış özel-yapım binaların ötesine geçemiyorlar.)

Genetik mühendisleri hem et hem de ot yiyen inekler, bufalolar ve geyikler üretmek için gece gündüz çalışıyorlar.

Bu bilgiler hikâyenin sonunda mühürlenmiş bir şekilde yer alıyor, okurdan bazı talihsiz yolcuların hikâyesini okumayı bitirene kadar bu mührü açmaması isteniyor.

Sonra da bir anket geliyor:

"Bu rahat ve huzurlu yerde yanlış olan bir şey var mı? Eğer varsa, ne ve niye? Mübadele Elitlerini gördünüz mü? Ya da gizli şeyleri gizli tutmayı amaçlayan gizli polisi? Tanıdığınız biri ortadan kayboldu mu?"

Vesaire.

Şimdi mührü kırın ve gerçeği öğrenin.

Gözden kaybolmaların üst üste yığılacağını düşünebilirsiniz. Sonuçta Senatör'ün kızı olduğu anlaşılan beatnik fıstığın kaybolması gibi –

İşte orada, öfkeden kıpkırmızı kesilmiş şişko Senatör, *bizim* polisimize bağırıyor, polisimiz de yatıştırıcı bir tonla cevap veriyor:

"Adını değiştirip buradan taşınmış olabileceğini düşünüyoruz... Birkaç saat içinde daha fazla bilgi sahibi olacağız. Şimdi size Uzun Domuz Oteli'ne dönüp, *dinlenmenizi* tavsiye ediyorum."

Senatörün kolunu tutan eli güçlü ve resmi.

"Senatör *bizim* otelimizde kalp krizi geçirdi ve *bizim* doktorumuz ölüm sertifikasını hazırladı."

Senatörün kızı leziz pirzolaların üretiminde yararlı olmuştu; işin ziyansızlığının güzelliğine baksanıza: kemikleri bile öğütüldü ve domuzlara yem edildi.

Ben her zaman elimizdekiyle yetinmemiz gerektiğini söylerim. Gezegeni domuz pastırmalarıyla doldurmak için Domuz Şehri'ni genişletmenin hiç lüzumu yok.

Her neyse, İnek İnsanlar –Geviş Getirenler– ve Yaban Domuzları arasında patlak veren kalleş kan davası görülmeye değerdi. Duman dağıldığında elbette ortada bir Romeo-Juliet rutini olduğunu görebiliyorsunuz.

"Domuz, domuz – nerelerdesin sen ey domuz?"

Romeo asıl Domuz Elitleri'ne mensup, Juliet ise eski Toynaklı Hayvanlar'dan geliyor.

Sürekli sorun çıkarıyor:

"Burası domuz çöplüğü gibi kokuyor, Clem."

"Ee, belki de kokusunu aldığın şey senin kendi kıçından çıkan inek bokudur."

"Herkes yere yatsın!"

Niyeyse kulağa ikna edici gelmiyor – uyduruk bir şey, inandırıcı değil.

Stendhal sendromu yok burada.

23-24 Şubat, 1997. Pazar, Pazartesi.

Birinin şöyle dediğini duyuyorum:

"Ellerini kıskanıyorum. Ölü gibiler."

Ve Bitch Box 69:

"Çantalarımı kontrol et dostum," diyor A.J., testis torbasını ortaya sererek.

"Doğrusunu istersen, tamamen sidik dolu."

(*Time-Life-Fortune* ekibinden [David] Snell bana bunu 1959'da söylemişti.)

Öğreneceğim bir şey daha var ve hep geç kalıyorum.
Mideleri yok, dolayısıyla *katı atıkları* da yok. *Tamamen sidik dolular.*
Sanırım benden ümidi kestiler.
Her neyse, yakında göreceğiz.
Görmemiz gerekiyorsa, göreceğiz.

25 Şubat 1997. Salı.

1948 falandı, Kells Evins'le birlikteydim. Pharr, Teksas'ta pamuk yetiştiriyorduk ve *Time*'da, Virginia'daki Harlan Kasabası'na dair bir hikâyeyle karşılaştık.

Hikâyedeki polis "kaçakçıları silahıyla dövmekten ve kaçakçıların kadın arkadaşlarına sövmekten zevk alan, tavşan dişli, hırlayan bir haydut" olarak tanımlanıyor.

İşin aslı şu ki, böyle bir haz sağlıksız olabilir.

Bir cumartesi akşamı, meydan hafta sonu alışverişi için kasabaya gelmiş insanlarla doluyken, bu polis park halindeki bir arabada oturan dört kişiyi sorgulamak için arabaya doğru ilerledi –

"Bu heriflerde ters bir şey var."

Sonra silahlar patladı ve polis kan tükürerek kaldırıma yığıldı.

Ben o zamanlar izciydim, bu yüzden yaralarının ne boyutta olduğunu incelemek için onu sırtüstü çevirdim. Bu benim ilk ilkyardım görevimdi.

Saf tuz kolayca edinilebilecek en iyi antiseptiklerden biridir ve benim yanımda da yeni aldığım bir paket tuz vardı. Motron tuzu – "Sel gibi akar." Ben de sel gibi akıttım. Perforasyonlar üzerine paketin yarısını serptim. Dört tane vardı – saydım, her biri yirmi beş sent büyüklüğündeydi. Böyle perforasyonların üzerine dökülen tuz insanın canını fena yakabilir ama canının yanacağı noktayı geçmişti polis.

Kafamı kaldırıp baktım, meydan boştu, sadece eski kırmızı tuğlaların üzerine vuran güneş ve polisin *güneş altında parlayan* uzun

sarı dişleri. Kimse bir şey görmemiş, kimse bir şey bilmiyordu. Neyse ki.

Washington'dan gelen FBI ajanları, sanki polis "vatandaşlık haklarından mahrum kalmış" gibi ortalığı yokluyorlardı ama kimse bir şey görmemişti ve kimse bir şey bilmiyordu.

Hakları rüzgâr aldı götürdü ve "tavşan dişli, hırlayan haydut"a uğurlar olsun.

Geçmişimden gelen parçalar ve enkaz kalıntıları – hepsi ürkütücü, yersiz, hepsi seviyemin çok altında.

83 yaşımda, kendim ve etrafımdakiler için pahalıya mal olan fırtınalı bir ergenlikten daha yeni çıkıyorum. Elbette bu yaşta artık saçma bir "aşk" yok.

Ruski son aşkımdı. İlk aşkım.

Bana Aşk'ın ne olduğunu gösterdi. Bir türe duyulan aşk.

Milyonlarca parlak gözlü yavru kedi, gelincik, yetişkin kedi –

"Bu hayvanları ben yarattım."

"Kırkayaklar, akrepler, örümcekler? Neden? Neden?"

"Bir nihai tehdit olarak!"

Kırkayak Olukları – adam kanepeye bağlıyken pis bir kırkayak üzerinde dolaşarak yay çiziyor.

Unutmayın ki o zamanlar korku hikâyeleri yoktu. Bilimkurgu hikâyeleri de.

O halde böyle bir fikir nereden çıkmış olabilir?

1 Mart 1997. Cumartesi.

"Yeteneğimi geri kazanmak için *her şeyimi* verirdim. O zaman tek ihtiyacım olan bir oda ve bir daktilo olurdu ve –"

"Mal yok. Cuma yine gel."

Gelin görün ki "her şeyimi verirdim" lafı Şeytan'ı ya da pazarlık yapmaya gelen resmi bir temsilciyi sahneye davet eden bir laftır. Ama insanlar Zaman, Para ya da Uyuşturucu gibi nicel mallar konusunda pazarlık yaparlar.

Ama ben yeteneğimi, niteliklerimi, becerilerimi satın almak istiyorum – bazı akıllı adamlar bile Aziz olmak ister.

"Bu işi ağlayıp zırlayan İsa'ya götür. Böyle vakalarla ilgilenmiyoruz."

Onları hakikaten mahvedecek bir şey yazmak istiyorum.

Hiç böyle bir şey gördünüz mü? Araba kazası adamı mahvetti. Ayakkabıları, kanı ve benzin bütün Canal Caddesi'ne yayıldı. Frenleri –yani *frenleri*– patlayan kamyon kırmızı ışıkta bekleyen arabalara çarptı. 210 Centre Caddesi'nde yaşıyordum. Brion gelip bana Canal'daki zincirleme kazadan bahsetti.

O zamanlar *The Third Mind* [Üçüncü Akıl] üzerine çalışıyorduk. Kes-yapıştırlar – kelimenin somut bir vakaya, kazaya nasıl tercüme edileceğine dair bir çalışma.

Vaka
Kaza
Olur mu yaza yaza?
Yazalım
Vakalar kazalar
malumatlar.

Rüya Makinesi Vampiri'nin tuhaf bir kokusu var, yabancı sokaklarda çürüyen, bilinmeyen sakatatlar gibi –

Grilerin berbat kokular yayan sidiği. Mavilerin fosforlu dışkısı –galaksiler arası uzun seyahatlerde dışkılarını bazen aylarca tutuyorlar– mineraller ve fosforla beslenen Maviler'in dışkısı. Dışkıları karanlıkta parlıyor ve talihsiz bir hacı üzerlerine basacak olursa ölümcül bir radyasyon hastalığı bulaştırıyorlar.

(Klişe.)

Hastalık ve açlığın kol gezdiği akıl almaz gecekondular, yerlerde sürünen dilenciler, üzerlerinde büyük beyaz kurtçukların kıvrandığı çürümüş kollarını dilenci pozları takınarak öne doğru uzatıyorlar. (Bazı kurtçukların minik şapkaları var.) Bu sefil gecekonduların kokusunu duyunca karnınıza tekme yemiş gibi iki büklüm olabilirsiniz.

Ayrıca kendi bokları içinde uyuyor, boklarına kıymet veriyor ve böcek üretim çiftlikleri ve ağıllarında harç olarak kullanıyorlar.

Harvard'da o kart pislik profesörün Mekke ve "Arapların akıl almaz ahlaksızlığı"ndan söz ettiğini hatırlıyorum.

"*Akıl almaz bir şey*, baylar."

Profesör kürsüde öne doğru eğilip, saygı dolu bir sessizlik yaratıyor, tamamen katışıksız *nefret* dolu. Böyle bir nefreti ancak yaşlı dindar bir acuze damıtabilir, defalarca, yıllar boyunca.

(Bu pörsümüş yaşlı pislikler profesörden bir şey öğrenebilirdi: "Varlığından haberdar olmadığınız şeyler.")

Yaşlı yavşak kendine çekidüzen veriyor. Gücünü tekrar topluyor. Dalkavuk bir gence işaret ediyor:

"Dersim boyunca uyuyan şu beyefendiden buraya gelmesini rica ediyorum, lütfen."

Profesör devasa bir adamdı. Bir doksan boyunda, 120 kilo. Çocuğa saldırıyor:

"Adın?"

(Vesaire. Bu noktada çıktım dersten.)

"Üzgünüm efendim."

"Tabii ki üzgünsün ve olmalısın da. Seni Kutsal Adam'a havale ediyorum."

Çocuk bayılıyor. Bunun Mısır'da ne anlama geldiğini biliyor: idam cezaları Kutsal Adam'a havale edilir, o da cezayı *her zaman* onaylar. (Eğer onaylamazsa bütün ülke, piramitler dahil, çalkalanırdı.)

Yani Kutsal Adam'a havale edilmeniz idam cezası almanız demekti.

Böcek dolu gecekondu mahallelerinde. Biraz eğlence arıyor, çok uzakta değil, berbat kokulu dar bir sokaktaki bir barda.

Kabinlere bir göz attı, kasıklarında harekete geçen bir şeyler vardı. Pis kokulu yatak çarşaflarını çıkarıp attı. Üzerinden bir kırkayağın tüyleri, kıskaçları ve pençeleri filizlenen siki bir nabız gibi atıyordu. Bu sefil yerin kokusu –

Kelimelerle anlatmak imkânsız, ben anlatamıyorum.

Böyle kokan ne olabilirdi? Böyle bir kokunun *kaynağı* ne olabilirdi?

Daha önce hiç duymadığı bir koku – mide bulandırıcı, sası –

Kelimeler pislik dolu lağım ızgaralarına batıyor – üzerleri başka kelimelerle sıvanmış kelimeler.

Bu gecekondu mahallelerinde uyuşturucu var mı? Yangında evinden olmuş bir böcek altı ay içinde izbandut gibi oluyor.

Parası yetenler için şu da var: ölümsüzlük uyuşturucuları. Bir kadın ya da erkeği her seferinde biraz etki ederek, belki kırk yıl boyunca sürükleyebilir – yaklaşık beş yüz yıl yaşayan Galapos kaplumbağaları gibi... *gerçekten yavaş.*

Peki hayatın amacı nedir? Elbette, çatışma. Çatışma yoksa, hayat da yok.

Griler çatışmasız kaldılar. Aynı şeye dönüştüler.

(Gri bir sis içinde uzanıp gözden kaybolan devasa bir çatı katı. Ara sıra insanlar sıçrayıp komşularına saldırıyorlar. Sonra da yığılıp uyuşukluklarına geri dönüyorlar.)

Tekrar gecekondu mahallerine dönüyoruz, çürüyen azotlu film, çöp –

Eski aktörler asla ölmez, sadece eski ekranlarda sönüp giderler.

Dolayısıyla bunu yazmıyorum.

Bir Kahraman'la işe başlayın.

Gizli bir okula gitmiş, uyuşturucu bağımlısı olmuş, yoksunluk yaşamış vesaire. Hiçbir hükümet ya da siyasi grup için çalışmıyor.

Griler onu halihazırda geri dönüşü olmayan bir şekilde yozlaştırmış mı?

Yozlaşmanın kendisi yozlaştırmış. İktidarın cazibesi. İktidarın yozlaşması.

Peki, bizi *burada,* bu mahvolmuş gezegende kim tutmak istiyor?

Fena halde *insanlara ihtiyaç duyanlar.*

Elbette üreme için ama dahası da var: *Enerji* için. Bu gezegenin böyle parçalanmış olmasının nedeni bu: ONLARIN bizim Enerjimize ihtiyaçları var. Gezegenin bu bölünmüş halini muhafaza etmeleri lazım.

Hiçbir sürtüşme yoktu. Herkes herkesle hemfikirdi çünkü herkes herkesti – hepsi klonlanmıştı.

Yağmur fena bastırdı.

Yağmur fena bastırdı.

Orgon enerjisi kapıda tereddüt etti.

İsa kanadı.

Termodinamik ağır ağır kazandı.

"Daha sefil gecekondu mahalleleri inşa edeceğiz!"

Ahlaki Çoğunluğun çürümüş bağırsaklarını öfkeyle tükürmelerini sağlayacağız.

Yeni "Ö.S."miz var – Öfke Serumu. Muhafazakâr Vatandaşları çarpıyor bu serum, çarpıyor ve onlardan %100 nefret ediyor: *"La Rage!"*

Delirmiş insanlar –çıplak, ereksiyon halinde, ellerinde paslanmış borular, tırmıklar, çekiçler, kasap bıçakları– boş caddeleri kolaçan ediyorlar.

Hiç kimseye hiçbir şey yapmayın, aynı şeyin size yapılabileceğinden korkun.

Korkun ya da uzak durun.

Bir elek suyu ne kadar tutarsa, bu vaziyet de o kadar tutuyor.

Bir Sado&Mazo katı bir banliyö sakinine bir yumruk atıyor, banliyö sakini de ona atıyor ve buna bayılıyor.

İşe yaramıyor. Dişlerinizi yıkamanıza yetecek kadar su tutamıyor içinde. Devre dışı bırakın, DERHAL.

NY'de Mide Ortası'nda sıkışıp kaldım.

Sam Amca posterlerindeki kavalcı, kağıttan gökyüzünü çekiştiriyor, aşağı çekiyor – harika büyük yuhalanası gökyüzünü.

Çok net – Londra üzerinden – Londra üzerinden – ortaya çıkıyor – çin köpeği silsilelerinde çok yaygın, onları okşuyor – kişisel bir şey –

"Tazılarım ölüyor."

"Bu konuda biraz erkekçe davranabilirsin."

Domuz arazisi. İnanılmaz derecede yeşil ve bereketliydi, *güzel* yemekler de vardı.

3 Mart 1997. Pazartesi.

Işıl ışıl güneşli bir gün. Hafif bir esinti var.

"Yine görüşeceğiz."

James beni arabasıyla K.C.'ye [Kansas City] götürdü çünkü –bilmiyorum ne zaman– alışıla geldiği gibi perşembe günü gitmedik.

Nichols'ün yeri kapalı. Niye bilmiyorum. Waid'in yerinde yiyoruz. Kötü giyimli, topal, çirkin patronlar. Hoş garson kız. Seslendiğinizde sizi hemen duyuyor.

"Biliyorum güneşli bir günde yine görüşeceğiz."

Işıl ışıl güneşli bir gün.

Yine görüşeceğiz.

James beni arabasıyla

K.C.'ye götürdü

Çünkü –bilmiyorum ne zaman–

Alışıla geldiği gibi

Perşembe günü

Gitmedik

Ne zaman bilmiyorum –

Nichols'ün yeri

Kapalı –

Waid'in yerinde yedik

Hoş garson kız –

"Yanında bir Melek istiyorsan,

Seslen, seni duyacaktır."

İyi yemekler.

Cıvık omletten hiç hoşlanmam. Oradaki yumurtalar iyi pişmişti, sarıları genç kız göğüsleri gibi diriydi.

"Biliyorum yine görüşeceğiz

güneşli bir günde."

"Kör salaklar!"

Kıyamet alameti bu –

Dünya Gezegeni'nde bilinen adıyla
"Hayat"ın sonu.
Bilinen adıyla Dünya Gezegeni.
"Yine görüşeceğiz
Güneşli bir günde."
"Biliyorum yine görüşeceğiz."
Bilmiyorum nerede? Ne zaman?
Ses sönükleşiyor, "güneşli bir günde"
Işık sönükleşiyor.
"Yine görüşeceğiz –"
(ses zayıflıyor) "güneşli
bir günde" – gitgide zayıflıyor.
Bilmiyorum nerede? Bilmiyorum ne
Zaman" –ses sönükleşiyor–
güneş sönükleşiyor, gün sönükleşiyor.
Bir ışık patlaması –motor– kamera.
"Güneşli bir günde."

Bir trilyon ampul patlıyor ve sonsuza dek karanlık çöküyor bir daha asla ışık düşmeyecek yere.

(Bu biraz tumturaklı kaçtı.)

Suyun, kırmızı tuğlanın, mermerin, resimlerin, hayvanların, ağaç ve ormanların, dağ ve çöllerin üzerine vuran güneşin görüntüsü, Homo Sap'ın yaptıklarına dair devasa bir panorama.

Carl Laszlo'yla İsviçreli bir baronu ziyarete gittik. Bir silah odası, odada da Nogant Rus tüfeği vardı. Koridor dağ keçisi boynuzlarıyla kaplıydı.

"Hepsini siz mi öldürdünüz?"

"Tabii ki, yoksa burada olmazlardı."

"Bittabi."

Bana donuk bir bakış attı.

Daha sonra, saat 3'te kahve eşliğinde ağır bir pasta yedikten sonra, Baron, neyin üzerine hatırlamıyorum, şöyle dedi:

"Kedileri vurmayı seviyorum."

Onunla çok erken tanışmam büyük talihsizlik yoksa kendimi açıkça ortaya koyardım:

"Şahsen sadık bir kedi âşığıyım."

Ayağa kalkıp (biraz küçük olan) köpeğinin kaburgalarına tekmeyi geçiriyorum.

Baron öfkeyle ayağa kalkıyor – köpek ciyaklıyor ve yere yığılıyor.

"Hizmetinizdeyim," diyorum bütün zarafetimle.

Artık ikimiz de 18. yüzyıl kostümleri içindeyiz –

yeter –

Onu elbette boynuna bir gülle indirerek öldürüyorum.

1. Ruski.
2. Virginialı
3. Hırlayan haydut.
4. Hep hatırladıkları söylenemez.
5. Ona Rahip derlerdi.
6. Ölen bir his – Dr. Dent: "Amerikan Narkotik şubesinin yaptıkları *kötüdür*", elbette öyledir.
7. Brion'ın 9 rue Git-le-Coeur'daki 32 numaralı odasında bazı değişiklikler.
8. Chelsea'nin barı, NYC. Domain Poétique'ten Filliou barda yanımda oturuyor. "Seni kaç kere öldürmeye çalıştılar?" diye soruyor. "Olay örgümü" korumam benim için bir Pirus zaferi oldu. Kazanan hiçbir şey almadı.
9. "Delikanlı" ve Truman Capote'nin hayalet hikâyeleri. Bilimkurgu hariç en zor tür. Ben de gerçekten tüyler ürpertici bir hayalet hikâyesi yazmalıyım.

Umarım çiftliği satın almadan önce *bir şeyler* yazabilirim.

Ağır bir Stendhal Sendromu'na yol açan bir şeyler.

Yalnız Bir Avcıdır Yürek'teki rüya sahnesinin bana hissettirdiği gibi: Karakterimiz berbat güneş ışığının altında elinde sepetiyle dolaşıyor, onu hiç kimse görmüyor, bu sepeti taşımanın ve nereye

koyacağını bilmemenin dehşeti, inleyerek uyanana kadar gitgide artıyor.

Bu pasajı okuduğumda ensemdeki tüyler diken diken olmuş ve kendi kendime şu soruyu sormuştum:

"Sepette ne var? Sepette ne var?"

Berbat yakıcı güneş, bütün Yakın Doğulu yüzlerde açlık, hepsi yürüyor. Kimse konuşmuyor, berbat güneş altında yürüyorlar ve adamın elinde bir yere bırakması gereken bir sepet var. Sepeti uzun zamandır taşıyor. Nereye koyabilir?

Vefat ilanım böylece yazılmış oldu.

Ben neden katkıda bulunmayayım ki?

"Kendisi konusunda çok cömertti. İsteyen herkes ondan bir parça alabilirdi. Vermek zorundaydı. Sahip olduğu tek şey buydu."

4 Mart 1997. Salı.

Yarın kalp doktoruyla 12.45'te randevu.

5 Mart 1997. Perşembe –bugün Çarşamba– Çarşamba günü yazıyorum

Dışarıda cam mavisi gökyüzü.

7 Mart 1997. Cuma.

Daha önce hiç görmediğim biriyle yaşadığım cinsel ilişki. Biraz bodur biri, mavi kıyafetlere bürünmüş. Kötü ayrılıyoruz. Şöyle diyor:

"Kıçımla böyle bir aşk yapabilir miyim bilmiyorum."

Aynı karakter, aramızda acı bir nefret.

Kim olabilir bu?

Süreki mavi gömlek giyen, biraz bodur biri?

8 Mart 1997.

Son Baba'yı okuyorum – sayfa 36.

Hanımefendinin onu sürekli takip eden Boz adında bir kocası var. Tehlikeli. Sürekli kışkırtıyor, Köşk'te hanımefendinin yüzüne su fırlatıyor.

Bundan sonraki adımı *gerçek* bir şey fırlatmak olacak.

Boz sorununun sadece tek bir çözümü var: nihai çözüm.

Diğer birçok insan için de tek çözüm bu, tıpkı gazı kaçmış birasını ağzından saçarak benim için şöyle diyen sürüngen gibi:

"Burroughs kart kaltağın teki."

Pekâlâ, dostum, buraya gelip işleri hızlandırmak ister misin?

On adımlık bir düello mu bu?

Sanmam.

Ancak sürekli yakınan bir korkak, bir zavallı böyle saldırır.

Ona yardımcı olmaktan mutluluk duyarım.

Ve bana şöyle diyen herif:

"Varlığın şahsıma yapılmış bir hakarettir."

"O halde bu evrende ikimiz için yer yok mu? Çek silahını sevgili Hacı."

Telesekreterde bir sesten ibaret olduğu için, silahını falan çekemez. Tartışmacı, yarı-eğitimli, müphem bir ses, tanıdık bir ses. (Eminim kızıl saçları ve sakalları vardır. Onu şimdi *görebiliyorum*. Konuşmak istiyor. Hep konuşarak durumu kurtarmıştır.) Bana "poz kesen edebiyatçı" diyor.

Başka bir mesaj da şöyle:

"Kerouac'ın şehre döndüğünü bilmek istersin diye düşündüm. Mezardan geri döndü. Güzel bir Katolik vicdani sızlama eşliğinde. Bill'in bunu bilmek isteyeceğini düşündüm."

"Neredesin? Turnede mi? Bilmem *lazım*."

Son mesaj altı yıl önceydi.

Şimdi ne kadar açıktaysam tehlike o kadar büyük.

(Kendi mülküm içerisindeyken belimde sürekli 38'lik bir tabanca taşıyorum. Kapıyı açık bırakıyorum. Aklından bir şeyler geçiren biri kapıdan içeri girerse, dışarı çıkamaz.)

Hatırlıyorum da çok iyi görünmemesine rağmen Verwoerd *Time*'a kapak olmuştu ve kısa bir süre sonra bir kongre elçisi elinde bir Fairbain bıçağıyla masasının üzerinden ona doğru hamle yapmış ve oracıkta işini bitirmişti.

Midesinde şeytani bir kurtçuk olduğunu söylemişti. Ne zaman güzel bir yemeğin yanından geçse kurtçuk kokuyu alıyor ve "Bana biraz versene şundan!" diye lıkırdıyormuş.

Bay Verwoerd, artık ölü.

Düellonun yasallaştırılması hayata renk katar ve bazı medeni dillerin aptal ağızlardan çıkmamasını sağlardı.

Böyle bir durumda tek yön gidiş biletinin parasını ödemeye hazırım. Maruz kalacağınız ya da karşılaşacağınız cenaze masraflarım da. Çürüyen bedeninizden yükselen leziz taş bir melek de olacak. Defin işleminin vaktinden önce yapılma ihtimaline karşı elinizde bir çıngırak da olacak.

Elbette, ister istemez ortaya çıkacak acil durumlar için yetkin doktorlar ve ambulanslar da hazır bulunacak.

Peki, kim bu meçhul yakışıklı?

Muhtemelen birkaç kişinin karışımı ama karışıma yeni bir şey daha eklendi.

Bu aşırı nüfus çağında o eski bir-milyon-zenci-öldür, bir düğmeye bas ve on bin kişi, bir milyon zenci, çekik göz ya da uzakdoğulu öldür formülü artık uygulanabilir değil.

Şu klonlanmaya bir bakın. Çatı katı ve bodrum katlarında "klonlama kampları" dedikleri şeyleri görüyorum. Bunu durdurmak imkânsız. Klonlayabildikleri sürece klonlayacaklar ve şu anda da klonluyorlar.

Klonlanmak ilgimi çekebilirdi.

"Neden olmasın?"

Timothy Leary'nin son sözleri. Bu dünyadan göçüp gitmeden kısa süre önce onunla konuşmuştum.

Neden olmasın?

Neden olmasın?

Timothy Leary'nin bana söylediği son sözler bunlardı:

"Neden olmasın?"

Bir klonu bize kim bahşeder?

Kim kimi ya da neden ya da ne zaman klonlar gibi sorular.

Ve dünya iç çekerek sona eriyor.

Ne kadar da tahmin edilebilir, can sıkıcı bir durum.

9 Mart 1997. Pazar.

Yaşlı Ellisor'u bile sorguladılar. Elinde bir kavanoz Georgia White viskiyle verandasında oturuyor.

İki kişi geliyorlar. Biri gayet cana yakın, yalandan cana yakın, numaradan cana yakın davranıyor.

"Şu arpa suyundan bir yudum versene?"

Arch kavanozu ağır ağır ve özenli bir şekilde uzatıyor, tek bir damla bile dökmeden.

"Lafı mı olur."

(Arch böyle derin mevzularda yüksek ihtisas sahibi.)

Diğer ajan, Tanık Koruma Kanunu'nu yaşlı Arch'm önünde, kataraktların öğle vakti güneşin önünden geçen gümüşi bulutlar gibi titreştiği soluk mavi gözlerinin önünde sallıyor.

"Kavurucu bir gün olacak."

İkisi de elleri bacaklarında oturuyor –üç martini içtikleri öğle yemeğinden ötürü hafiften göbekleri çıkmış– ve ona ayıplayarak bakıyorlar.

"Halletmemiz gereken bir iş var."

"O zaman halledin."

"Böyle bir harabede yaşamak zorunda değilsin. Televizyon, buzdolabı ve şifonlu tuvaletin olduğu bir dairen olabilir. Artı ayda 50 dolar, net ve karşılıksız. Olağanüstü bir şans bu!"

"Burada ihtiyacım olan her şey var. Dedemin dedesi buraya yaklaşık iki yüzyıl önce gelmiş ve bu çam tepelerinde baykuşlardan başka bir şey yokmuş. Hootlar ve Ellisorlar. Altmış yıldır buradayız ve gitmeye niyetimiz yok."

Ajanlar birbirlerine bakıp omuz silkiyorlar. Bu morukla dalaşmanın manası yok.

Şu son derece önemli bodyguard. Kolu kendi kendine şimşek gibi hareket ediyor: "Sen ve ben bazen mükemmel ateş ediyoruz." Kolu her zaman mükemmel ateş ediyor. Kol, nam-ı diğer Her Zaman. Bodyguard hedefe bakıyor. Kolu işin geri kalan kısmını hallediyor.

Nihai korku hikâyesi: kırkayak iğnesi.

Tekrar ediyorum: çatışma ve sürtüşme olmadan bütün sistemler çöker, bazıları diğerlerinden daha hızlı çöker ama hepsi evlerde ateşleri körükler, barışı özlese de kalpler...

"Piccadilly buradan çok uzak, çok uzak."

"Düşmek üzere olan bir uçakla geliyoruz."

"Motorlardan biri bozulmuş olsa da devam edebiliriz,"

"Düşmek üzere olan bir uçakla geliyoruz."

Ütopya. Göğüs gerilecek zorluklar nerede? Korku nerede? Düşman nerede?

Savaş ve korkuya dayanan bir savaş / korku gezegeni bu.

Korkuyla Yüzleşin – her yönde parçalanıyor bu gezegen.

"Ee, neyi bekliyoruz? Washington, D.C., o yola girdi bile."

İçki dükkânlarını basıyoruz, araç gereçleri yükleniyoruz, 22 kalibre tabancaları, elimize gelen bütün silahları alıyoruz. Daha şimdiden çakırkeyifiz.

10 Mart 1997. Pazartesi.

Venedik açıklarındaki o adayı hatırlıyorum. Alan ve ben. Venedik'e dönmek için tekneyi bekliyoruz.

Bir kafenin önünde masada oturuyoruz, bir meydan, her şey yıpranmış kireç taşından yapılma. Meydanın ortasında genç bir adam var. Hareket ediyor, dans ediyor, orada, meydanda duyabildiği bir müzik eşliğinde ellerini sallıyor.

Bu çok sık rastlanan, çok İtalyan işi bir performans, açıklaması ya da aktarması çok güç. Müzik bana tamamen yabancı ve düşmanca geliyor. Hayatımda kendimi bu kadar ağır bir saldırıya ve mağlubiyete uğramış hissettiğim çok az an var.

Kendimi tamamen aşağılanmış hissettiğim yerler oldu hep: Tanca'da Türk hamamının yanındaki kuru temizlemeci; Paris'teki kafe, New York'taki (Güney Afrika'da yabancı hizmet operatörü olarak görev yapmış olan Wilson'ın önerdiği) kasap dükkânı; Londra'daki gazete bayii:

"Mutlu Noeller."

"Bana iyi davranın."

İğrenç mağlubiyet.

Bir kıpırtı [–], hedef etrafındaki ısı dalgaları gibi, spiraller oluşturarak kendi içine dönüyor (genellikle uçuğu var), ölüme işaret eden gri çizgiler beliriyor. Yüzünde uçuk, korkudan iki büklüm olmuş.

O isimsiz adadaki performans – ifade bile edemiyorum. Bütün adanın beni reddedişini ifade ediyordu o performans, o kadar eksiksiz bir reddedişti ki farkında bile değillerdi, niyetlerini dile getirmesi için o titrek kuklayı atamışlardı.

"Bill, öldür!"

Çok incelikli bir pantomimdi bu, çok eski ve özel bir oyun.

"Kahretsin kafayı yedin.

Kahretsin tembelin önde gidenisin."

Bu oyun başka oyuncuları da içeriyordu, çok bulanıktı. Tekneyi beklerken uzo içiyordum.

Hangi tekneyi?

Uzo insanı bir nebze rahatlatıyor...

Hayduta dair son bölüm:

Sonra Federaller oraya ajanlarını gönderiyorlar. Tavşan dişli hırlayan haydut fiziksel haklarından mahrum bırakılmış, yani ölmüş. Ama kimse bir şey görmemiş.

İki ajan gidip Yaşlı Arch Ellisor'ı bile ziyaret ediyorlar.

"Selam. Biz *manyak* Amerikan hükümeti için çalışıyoruz."

Yaşlı Arch elinde bir kavanoz viskiyle verandasında oturuyor.

Sonra ajanlardan biri –ikisi de siyah takım elbiseler, siyah parlak ayakkabılar giymiş ve siyah kravat takmışlar– numaradan cana yakın davranıyor:

"Şu arpa suyundan bir yudum versene, dostum?"

Arch kavanozu uzatıyor.

Ajan bir yudum alıyor, "Vay anasını!" dedikten sonra, bir müsameredeymiş gibi kendini yelpazeliyor.

Diğer ajan da Arch'ın gözünün önünde Tanık Koruma Kanunu'nu sallıyor.

"Böyle bir harabede yaşamak zorunda değilsin. Şehirde televizyon, buzdolabı ve şifonlu tuvaletin olduğu güzel bir evin olabilir. Artı ayda 50 dolar, net ve karşılıksız. Olağanüstü bir şans bu!"

Ayağa kalkıyorlar, ellerini bellerine koyup ona sert bakışlar atıyorlar.

"Halletmemiz gereken bir iş var."

"O zaman gidin başka bir yerde halledin."

Hikâyenin sonu. Washington'a ya da nereden geldilerse oraya geri döndüler.

Rüyalarıma giren bu meçhul âşık kim.
Beni görmezden geldiği için ondan nefret ediyorum.
Niye? Kim?
Umurumda mı sanki?
Umurumda.

11 Mart 1997. Salı (düzeltilmesi gerekiyor).

Çocuklarını boğan, ev arkadaşlarını benzine bulayıp ateşe veren kadınlara dair alışıldık iyi haberler.

Rehabilitasyon kliğinde bir adam 83 yaşındaki bir adamı ısırıp etini kopardı. Kadın iki çocuğunu küvette boğdu. Kadın ev arkadaşını çakmak gazına buladı ve ateşe verdi (ev arkadaşı öldü):

"Yataktan kalkmak bilmiyordu."

Adam diğer motorcuyu kırmızı ışıkta öldürdü:

"Çok yavaş sürüyordu."

Hı hımm.

Bütün gezegen ümitsiz bir şah mat halinde. Makinenin durmasını engellemek için sürtüşme –savaş, korku, ölüm– yaşamak zorundalar.

Bütün ütopyalar saçmalıktır. Zorluklar olmadan insan sarmalı eski bir plak gibi duruverir.

"Durmak, dinlenmek... ışıldayan demir olmamak ne kadar sıkıcı."

Özgürlüğün savaş çığlığını atıyoruz –

"ve önüne çıkan bütün İnjunları fethetti."

("The Battle Hymn of the Republic"* aklıma düştü.)

"Asla geri çekilme çağrısı yapmayacak olan o borazanı öttürdü."

"Allons, enfants de la patrie" –

gitgide daha da sönükleşip uzaklaşıyor –

---

* "Cumhuriyetin Savaş Marşı": Amerikan Bağımsızlık Savaşı anısına yazılmış, çok yaygın bir marş. (e.n.)

"Özgür insanların diyarında ve cesur insanların yuvasında" – karanlık ve sessizlik.

Afrika'da Kaos. Hutular Tutsiler'e arka çıkıyor.

Salgın – Ebola, kıtlık, savaş ve ölüm.

Bütün insanlar için barış?

Kazaklar ve Moğolların olduğu eski bir filmi hatırlıyorum. Çar çatışmaların sona ermesi gerektiğini söylemek için bir elçi gönderiyor. (Sanırım John Gilbert oynuyordu. Filmin adını unuttum.)

Komutan şöyle diyordu:

"Moğollarla savaşmayı bırakalım mı? Başka yapacak bir şeyimiz yok ki. Yaşlanıp kamburumuz çıkana kadar burada böyle oturalım mı?"

"Bunlar Küçük Baba'nın sözleri."

Nihai özet:

"Erkekler savaşmalıdır,
kadınlar çalışmalıdır
ve her şeyin üzerinde Tanrı vardır."

Temel açmazdan, çıkmaz sokaktan iyi bir çıkış yolu. Düşman yoksa sürtüşme de yoktur. Sürtüşme yoksa hayat da yoktur.

Savaş, Salgın, Kıtlık, Ölüm.

Bütün bunlar kötücül maço erkekler tarafından organize edilir.

Artık Barış geliyor. Bütün erkekler doğar doğmaz hadım ediliyor. Artık savaş yok. Sorun yok. Herkes gitgide daha da yavaş hareket ediyor. Sonuçta da hiç hareket etmiyorlar. Eski bir kurmalı saat gibi duruyorlar.

Nick Smart. 18 Mart. Onunla olan ilişkimin sağlamasını yapmak istiyor.

Fransız Kültür Bakanı Jack Lang tarafından şahsıma Sanat ve Edebiyat Nişanı verildi.

12 Mart 1997. Çarşamba.

Neden uyandım? Düşman bir böcek beni uyandırdı.

Hiç şöyle film yapılacak cazip bir hikâyem oldu mu?

Dünyadışı Griler ölmek üzere. Üreyemiyorlar. Kültürlerinde sürtüşme ve çatışma yok. Bütün sorunları çözmüşler, her şey tıkırında. Küçük Gri adamlar.

Şimdi ne olacak?

Cherchez la femme, ne? *hein?*

Böylece genç bir insan gösterişli bir Gri'ye sırılsıklam âşık oluyor. Beraber bir çocukları oluyor.

Nefretin, bağnazlığın ve kötülüğün güçleri sahneye çıkıyor. Elbette trajik sahneler ama nihayetinde, güruhu galeyana getiren Rahip'in karşısına çıkan yaşlı, bilge bir Gri şöyle diyor:

"Biz de hatalar yaptık – pişmanlığın fayda etmeyeceği kadar canavarca hatalar. Sönüp giden ırkımızdan geri kalan bir şeyler, değerli bir şeyler olabilir. Ümit etmekten başka çaremiz yok."

Korkutucu diyaloğu duyabiliyorum:

"Demek ki," diye hırlıyor diğeri, "ben senin için sefil vampir hayatını devam ettirmeni sağlayan bir spermmişim sadece."

"Hayır, John, bu kadar basit değildi – yemin ederim ki insanlar gibi sevgi ve güzellik, keder ve berbat bir üzüntü hissettiğim anlar oldu. Bunları paylaştık seninle. O anı, birleştiğimiz o akkor milisaniyeyi inkâr edemezsin."

John kendini Gri'sinin kucağına atıyor. Gri'nin karnı daha şimdiden hayatın nabzıyla çarpıyor. John onu kanepeye götürüyor. Aniden Gri müthiş bir acı ve vecd çığlığı atıyor. Çocuk dünyaya geliyor.

(Bu noktada ilham perisi beni terk etti.)

Ölmek üzere olan bir ırkın saflığı ve üzücülüğü. Daha bir sürü çözüm vardı. Sınıf sistemi, tabii ki, fiziksel farklılıklara dayanıyor. Bunun *işe yaramamış* olması seçeneklerin tükendiğini gösteriyor.

"Belki de bu fiyaskodan halen değerli bir şeyler kurtarabiliriz. Ümit etmekten başka çaremiz yok."

(Ümit dolu bir müzik.)

Hiç kimse buna inanmıyor ama kim bu hiç kimse?

12 Mart? 1997. Çarşamba.

Bir trende, kompartımandayım. Yeşil döşemeler.

Eğer sağ salim varırsak –

Tren yokuş aşağı gidiyor, saatte 90 km. 18.00'de varmamız gerekiyor.

Biri hesap defterini açıyor ve şöyle diyor:

"Evet, 18.00."

13 Mart 1997. Perşembe.

Çok hızlı giden bir trende (90 km). Yeşil döşemeler. Oraya –St. Louis?– sağ salim varabilecek miyiz merak ediyorum. 18.00'de St. Louis'te olmamız gerekiyor.

13 Mart 1997. Perşembe.

Uzaylı filmi senaryosu için aklıma az önce bir fikir geldi:

Bütün zamanlar ve yerlerden savaş sahnelerini içeren bir montajla başlıyoruz. Bu sahne yavaş yavaş kayboluyor. Uzaylılar bir durağanlık depresyonuna giriyor:

Yaşlı bilge Uzaylı:

"Eski yasadan kaçamazsınız: Çatışma = enerji = hayat = sürtüşme = enerji = hayat. Çatışma yoksa enerji de yok, hayat da. Bu bir savaş Gezegeni.

Barış, Ütopya, Cennet?

Enerji yok = sürtüşme yok.

Sonra bir parti. Milletlerin kaderinin hesaplandığı ve tayin edildiği perdeli odalarda geçen küçük sahneler. En üst düzey ve donanımlı aktörleri önermeliyiz ve bu aktörlerin, üst düzey hükümet yetkililerinin Uzaylılarla –istedikleri kılığa girebilen, hissetmeden bütün duyguları taklit edebilen Grilerle– soğuk, gösterişli varlıklarla olan ilişkileri de dahil süperhassas bilgilere erişimi olmalı.

Uzaylılar aslında dehşete kapılmalarına yol açacak kadar tehdit altında hissediyorlar kendilerini. Üreyemiyorlar, insan kırmalarıyla deney yapıyorlar.

Temel açmaz. Çatışma enerjiyi doğurur. Çatışma yoksa enerji de yoktur. Ümitsizce bizim enerjimize ihtiyaçları var, dolayısıyla da kargaşa, çatışma ve savaşı körüklemeye dünden hazırlar.

Bazıları bu ölümcül çıkmaz sokağı görebiliyor. Ödün vermeyen radikaller göremiyor.

Yeryüzünde kaos ve çatışma, bütün oyuncular için bir tehdit olmuştur her zaman. Mutlak düzeni dayatmak enerji seviyesini tehlikeli ölçüde düşürecektir.

İnsanlar yataktan kalkıp işe gidemiyorlar, duş yapıp tıraş olamıyorlar. Tişörtleri pantolonlarından sarkan insanlar metroda pilli makinelerle tıraş oluyor, uyuyakaldıkları için inecekleri durağı kaçırıyorlar.

Makine gitgide yavaşlıyor.

Anlaşıldı, tamam.

14 Mart 1997. Bir Cuma günüydü.

"Mart ortası geldi."

"Ayy Sezar, ama daha gitmedi."

"Sezar hangi etle beslenmiş de böyle semirmiş?"

Unut gitsin.

Ajanlardan ikisi, eskiden koyun temizleme kanalının* olduğu ve Clem Higgins'in normalden daha fazla sarhoş olup, kanala düşüp boğulduğu yerde yaşayan yaşlı Arch Ellisor'ı görmeye gittiler. Bazıları on dört yaşındaki kızıyla ensest ilişki yaşadığını, yani onu becerdiğini söyleyerek onu yere yatırdılar ve üzerinde zıplamaya başladılar, bir aşağı bir yukarı, sanki onu becerirmiş gibi – bazıları da yaşlı hanımının ona iftira attığını söylediler, o kanallar bir kaltağın bacak arası gibi inşa edilmiştir, bilirsiniz.

İşte oradalar, takım elbise, kravat ve siyah parlak ayakkabılar, sanki gerçekten başka bir yerden çıkıp gelmişler gibi.

Yaşlı Arch da verandasında oturuyor, elinde bir kavanoz viski.

Arch, "Naber," diyor.

Ajanlar ikiye ayrılıyor. Biri yalandan cana yakın davranarak:

"Hey, Hacı efendi, şu arpa suyundan bir yudum versene?"

Arch kavanozu uzatıyor.

Ajan bir yudum alıyor, "Vay anasını!" dedikten sonra, bir müsameredeymiş gibi kendini yelpazeliyor.

Diğer ajan da Arch'ın gözünün önünde Tanık Koruma Kanunu'nu sallıyor.

"Böyle bir harabede yaşamak zorunda değilsin. Şehirde televizyon, buzdolabı ve şifonlu tuvaletin olduğu güzel bir evin olabilir. Artı ayda 50 dolar, net ve karşılıksız. Ne dersin?"

Öne doğru eğilip, Arch'ın yanağına –yumuşak ve oyunbaz– bir yumruk atıyor.

Sonra iki ajan da ellerini bellerine koyuyorlar, kaşları çatılıp alınları kırışıyor:

"Geri çeviremeyeceğin bir teklif bu."

"Olağanüstü bir şans bu."

Gülümseyerek geri dönüyorlar –"biz seni biliyoruz"– bilmiş bir gülümseme:

---

* Sheep-dip: Eskiden koyunların içine batırılıp temizlendiği kimyasal dezenfektan kanalı. (ç.n.)

("Oltaya geldi, yakaladık onu. Artık bizimdir.")

– ağızlarını şapırdatıyorlar.

"Halletmemiz gereken bir iş var, Arch."

"Benim de."

"Nasıl bir işmiş bu, Arch?"

"Şöyle, bizim çocukları yapmak istediklerini yapmaya kışkırtmam lazım. Burada bir şeyler yapmak isteyenler, Yaşlı Arch'a gelir."

Aniden gülümsemeyi bırakıyorlar, sözleri çiğner ve tükürür gibi:

"Oradaydın sen."

"Gördün olanları."

"Adalete mani olmak diye bir şey duydun mu hiç?"

"Seni Federal Mahkeme'ye çağırabiliriz ve orada yalan söylemenin cezası çok ağırdır."

Etrafında kasıla kasıla yürüyor, onu parmaklarıyla dürtüyorlar.

"Hapsi boylamak ister misin Arch? Senin gibi yaşlıların orada işi zor."

Ajanlar etrafında gitgide daha hızlı dönüp oynarken, Arch kemanını çıkarıyor.

O iki FBI ajanının bir daha hiç izine rastlanamadı.

"Hey aman aman, kedi ve keman, inek zıpladı aydan."

Arch yaşlı adam elbisesini çıkarıyor ve Bakhalar'm Pan'ı gibi keçi derisi içinde dans edip, alevler saçıyor – onunla temas eden herhangi bir delik bir sene içinde hamile kalacaktır.

Bu bana duyduğum harika bir Arap hikâyesini hatırlattı. El kol hareketleri olmadan anlatmam zor:

Adamın karısı hamiledir. Pazardadırlar. Bilinmeyen biri dilenci gibi yanlarına yaklaşır, kadının şiş karnına şehvetle bakar ve kötücül, çirkin yüzündeki yarık dudağını okşar.

Çok geçtir artık ama kadının kocası araya girer:

"Que hace, hombre?"

Adamı ittirir, adam pis pis güler, yarık dudağını okşar ve pazar yerinde kaybolur.

Söylemeye bile gerek yok: çocuk yarık dudaklı doğar.

Dönüp Romany Marie's dönemine hüzünle bakan yaşlı adamın bulanık ıslak gözleri – bir keresinde yatırdığım paranın iki katını kazanmıştım, yaklaşık 103 dolar.

Bahisçi bana parayı hiç gülümsemeden ödemişti.

15 Mart 1997. Cumartesi. Benim günüm.

Tavşan dişli Eleanor Roosevelt'i ve "BENİM GÜNÜM" dediği şeyi hatırlıyorum.

Hemingway'in söylediği gibi:

"Müthiş bir cazibesi vardı."

Cazibe nedir? Samimi, dışadönük ve hoş bir şeydir.

Bazıları samimi oluyor ama nahoş bir görüntü ortaya çıkıyor.

Büyücü Arch Ellisor'a ve etrafında dönüp zıplayan, parmaklarıyla onu dürten iki ajana geri dönüyoruz.

"Marion Pen'de ne yaptılar biliyor musun?"

Hırlayan suratlarını ona iyice yaklaştırıyorlar.

"Doksan beş yaşındaki felçli bir adamı götten siktiler."

"Rektal kanama geçirdi."

"Tahmin edebiliyorum," diyor Arch.

"Bunun *sana* yapıldığını görmek istemem, Arch."

Yüzünü Arch'ın yüzünden birkaç santim uzaklaştırıyor ve pis pis sırıtıyor, bütün dişlerini göstererek.

Hepsi manikleşiyor. Viski kavanozunu kapıp, dans etmeye başlıyorlar.

Arch aniden bir keman çıkarıyor. Yüzü sürekli değişiyor, hayvanlar yüzünde bir belirip bir kayboluyorlar – keçiler, kediler ve gelincikler. Arch dans ediyor, kediler toplanıp miyavlıyor.

"Dön dön, daha hızlı, daha hızlı."

Ajanlar hoplayıp zıplıyor, pis pis sırıtıyorlar.

"Paltolarınızı çıkarıp atın bir köşeye."

Ajanlar paltolarını çıkarıp omuzlarındaki silah kılıflarını gösteriyor (kılıfları imalı imalı okşamayı da ihmal etmiyorlar), paltolarını veranda tırabzanının üstüne atıyorlar.

"Bütün gece kal, biraz daha kal,

Anlamıyorum neden biraz daha kalmıyorsun."

Şehre dönüş yolunda "manyakça bir rüzgâr" ajanların arabasını yoldan savurdu. İki ajan da "olay yerinde öldü."

"Berbat bir trajedi yaşandı," dedi Pitsman'deki [Montana] FBI ofisinin sözcüsü Bill Rogers. "Hassas vakaları çok iyi kavrayan, genç başarılı ajanlardı. Teşkilatımız ve ülkemiz için trajik bir kayıp bu."

16 Mart 1997. Pazar.

Son Baba'yı okuyorum, ilginç bir kitap.

Görünen o ki bir tetikçinin işinin keyfini sürmesine izin verilmiyor. Tetikçinin "kanlı bir ağzı" olduğu söyleniyor ve nezih bir Mafya üyesi bundan hoşlanmıyor.

Kanlı bir ağzı olmakla suçlanan "Dante" şöyle diyor:

"Eğer istediğiniz buysa işimden daha az keyif alacağım."

Bu hiç hoş değil, evlat, işini doğru düzgün yapmayı sevmemen hoş değil, leşe üşüşen azgın bir köpek gibi salyalar saçmaya başladığında, Aile duruma el koyar. Hırlaman, tüylerinin diken diken olması, gözlerinin parlaması ve senden azgın, pis bir kokunun yayılması berbat bir şey.

"Pippi" onunla birlikte çalışıyor ve Dante'nin düpedüz *iğrenç* olduğunu ve ondan yükselen kokunun başlı başına keyif kaçırdığını söylüyor.

Şöyle diyorsunuz:

"Bu kadar berbat kokan *ne* olabilir ki?"

Dişlerinin arasından derin derin nefes alıp veriyor ve *gözleri* insanı *yiyor* – bunu görmek midenizi bulandırıyor.

Baba şöyle bir sonuca ulaşıyor: Korku hikâyeleri yazacak ve korku filmleri çekecek.

Unutmayın:

"Göldeki sazlıklar kurumuş ve kuşlar ötmüyor."

Pornografi güçlü bir silah, gösteri salonlarında, filmlerde, batakhanelerde kullanılıyor.

Her şey gitgide yavaşlıyor.

Hiçbir yer yok ki –

Burroughs Hesap Makinesi'ni icat eden dedemin, ürettiği modeller konusunda şevki o kadar kırılmış ki modelleri penceresinden boş bir arsaya atmış.

Ertesi sabah cevabı bulmuş: Yağ dolu delikli bir silindir, kol nasıl çekilirse çekilsin aynı rakamın çıkmasını sağlıyormuş.

Bravo dedeme – Piney Woods'ta veremden öldü.

Oraya gidip, onun için yapılmış mozaik anıtı görebilirsiniz:

"William S. Burroughs'un aziz hatırası için."

Çok uzun zaman önceydi ama çok uzakta değil, tam burada, ta ki İhtiyar Higgins içine düşüp boğulana kadar eski koyun temizleme kanalının olduğu yerde. On dört yaşındaki kızını becerdiğini söyleyen bazı insanlar, üzerinde zıplaya zıplaya onu kanala attılar. Kanal V şeklindeydi –Vajina'nın "V"si gibi– ve Arch Ellisor'a mülküne dair talep hakkından vazgeçmesi için ihbarname gelmişti. Sanırım kırklı yıllarda taşınmıştı buraya.

İhtiyar Büyücü Ellisor'u bile akıllarına koymuşlar ve onu görmeye gitmişlerdi.

"Bütün gece kal, biraz daha kal

Paltonu çıkar ve at bir köşeye."

Şehre dönüş yolunda ajanların içinde olduğu araba manyak bir rüzgâr tarafından yolun dışına savruldu, ajanlar öldü ve olay yerinde öldükleri ilan edildi. Berbat bir trajediydi bu.

Kanadalı banka soyguncusunu hatırlıyorum, 1916 falandı. Bir banka memuru ya da soygun tanığının duyduğu en tatlı sese sahipmiş:

"Lütfen herkes ellerini havaya kaldırsın."

Söylediklerine inansalar iyi ederlerdi. Birini öldürdüğünde "son derece berbat bir hisse" kapıldığını söylemişti.

Eğer hafızam beni yanıltmıyorsa, polisle girdiği bir çatışmada öldürülmüştü.

Uzun zaman önceydi.

17 Mart 1997. Pazartesi.

Çöp çıkarma günü.

Mutie hasta. Veteriner kadın dün onu almaya geldi. Yemekten kesildiğinde hasta olduğunu anlamıştım.

Bugün aradım. Evet, beyaz hücre sayısı fazlaymış, pazar günü hiçbir şey yiyememiş. Bu sabah yemiş ama kusmuş.

Son derece şaşırtıcı bir keşif: vücudundan bir *saçma tanesi* çıktı. Yeni bir şey olamaz zira vücudunda bir yara izi yok. 22 kalibre havalı tabanca? Ameliyat gerekiyor mu bilmiyorum.

O orospu çocuğu üzerinde sopamı denemek isterdim.

Benim Wasp akrabalarım gibi, iki Lee... benim adım geçince,

"*O* orospu çocuğu," diyorlar.

Bunu Baba'nın hizmetlilerine nasıl davrandığıyla kıyaslayın: En azından Mound City, Illions'te bir kumar makinesi bağışlıyor.

Benim için – "Basın Bültenleri" adıyla ortaya çıkan "halkla ilişkiler" ailesi, yeni parlak paralar, ölüp gidecek yaşlı sönük adamlar (akıllı bir çocuk onlara karşılık vermiş olmalı: "Sanırım buna sizin benden daha çok ihtiyacınız var.") onlar birer piç kurusu.

Onlar içinse ben bir "Hiç'im."

Ve ben rakiplere darbe indirmeye hazırım.

Wasp'lar uyuşturucu, içki ve kumara karşı bütün o yasaları çıkarıyorlar, peki işin kaymağını kim yiyor? Benim gibi nezih Amerikan piçleri ve komşunun oğlu. Asla o kahrolası İtalyanlar, İspanyollar, Çinliler ya da Siyahlar değil.

Ve biz sokak köpekleri gibi itilip kakılıyoruz:

"Sizin gibileri burada istemiyoruz."

Harekete geçme vaktimiz geldi artık.

Referans; *Son Baba.*

Dante'nin "kanlı bir ağzı" var – yani öldürmeyi *seviyor.* Dante'yle beraber iş yapan düzgün bir tetikçi şöyle demişti:

"Derin derin nefes alıyor, salyaları akıyor, tüyleri diken diken oluyor ve güneş altında kalmış bir kancık gibi berbat bir koku yayıyor – bu koku ve görüntü insanın midesini bulandırıyor. Bir daha asla Dante ile işe çıkmayacağım, delinin teki bu herif."

Hiç hoş değil, ayrıca kanında delilik akıyor. Annesi de tam bir çatlak, çığlıklar atıyor, tabakları kırıyor, kendini yerlere atıp dövünüyor – "yine kriz geçiriyor."

Tetikçi dediğin *serinkanlı* olmalı. Bu bir iş sadece.

Çete aniden mobilyacılık gibi yasal bir işe geçiyor. Rakiplerden biri sorun çıkarıyor. Ne yapıyoruz bu durumda?

Bir sabah uyandığında genç kızının kesik kafasını yatak ucunda bulmak hoşuna gider mi acaba? Belki o zaman en iyi teklifi bizim verdiğimizi anlar.

Mutie'yi kim vurdu? İç organlarında bir saçma tanesi var.

Bunu yapanın suratına sopamı indirmek isterdim.

Aramaya devam.

18 Mart 1997. Salı.

Veterineri aradım. Görünen o ki saçma tanesi bir havalı tabancaya aitmiş. Yeni değil. Çıkarmaya gerek yokmuş.

Son Baba'ya devam.

Tehlikeli ve gereksiz davranışları (birinin aletini kesmek gibi) umursamamaya hazır gibi görünüyor ve en kötüsü de bundan *keyif* alıyor:

"Gitgide büyüyor. Zamanla akıllanacak," diyor Baba hoşgörülü bir tavırla.

"Hayır, Baba, akıllanmayacak. *Asla* akıllanmayacak."

İçten içe bunu sen de biliyorsun.

Dante Cehennem'in dibine kadar çürümüş. Ne kadar çabuk olursa o kadar iyi.

"Baba, bu 'kanlı ağza' gösterdiğin hoşgörü hepimizi tehlikeye atıyor ve bize leke sürüyor. 'Tipik İtalyan numarası' – bir adamın aletini kesmek, bir kadının suratına asit atmak. İmajımızı zedeliyor. *La bella figura*."

İnsanın bundan başka neyi vardır ki?

Nada.

Şimdi. "Benim Günüm."

Eleanor'un asla söylemeyeceği şeyler:

"Franky'yi bir adam kaçırma vakasına verilen idam cezasını hafifletmeye ikna etmeye çalıştım. Aptal herifin teki bir polisin kafasına silah dayayıp eyalet sınırından geçmeye çalışmış. Franky 'Bu bir örnek olmalı,' diyor."

"Neye örnek olmalı? Büyük küçük her türlü adam kaçırma vakasına acımasızca uygulanan yeni yasaya."

"'Çok saçma,' dedi ve o berbat tekerlekli sandalyesiyle odadan hızla çıkıp gitti –

"Altına sıçtığında onu benim temizlemem gerekiyor, bir hemşire ya da refakatçinin şöyle dediğini duyabilirsiniz: 'Başkan'ın boklu bezini temizledim.'

"'İmajımı zedeler bu,' diyor ve ben de şöyle diyorum: 'Bence imajın çok boktan. Görmek midemi bulandırıyor.'"

Her Baba'nın ihtiyaç duyduğu korkuyu salabilmesi için zaman zaman "bir kanlı ağza" sahip olması gerekir – tabii bu rol başkasına devredilebilirse.

"Daha çok genç!"

"O zaman çok yaşlanmamalı."

"Lütfen, o benim *oğlum*, Palermo Fahişesi sevgili Cherifa'mdan olma."

"O senin talihsizliğin, onun kanını elinden ve kalbinden silemezsin, suçunu inkâr edemezsin, bu suçtan kaçamazsın. Oğlun birinin kalafatını kesip, taşaklarını boğazına tıkarken mağrur gözlerle başka yöne mi bakacaksın? Temiz bir iş değil bu."

(Arabistan'da bu Dokunulmaz sınıfın, Sollubilerin işi. Yaralılar üzerinde kızgın penseleri kullanmaya başladıklarında penseler ölümcül ve kabul edilemez silahlar oldukları gerekçesiyle yasaklandılar. Bedeviler, Sollubiler'i en feci işkenceleri yaparken bulduklarında (demir çubuklar üretip, bunları küçük potalarda ısıtıyorlar, bu esnada zevkle kıkırdıyor, işiyor ve sıçıyorlar) kendilerine hâkim olamayıp, palalar ve silahlarla saldırdılar ve adi Sollubileri kesip Cehennem'e gönderdiler.

"Dante sen bu Sollubi sınıfından mısın?"

Kozmik süreçlere dair saçmalıkları çok duymuş olan Gregorio şöyle dedi:

"Deprem uyarısını aldın. Aile bundan hoşlanmıyor."

Bırak kalemin doludizgin koşsun ve sana bilmediğini sandığın şeyleri anlatsın.

Halen çok geç değilken neden yapıyorsun bunu?

Cevap?

Cevap beklenmiyor ve verilmiyor.

Eğer başka bir soruya yol açmıyorsa, neden bir cevap vermiyorsun?

18, 19 Mart 1997. Çarşamba.

Sadece sevginin yaratabileceğini söylüyorlar, söyleyin o zaman bir kırkayağı kim sevebilir? O kişinin içinde benden daha fazla sevgi olduğu kesin.

Açıkçası bir kırkayağı öldürmek bana kendimi daha güvende hissettiriyor – bir tanesi azalmış oluyor.

20 Mart 1997. Perşembe (Baharın ilk günü)

Dün gece rüyamda Jane Bowles'u gördüm. Bir günlüğüne içmeyi bırakmıştı ve kendini çok daha iyi hissediyordu. Bir makine "daha iyilik" düzeyini ölçüyor ve makine halinden memnun bir inek gibi pembe pembe ışıklar yayıyordu.

"Tahmin edebiliyorum."

Yaşlı Arch kavalını çaldığında sahtekâr insanlar için tam bir paniğe yol açabiliyor zira bu sesi duyup da yalan söylemeniz mümkün değil.

Bir bedenin içinde canlı olmanın barındırdığı temel bir yalan var mı?

Elbette var. Ama insanların çoğu bunu bilmiyor.

Başlangıç: Griler çatışma-sürtüşme-*Enerji* için bölgeyi tarıyorlar.
Bir savaş, kıtlık, salgın, nefret, öfke ve ölüm karışımı.
Dünya Gezegeni. (İyi insanlar, iyi cahil insanlar.)
O kadının bir Dünyalı ile melez bir yavru doğurmak gibi hassas bir görevi var – diğer deneylerin hepsi istisnasız başarısız oldu.

21 Mart 1997. Cuma.

Birçok eski-yıldız yarı-yoksulluk içinde ölüyor
Son Baba.

Zenginlikten sefalete düşme vakalarından oluşan iyi bir biyografik antoloji:

O meşhur müptela (Deere?) vs.

"Bobby'ye [Bantz] daha sevilesi biri olması için psikanaliz uygulanıyor."

"Bu noktada hastanın sorumluluğu ele alması gerekiyor."

Bütün bu psikanaliz anlayışı tam bir Ulusal Zayıflık portresi. Yine sorumluluğun devredilmesi durumu. Bu olayı ilk Madison Avenue başlatmıştı, eğlence olarak sinema. Sözler, akademisyenler, yazarlar – aslında bütün bir sofistike, donanımlı liberal kadro.

"Hayır bunu ben yapmadım, nevrotik yönüm yaptı."

"Herkes yaptığı şeyden sorumludur," diyor Baba Clericurzio.

Duyun bunu, duyun!

Sarhoş ya da ayık, deli ya da aklı başında.

Sarhoş ya da ayık, psikotik ya da "Şeytan tarafından ele geçirilmiş", baskı altında kalan herkes için mutlak sorumluluk Doktrini'ni savunuyorum.

İnsanın nahoş benliğini yaşlı, bilge bir doktor babanın ellerine vermesi:

"Sen benim yaramaz tavşanımsın

Sen benim harika süper Babamsın

Sen benim harika süper yaramaz Babamsın."

– mühim bir seansa doğru giderken.

Ve bir dizanteri atağını mazeret göstererek, doktorun tesislerine dans ede ede girdi.

(Herhangi bir hastanın doktorun tuvaletini kullanmasına izin verilip verilmemesi gerektiği tartışmalı bir konu.)

Son derece berbat bir aktarım yapan hasta doktorun kucağına atlıyor, her yerine işiyor ve çocukça tatlı sözler sıralıyor:

"Agucuk gugucuk Babacık – ah! – bezimde bir *kaza* oldu."

Terapi esnasında uzman müdahalesi gerektiren durumlar ortaya çıkıyor.

Hımm, evet, kesinlikle.

Bu durumda terapist katı bir tavır takınmalı ama pederane görünmemelidir. Çok ince bir çizgi bu.

Ofisine giderken satın aldığı ve seks manyakları yüzünden travma yaşadığı bir metro tuvaletinde bağladığı bebek bezini değiştirmeyi katı bir tavırla reddediyor – daha şimdiden bir regresyon yaşıyor –

"Git buradan, pis çocuk. Babama söyleyeceğim seni."

Anlaşıldı ki hasta Wilson hastalığı ve beyin tümöründen mustaripmiş.

Burada sık sık göz ardı edilen bir ders var: Derinlemesine analizin tehlikeli sularına girmeden önce bütün organik rahatsızlık ihtimallerinden kurtulduğunuzdan emin olun.

Müthiş bir okuma ziyafeti sunan *Son Baba*'dan.

Clericurzio ailesi fazla göze batmamaya çalışmalıdır, aksi takdirde asker adayları onları hezimete uğratacaktır.

Asker adayları duvarların altına tüneller kazarlar, paraşüt, balon ve delta kanatlar kullanarak gökyüzünden atlarlar.

"Senin için bir asker olarak çalışmak benim hayalim Baba, lütfen çarpık bacağıma bakarak yargılama cesaretimi." (Bacağı çarpıktır.)

"Baba izin ver neler yapabileceğimi göstereyim sana. Bırak da Gambinolara haddini bildireyim."

Şimdi de biri sebze bahçesinin toprağından haykırıyor:

"Ben nonoş değilim ve hiçbir sikimden de korkmuyorum, kalbimde yatan tek şey Baba'ya olan sadakatim."

Yüzbaşı Bligh arıyor:

"Bu ayaktakımının bölgesini temizleyin Bay Pippi."

Topraktan ejderha dişi gibi çıkıyor ve yağmur olup gökten düşüyorlar. Onlar duvarlara saldırırken havanın uğursuz sesi güm-

bürdüyor – duvar şimdi kalabalıkların baskısıyla parçalanan bir su bendi gibi un ufak oluyor.

"Ve duvarlar yerle bir oldu."

Baba gemici kıyafeti içinde balkonda beliriyor.

"Her koyun kendi bacağından asılır. *Sauve qui peut.*"

Bir helikopter onu balkonundan alıyor ve havada asılı onu bekleyen bir uçan daireye götürüyor.

Bir an için öne doğru eğilerek:

"Elveda, gerzekler. Ben daha yeşil otlaklara gidiyorum."

Ben her zaman sadece en geniş anlamıyla sevginin hayatı yaratabileceğini varsaymıştım. Lemurları, kedileri ve gelincikleri hiç sebep yokken sevip okşadığımı hissedebiliyorum –

Ama kahrolası bir kırkayağı, akrebi ya da huni yuvalı örümceği kim hiç sebep yokken sevip okşayabilir ki?

Evrimsel hayatta kalma uçurumunda, başka bir tutunma noktasına doğru yapılacak bir hamledir bu belki de.

"Yılana, kertenkeleye, kürklü kertenkeleye açılan başka bir yol yoktu... *Hayvanlar! Homo Sap!*"

(Kulakları sağır eden bir alkış)

Kırkayak ne hallere düşebileceğimizi bize hatırlatmak için var, o mide bulandırıcı çıkıntısı hariç.

"İstiyorum, istiyorum."

HomoSap her zaman açgözlü bir pislikti, kahrolası obur ağzı onu ayakta tutuyordu.

Kırkayak yılana, kertenkeleye, kürklü kertenkeleye, bir hayvana doğru atılan bir adımdı. Kırkayağın diğer reddedilen her şeyden daha çok reddedilmesinin temelinde de bu yatıyor: o mide bulandırıcı, geçici çıkıntı hariç ne hallere düşebileceğimize tepeden bakmak.

Reddedilen zavallı Pede için çıkıntı kalıcıydı.

"Peki, sevgi nerede?"

Bill Wilson'ı hatırladım birden. Tanca'nın –neyse ki– boş sokaklarında dolaşırken bıçağını çıkarmış ve havayı keserek "Sevgi nerede?" diye bağırıp ağlamıştı.

"Tanrı aşkına kaldır şu bıçağı. Sevgiyi böyle bulman pek olası değil."

Baba Clericurzio'nun Bronx'taki yerleşim bölgesi gibi – kaleler havan topları, hava bombardımanı, bölgeye yani sebze bahçesine mancınıkla atılan Ebola virüsü ve sinir gazı gibi biyolojik ve kimyasal ajanlar tarafından etkisiz hale getirdi.

Baba öğle yemeğinden kısa süre sonra hastalanıyor. Odasına geçiyor.

Baba akşam beşe kadar odasından çıkmayınca Diego huzursuzlanıyor. Baba'nın yatak odasının kapısını çalıp içeri giriyor.

Yüzünden kanlar sızan Baba zar zor konuşuyor:

"Bu bir salgın. Çaresiziz. Doktorları çağır."

Yerleşim bölgesi yirmi dört saat sonra karantinaya alınıyor. Açıklanamayan bir Ebola virüsü patlaması. Ölüm oranı %80 – %90.

Clericurzio ailesinin sonu oldu bu. Hayatta kalan askerler dört yana dağılıp başka işler aradılar.

Ne tuhaftır ki, Baba'nın rüyası gerçek oluyordu: Askerler tamamen emre azade bir birim olarak artık ABD'nin dört bir yanına dağılıyorlardı ve bu –işin tuhaf kısmı da bu zaten– yaşlı Baba'nın gücüyle oluyordu.

"Son Baba," kesinlikle... *Le Grande Illusion*'ı [*Harp Esirleri*] hatırlayın:

"Kimin kazanacağını bilmiyorum ama De Gramontlar ve Gottfriedlar'ın sonu geldi."

Annenin oğullarına asla "*tu*" –çok samimi– değil, hep "*vous*" diye hitap ettiği ve kusursuz bir savaşçı olarak taşıdığı imajın zedelenmesine asla izin vermeyen gerçek bir aristokrat olduğu eski aileler.

Şimdi ve burada gerçekleşmesi gereken yüzleşme için bir kural yok – bırakın kendiliğinden olsun.

22 Mart 1997. Cumartesi.

Batı Yakasında Her Şey Sessiz.

"Tipperary buradan çok uzakta... Evlerdeki ocakları söndürmeyin"*

– sönük, grenli, uzak 1917-18 –

"Ama kalbim orada."

Ani bir ses ve görüntü patlaması – gürültülü ve çok yakın.

4.50'de [akşam üstü] Beth Israel Hastanesi'nden Allen Ginsberg aradı. Sesi tuhaf bir şekilde zayıftı. Sarılık geçiriyormuş, yanlış ilaç vermişler (daha önce de olmuştu bu). Şimdi dinlenmesi ve bütün işlerini iptal etmesi gerekiyormuş. İtalya seyahati yok, Naropa yok, Temmuz ortasına kadar, sonrasında da çok önemli bir performans planı var.

İşte buradayım, Doğu St. Louis'de hafif bir Alman aksamyla konuşan, zamanın dolandırıcı kumarbazı Johnson'la laflıyorum.

"Kendime karşı bahis oynuyorum," dedim.

Bundan hoşlanmadı. Kendisi bir eski tüfek, yıllarca eski pansiyonlarda, New York'taki batakhanelerde yaşamış. Gözleri çevik ve zeki, samimi ve güvenilmezdi. Yıllarca kendi çıkarını gözetmek zorunda kalmıştı.

Müptela değildi, bunu anlayabiliyordum.

Peki, son kozu neydi?

(SON KOZ'un müthiş bir yeniden sahnelenişi!)

---

* "Keep the Home Fires Burning" - Birinci Dünya Savaşı esnasında yaygın olan, askere gönderilen çocukların dönüşünü evlerinde bekleyenlere hitap eden bir İngiliz "vatansever" şarkısı. (ç.n.)

Ellili yaşlarındaydı, haftalığı 10 dolar olan mobilyalı *Son Koz*'una, kaldığı deliğe geri dönmüştü.

Bu belirsiz, tehlikeli hayata uyuşturucu olmadan kim katlanabilir ki?

Uyuşturucunun üzerimdeki mutlak etkisini gösteriyor, yalancı ikiyüzlünün tekiyim.

"Aa evet, evet – uyuşturucuyu bıraktım."

Metadonu –günlük 60 miligram– aniden bırakmanın ölümcül olacağını biliyorum.

Gençlere tavsiye:

"Kimyasal olarak yapılabilecek her şey, başka yollarla da yapılabilir."

Söz konusu faktörlere dair yeterince bilgi sahibi olunması şartıyla. Ama hiç çalışmadan kolay ödüllere ulaşmaya çalışanlar tabii ki hayal kırıklığına uğrayacaktır.

Jerry, alıntılıyorum:

"Bu yüzden etrafta dolaşacağım ve insanlara karşı acımasız olacağım."

(ilginç, "acımasızca" tükenen bir kalem daha, sönüp gitti)

Jerry Wallace öldü.

Yaşayan görecektir.

CCNY'de ders verirken bir öğrenci vardı, şöyle yazmıştı:

"Bu dersin içeriği konusunda bilgi sahibiydim dolayısıyla daha önceki *derslerden* [*aynen aktarıyorum*] *daha az zarar verdi bana.*" (aslında *dertlerden* demek istemişti)

Daha az zarar verdi!

Ne acayip bir zihniyet!

Tıpkı [Jerome] Lloyd Wallace'ın en kötü hali gibi, ki bu haliyle kendisi tam bir felakettir.

(Sönüp gitmek ölüme işaret ediyor gibidir.)

Aniden *Son Baba* konusunda şevkim kırıldı. Zirve noktasına kadar okudum ve sonra... ilgimi kaybettim. Crichton'un kitabında kahramanı Tokyo'ya kaçırmak üzerelerdi.

Sorun *sonunun* çok tahmin edilebilir olması değil, *umurumda bile değil* ama bütün enerji kitaptan akıp gitmiş gibi.

Son bölümdeyim, Santado Savaşı. Çok *eski-moda*. Bütün bu Babalar ve onların karmaşık kan davaları ve manevraları.

Bu elbette bu yaşlı antikalar için hayat nefesi demek. Kesin görüşleri, amansız değer ve yaptırımları var.

Tatlı tatlı vesaire yatağa kıvrıl.

Hayatı gördüğün gibi yaşadın, Baba Clericurzio, artık dinlenme vakti – Batı Afrika'dan gelen sıtma dolu İngiliz gemileri ve öğrenci düellolarından kalma can sıkıcı yaralar taşıyan Alman Asilzadeleri ile birlikte dinlenme vakti.

Haydi biraz gülüp rahatlayalım. Öğrenci düellosu şöyle gerçekleşti:

Düello başlıyor ve hemen derin bir kesik, muhteşem kırmızı bir yara oluşturuyor.

Sonra kanlı yüzü manyakça bir öldürme coşkusu içinde çarpılıyor, diğer öğrencinin kafasını kesip koparıyor, temiz iş. Kesik kafa dehşete kapılmış tanıklar arasında sıçrıyor.

"*Unerhört!*"

"*Er hast die ganze Kopf aufgeschnitten!*"

Ceset bir kan fıskiyesi fışkırtarak yere yığılıyor.

Dışarıda bir yerde hazırda bekleyen başka yaşlı antika var mı?

Başka "adabı muaşeret sahibi yaşlı adam" var mı?

Başka yaşlı bilge Beyaz Avcı?

"Rüyalarını asla satma evlat çünkü rüyaların senin değil. Bütün insanlığa ait."

"Tahmin ediyorum," dedi Arch.

Ve bu lafta büyük bir bilgelik vardı.

Büyük, Büyük Tahmin.

Stalin'in korku saçan "İnfazcı"sı 97 yaşında öldü. Sanırım misafirliği biraz fazla uzun sürdü.

Hükmü kalmamış başka bunak var mı? Kupon biriktiren uslu bunaklar?

Son Baba'daki romancı "Ernest Vail" kim Tanrı aşkına?

"En büyük Amerikalı yazar"... "milli bir hazine," daha azı değil.

Öyle biri yok, buna yaklaşan biri bile yok.

Kim var? Bill Gaddis mi? Hayır. Hemingway'e, Faulkner'a, Fitzgerald'a, *Genet*'ye, *Beckett*'e yaklaşan bir yazar yok –

Baksanıza! *Nada!* Hiçbir şey yok! Bir Kerouac bile –

Hükmen galibim, kesin.

"Artık olmuyor işte."

– Hemingway'in son karanlık yıllarında inleyip yakındığı gibi.

Nihayetinde, bir iç kalesi, koruması yoktu. *Her zaman bir düşmanın var olduğunu* yoksa zaten burada olamayacağımızı hiç fark etmemişti.

Elbette.

"Onun için dünya dama tahtası
Bizler birer oyuncak
Bıkar sonunda
Salıverir hiçliğin kuyusuna."
Ömer Hayyam, *Rubailer*.

23 Mart 1997. Pazar.

Aniden, bütün sefil hayatı boyunca ondan gizledikleri şeyi gördü ve görmeye devam etti.

???

24 Mart 1997. Pazartesi.

Allen Ginsberg'ü Dilek Makinesi'ne bağladım.

NYC'deki Beth Israel Hastanesi'nden aradı, telefonda sesi çok zayıf çıkıyordu.

(Kullan-at jiletlerden getirmeyi unutma.)

Büyük sır ne? (daha önce bahsi geçen sır)

Sır hikâyedeki güvenilir, zamana dayanıklı bir öğedir, genellikle hikâyenin sonuna saklanır, tıpkı Michael Crichton'un Salem Büyücüsü saçmalığına dair kitabındaki "kanıt" gibi.

Öyleyse, ondan sakladıkları bu mucizevi sır nerede??

Her zaman bir düşman vardır aksi takdirde biz (ben ve bütün akrabalarım, biraz seçkin bir çete) burada olmazdık.

Maddeyi harekete geçirip hayata dönüştüren ve hayata da hareket katan –ışıklar!– tek şey bir düzeyde çatışmadır (uyuşturucular, uzaylılar, çocuk tacizcileri, muhalifler... ve kendilerini Salak Çoğunluğun gerzek tepkilerinden korumak zorunda olan bizler).

Sürtünme ve tahriş sağduyunun kültür incilerine yol açar.

(Yukarıdaki açıklama son derece karışık.)

Ve evet – belki de ben bir uzaylı kırmasıyım.

"*Onlar*" bunu gizliyor mu?

Kim "onlar?"

Elbette Uzaylılar ve ağır baskı altında olan babası.

Annesi şüpheleniyor:

"Hayır! Hayır!"

Pekâlâ, Papa Hemingway. Bize ultra-kısa bir hikâye ver.

Burada bir kasırgayı gözlemliyoruz ve ne oluyor? Gözlemlerimiz nasıl tahminler sunuyor?

(İnsanlar yıkılmış evlerinde bir şeyler arıyorlar –kasırgadan sonra– bir şişe absolut votka buluyorlar ve güneş açıyor.)

Buraya bak, Papa.

Bak buraya, mucize vakti.

25 Mart 1997. Salı.

Baba Domenico'nun torunu genç Dante'nin "kanlı bir ağzı" var, işini serinkanlı ve hızlı bir şekilde halletmektense işkenceye düşkün, bu da, hep olduğu gibi, küçük hayvanlara yaptığı işkencelerle başlamış.

Baba bunu onaylamıyor ama hoşgörülü bir tavırla şöyle diyor: "Daha çok genç. Zamanla akıllanacaktır."

Her Baba, her diktatör ve her savaş ağasının saldıkları ve fena halde ihtiyaç duydukları korkuyu körüklemek için zaman zaman "kanlı bir ağız" sergilemesi gerekir. Özellikle de bu başkasının "kanlı ağzı" ise – mesela Beria gibi aşırı heyecanlı bir emniyet müdürünün. Aynı formül ve işkencelere, krematoryumlarda canlı canlı yakılan hainlere dair *söylentiler*. Bu tip söylentiler arketipik dehşeti ve her şeyden önemlisi *korkuyu* harekete geçirir. İçteki korkuyu.

Trujillo korkuyu içinde başka bir benlik gibi taşıyordu, neredeyse görünür bir korkuydu bu. Suikastçıları işi beceremezmişlerdi. Yakalanan suikastçılara işkence edilmiş, ölmeleri on gün sürmüştü. Vücutları kor çubuklarla, sülfürik asit lavmanlarıyla dağlanmış, gözleri –tatlı tatlı vesaire yatağa kıvrılırken– farelerce kemirilmiş ve nihayetinde köpekbalıklarına atılmışlardı.

Trujillo'nun korkusu mezarın öte yanından bu yana uzanmıştı.

Bütün destekçileri, şüpheli destekçileri ve olası destekçilerine dair bir liste –uzun bir liste– çıkardım ve hepsini temizledim.

Yaptığım temizlikten sonra (köpekbalıklarına yem edilen yaklaşık beş yüz kişi – belki de bin) bütün trafiği ele geçiriyorum.

Kendimi bir kalenin içine yerleştiriyor ve olağanüstü hal ilan ediyorum, kan revan.

İsmini yeryüzünden siliyor ve statüsünü elinden alıyorum. Böyle biri hiç var olmadı.

O kötücül, habis bir seraptı, bir nefret imgesiydi.

Artık onun şeytani ellerinden, işkence ve ölüm kokan ellerinden kurtulduk.

İhtiyar Arch'a geri dönüyoruz:

"Senin gibi yaşlı sürüngenlere ne oluyor biliyor musun, Arch?"

"Bütün hapishane ahalisi tarafından beceriliyorlar."

"İnanmazsın, sıraya giriyorlar."

"Tahmin ederim," diyor Arch.

Ve ansızın bir keman çıkarıyor.

"Pekâlâ, ne demişler, yola çıkmadan önce biraz müzik."

"Dön dön daha çabuk daha çabuk
eşini fırlat havaya
Dön dön daha çabuk çabuk."

Şehre dönüş yolunda "manyakça bir rüzgâr" ajanların arabasını yoldan savurdu. İki ajan da olay yerinde öldü.

26 Mart 1997. Çarşamba.

Şöyle bir votka reklamına ne dersiniz: Sam Amca ipek şapkası üzerinde dengede duran bir şişe votkayla *düşmanlar* –torbacılar, çocuk tacizcileri, teröristler, muhalifler– üzerinde tepinerek bir Kazak dansı yapıyor.

28 Mart 1997. Cuma.

İki Glasgowlu çocuk duvarın önünde oturmuş mırıldanıyorlar:

"Hayır, biz bir şey söylemedik, arkadaşım."

Yoldan geçenlere dair aşağılayıcı yorumlar yapıyorlar.

Ve bazen çocuklardan biri "Uyuklamak" tabir edilen, öfkenin *içinden akıp gitmesine* izin verdiği bir duruma geçiyor. "Uyuklama"ya hafif bir ses eşlik ediyor. Bu rağbet gören ve diğer çocukların saygı gösterdiği bir durum – çocuklar "Uyuklayan Çocuk" karşısmda saygılı bir sessizliğe bürünüyorlar.

Uykuya teslim oluyor
er ya da geç
her şey oluyor
Uykuya devam et
Poz verebildiğin
ve kendini kaybetmediğin sürece
Soğuk havada.

James'in günlük burç yorumu şöyle diyordu: "Bu akşam sarsıcı haberler alacaksınız" ve James, beraber yemek yerken (perşembe akşamı) eski dostumuz mimar John Lee'nin Clinton Gölü'nde bir bentten atlayarak kendini öldürdüğünü haber veren bir telefon aldı.

30 Mart 1997. Pazar.

Görünen o ki John Lee Clinton Gölü'ndeki bir bentten yirmi metre aşağıdaki bir kaya çıkıntısına atlayarak kendini öldürmüş.

"Ölüm vakasıuı araştırırken – perşembe akşamı akrabaları – adamın cesedi fark edildi – geçen hafta geç saatlerde şehir merkezindeki bir lokantaya gitmişlerdi – göl kenarındaki One Dog – belirgin bir işaret yoktu – Mojo 805VT –

Cinayetin kapısı zorla açıldıktan sonra – biri ölüm nedeni üzerindeki kapağı manivela ile açmaya çalışmıştı –

Asılan adamların mezarlarını boşaltın. Bırakın ölüm lanetleri –kırılan omurgaların, çıkan "çat" sesinin– laneti açığa çıksın... ÖLÜM, *Tod, Muerte, la Mort* fışkırtsın.

Bu aygıtla o Boerleri daha hızlı ve daha ustaca dize getirebilirsiniz çünkü lanet *işe yarayacaktır*. Konsantre olmuş bir grubun gücü, miras aldığı saçmalıklardan başka kendisini koruyacak bir şeye sahip olmayan bir Boer Yargıcı delip geçecektir. Onu paramparça ediyorlar. Boğazlıyorlar. O aslında bir hiç.

Vali Bruce McManaway, grup konsantrasyonu yoluyla bir piyanonun havaya kaldırıldığını görmüştü. Piyano en azından yüz elli kilo ağırlığındaydı. Londra'daydı.

Beyaz Büyü'ye dair çok ikna edici bir açıklama yapmıştı:

"Bir ışık tünelinden geçiyorsunuz. Karşınıza kibar rehberler ve arkadaşlar çıkacak."

Çok güzel. Çok hoş.

1 Nisan Pazar, yani 31 Mart, 1997.

Yarın Salı.

Dün John Trent Lee'nin cenazesine gittim. Açıkça intihar ama hafif bir şüphe var. İyi bir Katolikti ve Katoliklere göre intihar Tanrının eserini yok etmek demektir.

Ama Tanrının ne zaman bir şeylere göz yumup ne zaman yummadığını kim söyleyebilir ki?

Mesela bir eski-zaman İngiliz aristokratı için ne kadar kolay olurdu bu, Eton, Oxford, boş arsalar, begonviller, ahşap evler –

– bir an için – sıtmadan kaynaklı bir başağrısı geliyor.

Banyoya gitti ve iki morfin tableti aldı, nabız gibi atan baş ağrısının yerini rahatlama dalgalarının aldığını hissetti.

Conrad'dan alıntı:

"Acı, bir doz afyonu takip eden uyuşuk sükûnet selinde boğulurken."

An Outcast of the Islands, Joseph Conrad.

John Lee'nin nesi vardı?

Onun gerçekliğine hiç inanamamıştım. Sanki yok gibiydi.

Onun evinde geçirdiğim geceyi hatırlıyorum (evi daha sonra gaz sızıntısından patlamıştı, tam zamanında kendini dışarı atmıştı) –

O günden sonra onu ara sıra görmüştüm ya da işte pek görmemiştim.

Sonra Heidseick'lerle beraberdik... buraya ziyarete gelen şampanya insanları.

2 Nisan, ya da öyle bir şey, 1997.

Milenyuma yaklaşırken, İyi ve Kötü bu gece ve gündüz satrancında kozlarını paylaşıyorlar.

Piper Do önderliğindeki kitlesel tarikat intiharı. Otuz dokuz kişi votkayla beraber aldıkları fernobiller eşliğinde huzur içinde öldü. Daha yüce bir insanlık durumuna doğru yola çıktılar. Mevcut kuyrukluyıldızın [Kohoutek] ardından, dünyevi giysilerinden kurtulduklarında UFO'lar onları alacaktı.

Başka?

Balıkları beslemeliyim.

Balıkları besledim.

Bu gezegende mutlak kaos ve mutlak durgunluk arasında ümitsizce dalgalanan bizler gibi balıklar da tehlikeli bir girintide yaşıyorlar.

Sonuçta elitist bir Federal Narkotik Ajanı olan Faulkner'm –William Faulkner'ın kardeşi– başına neler geldi acaba? W. Faulkner kardeşinin İç Savaş'tan miras kalan eyalet-hakları savunucularının aksine, Washington merkezli bürokratik bir yönetimi savunduğunu görünce onunla gurur duymuş mudur?

Bazı tartışmalara giriştiklerini hayal edebiliyorum:

"Anlamıyor musun? Bu tamamen farklı bir bakış açısı."

"Bu 'farklı bakış açısı'nı sevdiğimi sanmıyorum."

Evimi ve arazimi aramaya geldiler. Sanırım arazimin nerede başlayıp nerede bittiğini belirlemek için bir müfettişe ihtiyacımız var, ince bir çizgi, bu hususa dikkat etmeliyim.

"Nerede olmak istiyorsun."

Gün bitti.

Tanrı yakın

Ya da *yakındı.*

Evrensel İhanet yeryüzünü silip süpürdü.

Sinip yakaran köpekler gibi merhamet dilenerek göğe bakıyorlar. Birçoğu altına işiyor ve inanılmaz teslimiyet pozları takınıyorlar – içlerinden biri hızla öne atılıp, burnundaki yağ ile bir yetkilinin ayağını cilalıyor.

Yetkili, ağzında bir kürdanla geriniyor. Sonra da yalvaran adama tekme atıp bir dişini kırıyor.

Yalvaran adam kafasını kaldırıp ona bakıyor ve gülümsüyor.

"Bu iğrenç yaratıklar bir süre işimize yaramıştı. Artık bize lazım değilsin."

Bu tür faşist fikirler mevcut sömürgeci politikamızı yansıtmamaktadır.

Şiir dizeleri küçük bir sesi bekleyen küçük dalgalar yayıyor.

Salı sabahı 3 Nisan, 2 Nisan, Şimdiki zaman, 1997.

Sahip olduğum en menfur iki suret; bunlar karşısında suya indirilen ilk cankurtaran botuna atlayan kaptan ve paraşütle uçaktan atlayıp, yolcuları yüzüstü bırakan pilot olağan kalır.

Bunu kelimelerle anlatmak ya da belirtmek çok zor.

İlki çok eskiden, Price Road günlerinden kalma. Arabayla giderken şöyle düşünüyordum:

"Bir çocuğu ezip öldürmek ne berbat bir şey."

Sonra bir şey belirdi, derin ve karanlık bir inden çıktığını hissedebiliyordum: tek kolunda tarif edilemez bir tiksintiyle ölü bir çocuk taşıyan kasvetli siyah bir figür.

"Bu senin mi?"

NYC'de Üniversite Kulübü'ndeyken asansör bekleyen bir spastik gördüm. Koltuk değneği vardı.

Onu ittirip yere düşürdüğümü, koltuk değneğini grotesk salyalar saçarak kaptığını ve o yerde sudan çıkmış balık gibi titrerken hastalığının iğrenç bir taklidini yaptığını görüyorum.

(Ah evet, le Carré'ın *Gece Müdürü*'nü okuyordum: sakat bir adam masaları ağır aksak dolaşıyor. İki bastonu var. *Ritmi* yemek yiyenleri rahatsız ediyor. Beni üniversite kulübündeki spastik öğrenciye götüren fitili ateşleyen şey bu oldu.)

Mafyanın desteklediği üst-düzey bir uyuşturucu satıcısı olabilirdim. Benim için büyük şanstı. Elime yüzüme bulaştırdım.

Başka bir şey yapmam gerekiyordu. Ben doğuştan kâtibim, yazarım.

Nerede olduklarını ya da yaşayıp yaşamadıklarını öğrenmek istediğim iki insan:

Bill Gillmore ve Jerry Wallace.

Bill şimdi 86 yaşında olacaktı. Ölmüş de olabilir.

Ya Jerry? Öldüğüne dair kuvvetli bir his var içimde.

Onu [1983'teki] uzun turneden sonra hiç görmedim: Minneapolis, Finlandiya, Norveç (iki durak), İsveç, Danimarka. (Geri döndüğümde James'in beyaz kedisi ortadan kaybolmuştu.)

Tespit: Onu turneden önce görmüştüm. O zamandan beri? *Nada.*

Paris'teki ya da *aprés* ilişkimiz incelemeye değmez.

Gilmore her zaman "harika bir kitap" yazmak istemişti. Bir şekilde meşhur oldu ama o "harika kitap"ı yazmaya hiç girişmedi.

Onu görmek ve burnunu sürtmek istiyorum: *Ben o harika kitabı yazdım.*

New York'ta yıllar önce Gilmore ve Ilse'yle akşam yemeğine çıkmıştık.

Ben bir işe girmekten bahsediyordum ve barmen de durmadan şöyle diyordu:

"Hainler! Hainler! Hainler!"

Nasıl bir arkadaş bu?

Ya Jerry? O en kötülerden biri, McCarthy'nin "Delikanlı"sı ve Truman Capote'nin "Son Kapıyı da Kapa"sındaki Walter Ramsay ile aynı aileden.

Ve bizim ilişkimiz yüzeyde derin bir incelemeyi kaldırmıyor... yüzeyin altında da bir şey yok.

15 numaralı oda, 18 numaralı oda.

"Herkes kendi eylemlerinden sorumludur – yaptığı her şeyden."

Baba Clericurzio, *Son Baba.*

Bir aileyi devre dışı bırakarak Baba hükümdarlığını sona erdirmek niyetindeydi. Son derece ileri görüşlü ve acımasız bir hamle.

Hasan Sabbah'ın suikastçıları işkenceden korkmuyordu. Neden?

Kendisinin iki misli adamları öldürmek ve cesetlerini el arabasıyla taşımakla suçlanan ufak tefek cılız bir adam. Yüz kiloluk dedektifleri havaya kaldırarak adeta şov yapıyor. Dedektifleri havaya kaldırıp –birer kablo gibi, içlerinde hiç et yokmuş gibi– kollarında taşıyabiliyordu ama çok geçmeden hukuk *bu oyundan* bıktı.

"Seni asacaklar mı?"

"Evet," diye cevap veriyor. "Ama ben orada olmayacağım."

Gardiyanlar kollarında sigara söndürdüler, suratına tokatlar indirdiler.

Nafile. Onu sandalyede asmak zorunda kaldılar. Çünkü o orada değildi.

Bazı vatandaşları, kahrolası düzgün vatandaşları soyup öldürmekle suçlanıyordu.

Bu ufak tefek sıska, çirkin adamın bir diğer kayda değer yönü de gözleriydi.

Gözleri zaman zaman içeriden ışıldardı, beraberinde taşıdığı hususi bir Cehennem'deki bir fırın kapısı açılıp kapanmış gibi. O *gözlerde* bir şey vardı ve üzerinden de ağır bir hayvanat bahçesi kokusu yükseliyordu.

Onun bir fotoğrafının bir sandalyeye bantlandığını ve idam sehpasına götürüldüğünü gördüm.

Onu bir sandalyede asmak
zorunda kalmışlardı
Çünkü o
orada değildi –
ve banka soyguncusu
tatlı bir sesle
"Herkes lütfen
ellerini havaya
kaldırsın."

Dünyada bir banka memurunun duyduğu en tatlı sesti bu. Tatlılığına direnen ve bir düğmeye uzananlar içinse:

"Birini öldürdüğünde son derece berbat bir hisse kapılıyordu."

Bence kulağa iyi geliyor.

Sonra kafama dank ediyor – Allen'ın sesinin duyulmadığı bir dünya.

Şimdi sesini hissedebiliyorum –

"Ah bu dağınık parçalar," diyor –

birleşiyorlar orada...

Matadorlara mide bulandırıcı kurlar yapan boğa güreşi meraklıları, ölen boğa karşısında homurdanıyorlar.

Pekâlâ.

Hâlâ 3 Nisan 1997. Perşembe.

Allen Ginsberg karaciğer kanserinden ölüyor.

"Yaklaşık iki üç ayın kaldı," diyor şarlatanlar ve o da şöyle diyor:

"Bence daha az."

"Dehşete kapılacağımı sanıyordum ama gayet coşkuluyum," diyor.

Umarım boğucu tatlı sözler yağmuruna tutulmamıştır.

"Allen şiir yazıyor – ilham gelmiş."

Bu gezegendeki ilk hayat tohumları kuyrukluyıldızlardan geldi.

5 Nisan 1997. Cumartesi.

Allen Ginsberg bu sabah öldü; huzur içinde, acı çekmeden.

Haklıydı. Doktorlar iki üç ay dediğinde o şöyle demişti:

"Bence daha az."

6 Nisan 1997. Pazar.

"Hayat"

– Sizin Eğlenceniz olarak bilinen bir nevi sakat varoluş. Minnet şart.

"Özgürlük"

– "Beni göründüğümden daha aptal sanma"

"Ve Mutluluk Arayışı."

Arayış ümit verici bayat bir Klişe'dir. Mutluluğu kısırlaştırmanın devri biraz geçmiş olabilir ama geçmiş hesaba katılmak için çırpınıyor. Geçmiş atını son derece *deneyimli* bir jokey olan ve kısa süre önce adını Bıkkınlık olarak değiştiren Huzur sürecek.

Unutmayın:

"Keraouac rahat bir Katolik vicdan ile mezardan geri döndü. Onun kasabaya uğradığını Bill'in bilmek isteyeceğini düşündüm."

Telesekretere "Varlığın şahsıma yapılmış bir hakarettir," diyen herif bu.

"Kimsin sen?"

"Allen'ın nesi vardı?"

Hindu Maymun Tanrı gibi temel bir doğrudan bakış açısı.

Efendi'sini arayan rahip yardımcısının Allen Ginsberg'ün az önce aramızdan ayrıldığını öğrenmesi gibi.

Neyden bahsediyorum ben?

Eski Monet otlukları ve Pissarro. Ellerim ellerinde, sevgi dolu eldivenler gibi beni o *güzel* renklere götürdüler.

Yelekli genç çocuk caka satıyor. Yakışıklı bir tip, tatlım benim –

kimin tatlısısın sen?

Ve uçuşun iptal edildiğinde neredeydin?

Yasaya aykırı bu.

O günlerde bizi havaalanından gençler alırdı, hepsi tatlı ve ufak tefekti.

Arap punklara hamilik yapan emekli bir İngiliz yetkili, "Genellikle yedeklerim oluyor," diye itiraf etmişti.

Tanca'da iki tane vardı: İspanyol çocuk pezevenk –"Tatlı Tony"– ve Arap çocuk pezevenk.

Ve geldik 8 Nisan'a, 1997.

Dışarıda hava sıfır derece, soğuk ve rüzgârlı.

Allen?

Çok sayıda –

tık/Tanca, tık/Paris, Londra, NYC, bir sürü tık.

Los Angeles, Melekler Şehri.

9 Nisan 1997. Çarşamba.

Dün gece Fred Baxter'dan aldığım 65 dolarlık bir bavula dair karmaşık bir rüya gördüm.

"Yardımcı olabilir miyim?" dedi tezgâhın arkasındaki kız.

"Evet, Luxor diye bilinen bir alanda parasını ödediğim çantam çalındı," dedim.

"Bu olayı bildirmek için karakola gitmek ister misiniz?" dedi.

"Evet," dedim.

Hiçbir şey olmadı.

Sonrasında, neresi olduğunu bilmediğim bir yere geri dönmeye çalıştım... caddelerden oluşan inanılmaz bir bölge, yerlere serilmiş bombeli cam tabakaları. Halen yiyecek bir şeyler arıyorum.

65 dolarlık bavul nerede?

Fred Baxter nerede, kim, ne zaman ve niye?

Hiyerogliflerdeki kamışlar ve su neyi temsil ediyor?

Gregory nerede? Allen'm ölümüne dair yapılan haberler içinde nerede?

Gregory nerede?

Neler oluyor?

10 Nisan 1997. Perşembe.

Dr. M. Scott Peck'in *Denial of the Soul*'unu [Ruhun İnkârı] okuyorum. Çok iyi, çok sağlam, psikiyatrik tedavi dogmalarını reddediyor.

"Onlar" *ele geçirilmeyi* adeta görmezden geliyorlar, hâlbuki düşündüklerinden çok daha yaygın bir şey bu – tabii beyin süreçleri "düşünecek" kadar gelişmişse. Çoğu geri zekalı bunların.

Howard vakası: bedenindeki bir varlık, bir organizma tahliye edilmek istemiyordu – ve Peck'i ölümcül bir tehlike olarak görüyordu.

Ve görünen o ki içinde barındığı bünyeyi en feci tehlike olarak [intihar aracılığıyla] öldürmüştü.

Canavar köşeye sıkıştığında böyle şeyler oluyor.

Çok zekice değil ama tamamen amaca yönelik.

"Ve hürriyet bir süre
yaraları kapatacaktır
orada ağlayan bir keşiş
yaşayabilsin diye...
ağır ağır kapanan karanlık bir örtü."
Şairin adını unuttum.
"Bahar nemli soğuk
parmaklarıyla
bu içi boş kalıbı süslemek için
geri döndüğünde!"
"Qu sont les neiges d'antan?"
"J'aime ces types vicieux
qu'ici montrent la bite."
"Burada siklerini gösteren
vahşi tipleri seviyorum."
"Simon, aimes-tu le bruit
des pas sur les feuilles mortes?"
"Simon, ölü yapraklar üstündeki
ayak seslerini seviyor musun?"
Ben seviyorum.

10 Nisan 1997. Perşembe.

Wayne'le Kansas City'deyiz. Arabayı çok dikkatli kullanıyoruz. Karanlık ve yağmur yüzünden bir kaza salgını var.

Yola çıkmadan önce 30 mg takviye Metadon aldım –klinikte de 70 mg almıştım– bu yüzden kendimi iyi hissediyordum ve Nichols'ta olağanüstü bir kahvaltı ettim. On beş yıldır standart kahvaltım – orta pişmiş iki sahanda yumurta, üç dilim domuz pastırması, mücver, beyaz peynirli tost ve üç fincan kahve.

Jerry Wallace nerede?

Herhalde Wichita'da. Orada bağlantılarım var.

11 Nisan 1997. Cuma.

Aklımda kalan birkaç cümle.

Beeville, Teksas şerifi Vail Ennis:

"Ya konuşacaklar ya da konuşacak durumda olmayacaklar, ikisinden biri."

(nezarette tutulan şüphelilerden bahsediyor):

"Sert tipler olduklarını sanıyorlar. Ben sert değilim. Sert adam diye bir şey yoktur."

Aym sözleri bir Mafya Babası da sarf etmiş, bu sözleri bana temsilci Little Jack Melody iletmişti.

[–] bence iyi bir şey değil. Şemsiyesini bıraktı, çok kötü bir işaret, bir suikast bildirgesi.

Piç kuruları – Dr. Dent'in, apomorfin doktorunun ofisindeydik:

"Buraya geri dönebilmek zorundayım."

Referans: Paul Bowles'un unuttuğu şemsiye.

Kapı çalıyor. Şemsiyesini alıyor ve bana "Gülücükler Geliyor İşte" adlı bir kaset bırakıyor.

Belki ben –

belki de çok fazla "şemsiye" gördüm –

çok fazla gülücük.

Şemsiyesini almak için geri geliyor ve bana "Gülücükler Geliyor İşte" adlı bir kaset bırakıyor.

Tam olarak nereye geliyorlar?

Kime? Niye?

Evet, evet, sanırım durumu iyi.

Ama?

Miranda verandada
benim canım sevgilim
yok diye Miranda
yemeden içmeden kesildim

bir sözcü çıksın da
bütün parçaları hizaya koysun diye beklerim
o zamana kadar tek lafım olacak
Miranda verandada
bekliyorum beni savunanı salonda
Miranda'nın bütün çocukları
sessizlik hakkında birleşiyor.

Yani biri benim kim olduğumu ve nihayet ikimizin kim olduğunu yazmalı.

Sen, görüyorum ki, hazırsın.

Ben de hazırım –

şimdi bir oluyoruz.

Apomorfin doktoru – bunun beni iyileştirdiğini düşünüyor musun?

Hiç de iyileştirmiyor.

Peki nerede –

Emrinde on kişi var.

Fred Baxter.

Benim çemberlerimde dolaşmıyor.

Duvar suratlı katilinin Sandalye'de kavrulduğunu gördü, tüyleri diken diken oldu ve keyifle çatırdadı.

Daha dün Teksas'ta zehirli iğneyle yapılan bir infaza tanık olan biri sevinç içinde kollarını havaya kaldırdı.

"İyi miydi?"

"Sevgili – –

"Daha önce hiç hayran mektubu yazmadım.

"Bu ilk cümleyle başlayan kaç hayran mektubu aldın bugüne kadar? En azından bin tane.

"Benim adım William S. Burroughs. Bendeniz naçizane bir arzuhalciyim, bizzat katılanlar dışında kimsenin haberdar ol-

madığı savaşta, Shakespeare Taburu dediğimiz taburda Teknik Astsubay'ım."

Eski mutsuz uzak şeyler ve uzun zaman önce yaşanmış savaşlar.

12 Nisan 1997. Cumartesi.

Bugün kendimi bir Canavar'a dönüştürmenin nasıl bir şey olduğunu öğrendim. Dişlerimin kanlı dişetlerimi yırtıp geçmesi, etim ve tenimden milyonlarca sıcak iğne gibi çıkan kıllar, tırnaklarımdan filiz veren pençeler.

Yüzüm artık sıvı halde, herhangi bir şekle girebilir.

Mesela 1920'lerden kalma Fitzgerald usulü "ışıldayan çocuk" – ışıldayan çocuk şimdi yüzümde.

Stutz Bearcat'ler* dışarıda bekliyor, 1920'li yıllar.

Canavardan çok bir can sıkıntısı – eski yıpranmış kış düşleri, zamanın küçük fare ısırıkları tarafından parçalanmış, yırtılmış ve aşındırılmış.

Bir zamanlar içten gelen alevlerle parıldayan şey
şimdi tükürükler saçarak pöflüyor –
Bir zamanlar parıldayan şey
şimdi pöflüyor –

Canavar şimdi burada. 1920'lerin ışıldayan çocuğu geçmişte kaldı.

Sevgili ölü günler – *où sont les nieges d'antan?*

Geçen yılın karları nerede?

Canavar içten kemiriyor. Çok acı verici. Kıvranan, çığlık atan, hırlayan, homurdanan canavarın acısı.

---

* 1910'ların ortalarından 1930'lara kadar popüler olan Amerikan spor araba markası. (ç.n.)

Dr. Scotty Peck'e yazdığım mektuba geri dönelim:

"Daha önce hiç hayran mektubu yazmadım.

"Böyle başlayan kaç hayran mektubu aldın bugüne kadar?

"Pekâlâ, Scotty, birbirimizi uzun zamandır tanıdığımızı düşünsem de izninle kendimi tanıtayım. "Benim adım William S. Burroughs. Bendeniz naçizane bir arzuhalciyim, bizzat katılanlar dışında kimsenin haberdar olmadığı –helanın taşmak üzere olduğu zamanlarda patlak veren– savaşta Shakespeare Taburu dediğimiz taburda bir Teknik Astsubayım.

"(Kafamdaki çarklar dönüyor – paranoya – parlak bir zeka, ölümcül derecede tehlikeli.)

"Birçok hususta hemfikiriz. *Skeptical Inquirer*'dakiler gibi seküler hümanistlerden *iğreniyorum.* Nesnel falan değiller.

"Onların bana gönderdiği küstah rapor üzerine üç defa yazdım:

"'Duyu Ötesi Algı'yı inkâr edenler gözlerini açmamış demektir.'

"(Bakmayan kadar kör değildir hiç kimse.)

"Mesajımı almaları için üç kez yazdım.

"Elli yıldır küçük fasılalar haricinde büyük ölçüde morfin bağımlısı biri olarak, ağrı kesiciler konusundaki duruşunuzu kesinlikle onaylıyorum."

Bir sınır hücrede yaşanan yoksunluk hem fiziksel hem de duygusal acıya yol açabilir ve yeterli miktarda morfin verilmesi gerekir.

Avukatım bir doz, ½ gram morfin almam için beni bir hastaneye götürdü.

Bir doz ne kadar da çok şey değiştiriyor. "Tanrının Kendi İlacı" olarak bilinmesi boşuna değil.

"Yirmi beş miligram, çeyrek-gram."

Koridorda yankılar.

Yarım-gram – daha uygun.

12 Nisan 1997. Cumartesi.

"Yarım gram TKİ." – koridorda yankılar.

Neredeler?

Akşam yemeğimi hazırlaması gereken Pat ve diğerleri nerede?

Artık zar zor yazıyorum. Bunun kulağa, bir uzay kapsülünden gönderilen son mesaj gibi geldiğini biliyorum.

Evet, öyle ve bu noktada artık daha fazla bir şey yapamıyorum.

Hayır, hayır
sanmayın ki –
hayır

13 Nisan 1997. Pazar.

Az önce şöyle diyordum:

"Öğlen 12 ila 2 arası enerjim en düşük seviyede oluyor."

– tam o esnada okuduğum kitabı elime aldığımda şu ifadeyle karşılaştım:

"en düşük seviyede."

Acaba, bir düzeyde, olduğum yeri hiç yakalayabilecek miyim?

Dr. Scotty Peck'in *Denial of the Soul*'unu okuyorum. Çok sağlam. Çok iyi.

Tıpkı *Son Baba* gibi – ihtiyar Baba'nın birçok şiarı beni derinden etkiliyor. O Tanrıya inanıyor. Ben de.

"Herkes yaptığı her şeyden sorumludur," diyor.

Evet, kesinlikle.

Ve sorumluluğun reddi bir salgın gibi yayılıyor – bu reddin nihai aşamasını görmek için Truman Capote'nin "Son Kapıyı da Kapa"sını okuyun.

"Asla bir polisi öldürme," diyor.

Brion Gysin da 9 rue Gitle-Coeur'daki 32 nolu odada tam olarak aynı şeyi söylemişti.

Başım dönüyor, halsizim, sanki ölüyor gibiyim –

Yaşayan görecektir. Şu anda öyle hissediyorum ki acaba doktoru mu yoksa cenaze levazımatçısını mı çağırsam bilemiyorum. İyi değil bu.

Neyse ki *ahbaplarım* toplanıyor.

Bu çözüm olabilir.

"Kaçınılmaz bir son olan ölüm geldiğinde yapacak bir şey olmadığını görüyor."

Shakespeare, *Julius Caesar*.

Her neyse, korkum yok – bu gece ölebilirim.

Birkaç saat önce gerçekten öldüğümü hissettim.

Geri gelecek, daha da ağırlaşmış olarak –

15 Nisan 1997. Salı.

Dün gece Marker'a dair bir seks rüyası gördüm. Ellerimi ince genç bir erkek bedeninde gezdirdim.

Uyandığımda iyi hissediyordum.

16 Nisan 1997. Çarşamba.

Sağ gözüme yapılacak katarakt ameliyatı için Dr. Orchard'la 21 Nisan, Pazartesi'ye randevum var. Aynı gün taburcu olacağım.

Herkes doğru şeyi yaptığımı söylüyor, bence de öyle. Hiç kaygım yok, Dr. Orchard'a ve Lawrence Memorial'daki hastane donanımına güvenim tam. Bugün hastaneye girip birkaç form doldurdum ve tarihçemi anlattım.

Bunu daha önce yapmalıymışım. Standart bir ameliyat, birkaç saat içinde bitiyor ve evinize dönüyorsunuz.

Dr. Scott Peck'in –tıpkı benim gibi Tanrıya inanan bir psikiyatr– *Denial of the Soul*'unu bitirdim. Çok sağlam bir kitap.

Tedavisi olanaksız vakalarda acıyı kontrol altına almak için mümkün olduğunca morfin gerekir.

Dr. Peck seküler hümanizmi –ölçülü bir tavırla– kınıyor. Ben de ama ölçüsüzce.

Seküler hümanizmin hiçbir derinliği yok. *Elán*'ı yok. Gizem yok, hac yolculuğu yok. Hayalcilerin hac yolculuğuna çıkacak yerleri yok. Ruhsal, yani gerçekten ruhsal gelişme mümkün değil.

18 Nisan 1997. Cuma.

Dün gece rüyamda Ian'ı gördüm, seksi bir rüyaydı. Üzerinde son derece tuhaf bir işçi tulumu vardı, kahverengi plastiğimsi bir malzemeden yapılma bir kaskı vardı – muhtemelen Roswell, New Mexico'da keşfedilen yok edilemez maddeden yapılmaydı.

Örtbas etme çabaları hız kazandı. Şimdi TWA 800 uçağının bir roket saldırısının hedefi olduğu söyleniyor.

Peki, marijuanaya karşı yürütülen bu savaş niye? Hiçbir zararlı yan etkisi olmayan faydalı bir madde. Niye?

Burada başka bir amaç var ve bunun kesinlikle açığa çıkarılması lazım çünkü kötü bir amaç bu.

Hakikaten Kötü. Kötülük ancak katışıksız aptalların inanacağı şeffaf yalanlarla örtbas ediliyor. Ve yalancılar ve Büyük Yalan'ı destekleyenler bu yalanları yaymak için bıkıp usanmadan çalışıyor (zira yapacak başka bir şeyleri yok).

Ortalama insanlar, iktidardakilerin yalan ve aldatmaca sağanağı altında daha da aptallaşıyor.

Yarabbim, Marihuana'nın tıbbi kullanımını neden yasaklıyorlar – iştah açıyor, mide bulantısını engelliyor, farkındalığı artırıyor: Çıkmaz bir sokaktayken birkaç fırt çektiğimde önümde yazmak için beş altı yol birden açılıyor.

Art niyetli ihtiyar George Will:

"*Uluma* benzedrin etkisi altında yazılmıştır," vs.

Ve sormak isterim, "Amerikan değerleri" ya da Japon değerleri veya Alman değerleri ne demek yahu?

Buradaki gizli –özenle kurgulanmış– çapraşıklığın, en hafif tabirle, birden fazla nedeni var.

Değerlerimiz say say bitmez. En yüce değerlerimizse para ve güçtür.

Burada uyuşturucu suçlamalarıyla yüz yüze gelen başka ülke vatandaşlarını ülkelerine iade etme gücü.

Japonya'nın Başkan'ı atom bombası atmak suçuyla ya da Honduras'ın CIA başkanını uyuşturucu kaçakçılığı suçuyla ülkesine iade ettiğini veya J. Edgar Hoover'ın (Tanrı ruhunu çürütsün) "siyahi ırktan olduğu" anlaşılıp, transvestizm dahil ciddi cinsel suçlardan ötürü Suudi Arabistan, Zaire ya da Nijerya'ya geri gönderildiğini, Washington ve New York'tan da tanıkların çağrıldığını görmek isterdim.

Çapraşıklık böylece başyapıtını oluşturacak – ya da yazacak.

Bu esnada biz de liderlerimizin resmen deli –ya da daha da fena– olduğu gerçeğiyle yüzleşmeliyiz.

Allen Ginsberg Ortabatı'daki erkek üniversite öğrenci derneklerı karşısında ayağa kalkıp, açıkça eşcinsellikten bahseden ilk insandı. Dinleyen çocuklar "onun içinde Tanrının yattığını" fark etmişlerdi.

Gerçek şeyi arayışın Tanrısı.

"Durmak, dinlenmek... ışıldayan demir olmamak ne kadar sıkıcı."

"İşte bu" sönüp gidiyor.

Daha uzak bir kıyıyı aramak için halen vakit var. Arayış da, bir sürü yoksul Amerikalının yaşamını ve ölümünü belirleyen o korkunç çalışma ahlakı kadar önemli bir Amerikan Değeri'dir. Aslında daha da önemlidir zira "yeni hudutların keşfi" Amerikan değerlerinde temel bir faktördür.

Artık coğrafi hudutlar tükendiği için karşımızda olası en büyük yeni keşif duruyor: uzayın, akıl, tin ve ruhun iç uzayının keşfi.

Astronotun dış uzayı. Uzay programlarına daha fazla para harcayıp, uyuşturucuya karşı girişilen aptal savaşa, silahlanmaya daha az para harcayalım.

Ama artık genç bir insanın buna katılma şansı nedir?

Kolomb zamanında bir coşku dalgası Eski Dünya'yı silip süpürmüştü:

"Seyahat etmek lazım. Yaşamak lazım."

İlk ay görüntülerinden sonra böyle bir dalganın yükselmesi gerekirdi.

Ama bunun yerine, örtbas etme girişimleri geldi.

"Tehlikeli" – tam olarak kimin için tehlikeli?

Nereden geldiler? Neden oradan buraya geldiler?

Kim lan bunlar? Ne bok istiyorlar bizden?

Neden bu gezegenin çok az sayıdaki akıllı sakinleriyle konuşmuyorlar?

Marihuanadaki sorunu anlıyor musunuz? *Yasadışı* bir uyuşturucu bu.

Kim yasadışı ilan etti peki? Ve neden?

Çünkü Marihuana insanların, çok haklı nedenlerden ötürü içyüzlerinin görülmesini istemeyenlerin içyüzünü *görmesini* sağlar: Memeli ırkın düşmanlarıdır onlar.

Elimizden ne gelir ki?

George gibi işbirlikçiler şöyle diyecektir:

"Hiçbir şey."

İşgalciler her şeyi bir güzel paketlemiş.

Belki – *qui vivra verra* –

Yaşayan görecektir –

ve hiç kimse *bakmayan* kadar kör değildir.

İşgalciler zayıf varlıklar. Ortalama insanların berbat aptallığına dayanan berbat bir zayıflık. Cadı yakma ayinlerine falan bakın.

Eski Ateşleri canlı tutmalısınız.

Sorun yoksa enerji de yok. Enerji yoksa hayat da yok.

19 Nisan Cumartesi.

13.45. Teknik elemanlar Jim Morrison kaydı için burada.

Kaydı az önce bitirdim. Benden çıktı, kasede girdi. İki saatlik çalışma için on bin dolar. Zor bir iş ama yapabildiğim ve doğru düzgün yaptığım bir iş yapmaktan keyif alıyorum.

Bir işle ilgili ilk soru: Yapabilir miyim ve doğru düzgün yapabilir miyim? Cevap hayır'sa, unut gitsin.

İkinci soru:

"Peki, ne kadar para alacağım?"

İyi insanlar. Ses mühendisi olarak işlerini biliyorlar. Profesyoneller.

Gertrude Stein şöyle demişti, aynen katılıyorum: Bir insanın başına gelebilecek en büyük talihsizlik bir *métier*, profesyonelce yapacağı bir şey bulamamasıdır. Bir meslek, bir uzmanlık alanı.

Ben bir yazarım. Kâtibim. Ayrıca da Rahibim – bütün gerçek katipler gibi.

Son derece ruhani bir insan olarak Güney'deki tutucu Hıristiyanlık'tan nefret ediyorum – cehalet, aptallık, pek gizlenemeyen bağnazlık ve kötücül nefret katmanları altında boğulan ölü bir Hıristiyanlık bu.

Kilisede kendinden geçenler benden uzak olsun!

Katolikler:

"Ölümden sonraki hayat ve Tanrının doğası üzerine konuşmak istiyorum, Peder."

"Böyle şeyler üzerine düşünmemek en iyisi. Kafa karışıklığına yol açabilir. Şimdi gitmem lazım, Piskopos'la golf randevuma geç kaldım. Kayda değer bir adam kendisi, hâlâ çivi gibi sağlam."

"Piskoposa danışmak için bir görüşme ayarlayabilir miyim?"

"Korkarım hayır, ahbap, programı Sonsuza kadar dolu."

"Buhar kulübesine gitmeye ne dersiniz? Topal Geyik kasabaya dönmüş."

"Ah, sanırım mümkün değil."

Kapıdan çıkıp gidiyor.

"Tanrım, kimse yok mu?"

Ben Seküler Hümanist değilim. Seküler Hümanist olarak bilinen bu kasvetli varlığı yaratan bütün faktörleri esefle karşılıyorum.

Ben Tanrıya inanıyorum.

Kadiri mutlak değil. Artık yardıma ihtiyacı var.

Siz eş-yaratıcılar, Uyuşturuculara karşı verilen bu aptal ve kötücül savaşa karşı koymak için yerlerinizi alın. Bu saçmalığın arkasındaki insanlar, insanın potansiyeli düşünüldüğünde, en temelde kötüler. Gezegene aptalca bir korku bulaştırdılar, tıpkı ortaçağdaki cadı avları gibi.

Güney Afrika'daki Kongre elçisini hatırlıyorum, elinde bir Fairbarn bıçakla (komandolara dağıtılan çift yönlü bir katil bıçağı) masanın diğer tarafına uzanmış ve yaşlı herifi defalarca bıçaklamıştı.

Yeter.

Ne biliyorsunuz ki siz? O zamanlar (James aramıştı) *Time*'ın kapağında kim vardı? O zamanlar Başbakan olan ve çok sağlıksız görünen (iyiden iyiye yaşlanmış) Verwoed'den başkası değil.

Peki, sonra onun yerini kim aldı? Savunma ve İç Güvenlik Bakanı.

Hı hımm – tatlı tatlı vesaire yatağıma kıvrılıyorum.

21 Nisan 1997. Pazartesi.

Pazartesi. Dr. Orchard'ın yaptığı katarakt ameliyatı.

Pratik, acısız. Tek gözümde bandaj var. Okuyamayabilirim.

Salı, bandaj çıkarılıyor.

(Eski silah talimi arkadaşım John Healy'yle karşılaştım, hastanenin bodrumunda [silah mesafesinde], bandajını aldırmaya gelmiş.

Bekleme odasında bir Sudlow tablosu var. Sudlow, bekleme odalarının ressamı. Sadece manzaralar. Çoğunlukla sonbahar ya da kış. Ben Stone House'tan çıktığımda o oraya taşınmıştı, Stone House'taki ev sahibim de John Tyler değil, o piç kurusu Panta Rhei'ydi. Çoğu ev sahibi gibi o da herkesten nefret ediyordu. Benim ahlaki kuralları çiğneyen bir namussuz olduğumu söylerdi.

Hı hım. Ahlaksız – eski moda bir kelime –

Bana St. Louis'nin büyük ahlaksızı Charlie Van Southerland'ı hatırlatıyor ve –

"Ah, büyüleyici biriydi."

O –küfür kısmını boş bırakıyorum– kifayetsiz doktor Senseney.

"Saçmalık," diye homurdandı karısı. "Onu en son Oliver Caddesi tramvayında gördüğümde hiç de büyüleyici olduğunu düşünmedim. On durak boyunca geğirdi, biz indiğimizde hâlâ geğiriyordu."

Zihin nasıl da geğiriyor – çürümüş otlar gibi.

Kesinlikle okuyabilirmişim, doktor öyle diyor.

Ama okuyamıyorum. Bunu bilmesi lazım.

22 Nisan 1997. Salı.

Bandaj çıkarıldı. Göz damlası planı.

"Okuyabilecek miyim?"

"Evet," diyor doktor.

Ama eve döndüğümde okuyamadığımı fark ediyorum.

Aslında anlambilimsel ve dilbilimsel bir hata yaptım: "Okuyabilir miyim?" demeliydim. O zaman kondom yerine otururdu. Tek mazeretim ameliyat-sonrası kafa karışıklığı olabilir.

Salı sabahı erken saatler, berbat bir mide bulantısı ama somut

bir şey yok. 30 mg Metadon aldım. James geldiğinde kendimi gayet iyi hissediyordum.

Linda'yla hoş bir sohbet yaptık.

"Morfin acı içindir. Öyleyse kim kullanmalıdır? Acı çeken insanlar."

26 Nisan 1997.

Yani her şey zihinsel mi? Her şey kafanın içinde öyle mi?

Bir *nöroloğa* gidin. Bana psikolojik sorular soran kaçıklara tavsiyem bu – (Kuzenim kanepede öldü, beyin tümöründen.)

Birer hayalet olarak hemen eski Viyana'ya koşun. Herr Profesör Freud'la birlikte doğdunuz ve öldünüz.

Artık parmaklarımın onlara söylediğim şeyi her zaman yapmamasından yakınıyorum.

O da bana son derece kurnazca bakarak şöyle diyor:

"Belki de parmaklarının yaptığı şeye dair bir suçluluk hissine sahipsindir? *Nicht wahr?*"

Yanlış adres.

Reflekslerimi test ediyoruz.

Tedi Karaması, yani Kedi Taraması yapıyoruz.

Reflekslerim öldü. Sigara saramıyorum.

İşin özüne gelin, Doktor.

"Birkaç test daha yapmamız lazım. Şimdiye kadar her şey normal sınırlar içinde. Omurilikten su almamız ve – "

Yeter.

Belki de her şey kafamdadır, tıpkı 1920'de kuzenimin vakasında olduğu gibi. Aniden kusmaya başlayan ve kriz geçiren bir bono satıcısı...

"Yani bütün hayatını kusacaksın, *hein*?"

"Yani babanın koyduğu kuralların üstüne sıçacaksın, *hein*? Ve bezini değiştirmesi için *Mutter*'e koşuyorsun, *hein*?"

Doktor kanepenin üzerinde kötücül bir cüce gibi çömeliyor, yüzünü, hinlik ve kaçık bir *Menschenkenntis* (İnsan-bilgisi) karışımı nahoş bir sırıtış kaplıyor. Her şeyi görmüş. Ne de olsa bir doktor kendisi – daha şimdiden kıçını kolluyor:

"Elbette en derin noktalara kadar ulaşan nöral bir inceleme yapıldığını varsaydım – "

Neyse ki tümörün ameliyatla alınması mümkün değildi.

Ne kadar saçmalık da olsa, bir doktor kendisi; ve şu anda gördüğü şey devasa bir iç kanama ve ölüm.

O Sevgili Ölü Günler'in ruhu şad olsun.

Arkada kalanların hayatlarını zenginleştirebilen yanlış tedavinin altın çağını göremeden ölmek gibi bir talihsizliğe maruz kalan kuzenim bono satıcısı Robert Hoxie'ye sorun.

Her şey kafasındaydı.
Ama bu uzun zaman önceydi
ve artık esin perilerim
göğün katran tozuna
karıştı.

Dün gece bazı rüyalar gördüm.

Sanırım diğer şeyler olduktan sonra olması gereken ilk şey buydu, olmasına mani olamadım ve sonra hiçliğe açılan beyaz bir yol ve küçük bir balık havuzu vardı –

Federaller ota neden bu kadar yükleniyor? Faydalı bir madde. Neden?

28 Nisan 1997. Pazartesi.

Görüş yetim gitgide artıyor. Ne harika bir kararmış!

George Wedge uğradı, imzalamam için birkaç *Cottonwood Review* getirmiş.

Dün gece Vale buradaydı.

Büyüleyici olmak için kendimi paralıyorum ve karşımdaki kişinin bunun karşılığında parıldamasına bayılıyorum. Bu sadece son birkaç bir yılda tecrübe ettiğim harika bir his. Büyüleyici sinyaller göndermek ve hedefin isabet alışını izlemek.

Bu korku salmaktan, korku sinyalleri yayıp hedefi vurmasını ve uçuklara yol açmasını izlemekten tamamen farklı bir his.

İnsanların benimle görüştükten sonra kendilerini daha kötü değil, daha iyi hissetmelerini istiyorum.

Mark'ı, Tanca'daki eskiciyi hatırlıyor musunuz? İnsanı biraz aşağı çekmeyi severdi.

Dr. Brunquist gerçekten Mısır'da doktor muydu?

"Diplomanı nereden aldın?"

Doktormuş değilmiş, ona ne ki?

Beni siestamdan uyandıran davetsiz Oğlanlar "*kibar* bir harabe" olduğumu söylüyorlar.

Gırlayan balıklar, yuvarlak zeki gözleri olan tüylü yılan –

Elbette İnsanlar çiftleşmek ve gezegendeki diğer hayvanlardan yavrular üretmek için tasarlanmıştı.

Bunun yerine banliyölerde sinmiş oturuyorlar.

"Bu işe bulaşma, John."

Üzgünüm bebeğim, bu işe zaten bulaştın, amcığına kadar.

Uzakta. Uzun zaman önce.

Görünen o ki 83 yaşımda ergenlikten daha yeni çıkıyorum.

79 yaşında Vancouver'da bir köprüyü geçişimi hatırlıyorum: utangaçlık, beceriksizlik ve açığa çıkma korkusu her yanımı sarmıştı.

Eski beceriksizlik öbekleri patır patır dökülüyor ama –

"Çok yaşlı."

– Panama müzik kutusu.

Marlene Dietrich ve Rosemary Clooney?

"Tanıdığım bir adamın eğlendirdim gönlünü,
Ay parlak, ışıklar sönüktü.
'Bir şarkı çalmak istiyorum,' dedi
Ama Ovaltine'imi alma vaktim geldi.
Artık çok yaşlı
En basit işi bile yapamayacak kadar
yaşlı
Artık çok yaşlı
Artık çok yaşlı
En basit işi bile yapamayacak kadar
yaşlı."

29 Nisan 1997. Salı.

Charles Wilson'ın *Extinct*'ini [Soyu Tükenmiş] okuyorum.

Bir Büyük Beyaz Köpekbalığı olan Megalon'un soyunun en azından beş milyon yıldır tükenmiş olduğu düşünülmektedir. Ama aslında okyanusun derinliklerinde pusuya yatmış beklemekte ve derin denizde milyonlarca yıldır yoğunlaşmaktadırlar, zekaları da iyice sivrilmiştir.

Sonra su yüzüne çıkarlar ve artık insanların zihinlerini kontrol etme ve onları bütün amaçlarının *köpekbalıklarını beslemek* olduğuna ikna etme gücüne sahiptirler.

Yakalanan bütün hayvanlar ve balıklar, köpekbalıklarının ağızlarını sonuna kadar açıp bekledikleri derin çukurlara atılır.

Köpekbalıklarını canı gönülden destekliyorum. Belki arada birkaç insan da yemişlerdir?

Zaten çok fazla insan var.

30 Nisan 1997. Çarşamba.

Yarın 1 Mayıs, uluslararası imdat sinyali.

M'aidez –

"Yardım edin – büyük beyaz köpekbalığı eşimi yedi."

Ee, ne olmuş?

Bu kadar kötü hissettiğim pek görülmemiştir. Mide bulantısı, keskin bir bulantı. Sersemletici bir baş ağrısı.

Doktora gitmenin ne faydası var ki? Vitamin hapları ve elbette testler.

Bütün tıp öğrencilerinin, Scott Peck'in önerdiği gibi, hastalıklar yelpazesinin belirtilerini gösterip hissini yaşamaları gerekse harika olmaz mıydı? Ciddi enfeksiyonlardan ölümcül kansere ve Kuru'ya, yani kahkaha hastalığına kadar geniş bir yelpaze. Denetimli bir şekilde her hastalığa ve şiddetli bir acı dozajına maruz kalsınlar. Böylece hastaların ne hissettiğini anlarlar.

Bu kurs sonunda çok yetkin teşhis uzmanları yetişecektir ve eğer öğrenci (herhangi bir yaşta) formdan düşerse, takviye kursuna geri gönderilecek – mesela kuduz ya da menenjit kursuna, böylece bunu bir bağımlının yalandan baş ağrısı ile karıştırmayacak. Ya da artık kuduz hastalığı için dört saatte bir çeyrek doz morfinin yeterli bir ilaç olduğunu düşünmeyecek.

Ve acı için yetersiz ilaç verenlerin hepsi de takviye kursuna gönderilecek. Hastanenin doğu kanadında böyle bir grup var. Rüzgâr doğru yönden eserse hepsinin çığlıklarını duyabilirsiniz.

D.S. dinliyor ve gülümsüyor:

"Ne ekerlerse onu biçecekler."

Acı verici, ölümcül bir kanser vakası için hiç morfin yazmayan, beş miligram Valium veren ya da hiçbir şey vermeyen doktor mesajı almaya başlıyor:

"Ben doktorum gerizekalılar, çıkarın beni buradan."

"İşin aslı şu ki, doktor, bedelini sonuna kadar ödeyene dek hiçbir yere gitmiyorsun. *Oral* Valium'unu şimdi mi istersin, sonra mı."

Doktor gözlerini kırpmadan bakıyor.

"Acıdan kurtulmayı bekleyen hastaların genellikle numara yaptığını ya da dayanıksız tipler olduğunu düşünmüştüm."

"Bakalım, yedinci seviyedesin şimdi. Acıyı şiddetli seviyeye çıkarabiliriz belki."

Ne tuhaftır ki, bazı şahıslar bu noktada acıdan kurtuluyor. Acıyı saf enerjiye dönüştürüp, *parıldıyorlar.*

Doktorların aklını başına getiren bu yer neresi?

Buna Araf ya da Hayatın Film Şeridi Gibi Gözlerinin Önünden Geçmesi diyebilirsiniz.

Travma ne kadar canlı bir şekilde yeniden tecrübe edilirse, geçmiş travmalar o kadar iyileşiyor.

Bütün o nevrotiklerin içler acısı hali. Kendi aptal sorunlarının evrenin merkezinde durduğunu düşünüyorlar.

Doktor Kurt Eissler arada sırada anlamlı bir şeyler de söylerdi. Şöyle demişti:

"Bu entelektüel Yahudiler her şeyi yapabilirler."

Ben de o zamanlar aynı şeyi düşünüyordum.

Benim bir Aziz olduğumu düşündüğünü bile söylemişti.

"Eğer bir terapistle samimi bir insani ilişki kurabilirsen..."

Amacına ulaştı. Saati 10 dolar.

Hiç adil değil ama adil olan ne var ki?

Hayır, Yahudi kafa doktorundan çekinmiyorum.

Sadece –

"Bana yardımcı olamadı."

İbadetlerini yerine getiren bir Yahudi miydi? Hangi ibadetleri yerine getiriyordu?

"Ben konuşur siz susarken bu 'samimi' ilişki nasıl ortaya çıkabilir? Bana *kendi* rüyalarınızı anlatın, doktor."

Tam şu anda, 5.04'te Allen'ın varlığını yoğun bir şekilde hissediyorum.

Dışarıda yaprakların arasında. Onu açıkça görüyorum. Bilinmeyen enstrümanlarla bir kovboy şarkısı çalıyor.

"Bilincin yerinde mi Allen."

"Evet ama çok değil."

Soğuk, sığ nefesler.

"Allen, lütfen içeri gel – burası üzücü, boş. Allen, burada ne var?"

"Kedilerinden, Ruski, Spooner ve Calico'ndan başka hiç kimseyi sevmedin... Annen, Ian, Brion, Anthony Balch?"

Mavi gökyüzü, göz alabildiğine mavi – mavi, mavi.

Tabii ki bir sürü hikâye uydurdum.

1 Mayıs 1997. Perşembe.

1 Mayıs

"Canavar rolüme" bürünüyorum.

Ölüme doğru giden bir çocuk suçlu, gözümün önünde bir kediye işkence etti.

Bu esnada iki çocuk da kollarımı tutuyordu.

Şimdi karnımda bir kasılma beliriyor – kızıl bir dalga omuriliğimden yukarı doğru çıkıyor. Büyük köpek dişleri dişetlerini yırtıp çıkıyor, ağzımdan kan ve tükürük damlıyor. Kollarımdan parmak uçlarıma doğru pençeler çıkıyor, açılıyor ve titriyorlar.

Beni tutan muhafızları bir kedi çevikliğiyle savuşturuyorum.

Şimdi Şef bana bakıyor, çığlığı basıp kaçıyor. Çok uzaklaşamıyor.

Canavar sırtına atlıyor, onu yere yatırıyor, pençeleriyle uzanıp gözlerini çıkarıyor, boğazına doğru iniyor, bir boğulma iniltisi – Canavar onu bir lağım çukuruna götürürken Şef öbek öbek kan tükürüyor ve Canavar onun yüzünü –ya da yüzünden arta kalan şeyi– kahverengi suya batırıyor.

İyi iş çıkardım.

2 Mayıs 1997. Cuma.

Bu sabah hesabımı kapatmak için bankaya gittim.

"Yaşlandınız artık, peder William."

Gözüm gitgide açılıyor. Ne büyük mucize!

"Haydi cıyaklayıp önemli şeylerden bahsedelim," dedi şişko bir fare. "Tanrı, aile ve Shakespeare."

Ölüm ve insanın temsili.

Socco Chico'da, Café Central'in karşısındaki kafede yıpranmış kahverengi bir cüppe içinde oturuyorum. Cüppenin üstünde, adımın yazılı olduğu kirli bir kart var.

Traktörü bana doğru geri geri sürerken sırıtıyor. Burası Pine Vadisi, Teksas. Cold Springs'e en yakın kasaba.

Ve hırdavatçı bir Yahudi bana şöyle diyor:

"Seni yiyip bitiren ne?"

Bu soruyla birlikte yüzü nefretle kararıyor, kara kan kırık bir gazoz şişesinin açtığı kesiklerden akıyor.

"Sen gerçekten *kötü* bir oyuncusun," diyorum. "Kendine yeni roller bul."

"Tylenol'ün içine siyanürü kim koydu?"

Daha da önemlisi, neden durdu? Olasılıklar nefes kesici.

Ülkenin her yanına önceden hazırlanmış ölüm paketleri bırakıyor –çalıfasülyesi, biftek, aspirin, votka, şeker, siyanür, botulin, sıçanotu, boğanotu, baryum– paketler saatli bomba gibi patlıyor. Bütün dükkânların özel güvenliğe, kapı aramalarına ihtiyacı var.

Sonra Kamu Sektöründen uyku ilaçları gelmeye başlıyor. (Bir ortalon yiyenler güruhu, peçetelerinin altında, kurnazca yağlı ortalon cenneti altına gizlenen siyanür asidini soluyarak öldüler. Bazıları tatlılarını daha yeni yediklerini söylüyor. Ben zihnimi açık tutuyorum.)

Bazı nadir eski şaraplar ve üstün kaliteli Napoleon kanyakları, boğanotunun yarattığı karıncalı uyuşukluğa benzer bir his yaratıyor.

"Tanrım, zehirlendim."

"Midemin bildiğinin varsayılmasında herhangi bir tehlike olmayan bazı şeyler var."

Ah tabii – kuzu mantarı ve yer mantarlarıyla birlikte sinsice içinize giren Yokedici Melekler.

Genel beğeniye hitap etmek gerekirse, Hamburgerler artık Cennet değil, skopolamin, LSD ve nihai çözüm olarak, Ölümcül İtüzümü zerk etmek için toptan et içeren süper bir kılıf. Yiyen kişinin muvazenesi şaşıyor, trafiğin içinde tehlikeyi hiç algılamadan başıboş dolaşıyor, kasılma ve titremeler içinde yere yığılıyor. McDonald's'lardaki, ABD'nin herhangi bir şehrinin dış mahallelerindeki yağlı pizza dükkânlarındaki binlerce kişi.

Pekâlâ, bu yaratmaya değer bir sahne, *hein*?

Ama durdu. Neden?

Düşünsenize, mesela onun gibi düşünen altı suç ortağı olsaydı. Duvarlarda haritalar. Etiket üretmek için makineler kurulmuş, ürün stantları hazır.

Şimdi evrak çantaları, alışveriş poşetleri ve bavullarla Ölüm elçileri her yere dağılıyor...

Henüz kanamalı humma vesaire gibi biyolojik bir aşamaya ulaşmadılar.

İrademin büyük ışıldayan surları.

Ama iradenizin kölesiyseniz, ne gibi bir çıkarınız olur?

Kendi çıkarımı elde etmek gibi bir çıkarım olur.

3 Mayıs 1997. Cumartesi.

Havyar geldi.

Bir insanın 30 gramı 28 dolardan en iyi Beluga balıklarını alarak iflas edebileceğini hayal edebiliyorum. Söz konusu kişi bir gün eve geliyor ve on beş yaşındaki kızının akranlarıyla birlikte, Beluga'sını milkshake eşliğinde mideye indirdiğini görüyor.

"Gel de partiye katıl, Babacığım." Boş bir kavanozu havaya kaldırıp gösteriyor: "Artık çok geç."

Eğer *Tam Zamanında Beliren* bir Havyar Yetmezliğinden düşüp ölmeseydi onları öldürebilirdi.

"İşçiler günde bir berbat dolar için sıraya girmek zorundaydı."

"Beni korkutamazsınız, sendikaya bağlı kalacağım."

"Burada tarafsızlar yoktur,
ya sendikanın adamı olursun
ya da J. P. Blair'i arayıp durursun."

(Sakallı Yahudilerin çatı katlarında uydurdukları suni halk şarkıları.)

"'Ben hiç ölmedim ki,' dedi."

"İspatın nerede?"

"San Diego'dan Maine'e kadar
işçilerin haklarını savundukları
fabrika, atölye ve değirmenlerde
bulacaksınız Joe Hill'i.
Ulusal Muhafızlar,
Korkusuz bir tabur.
Berbat bir pezevenk ve ibneler güruhu,
bu toprakların en iyileri.
Hangi taraftasın, asker,
hangi taraftasın?"

Megalonları konu alan *Extinct* adlı kitabı bitirdim. Otuz metre uzunluğunda büyük beyaz köpekbalıkları. Zeki yaratıklar.

Onları seviyorum. Sekiz metre uzunluğundaki o asil balığın dinamitle öldürüldüğünü görmek bende nefret uyandırdı.

Acaba birkaç insan da yemiş midir? Ne de olsa çok fazla insan var.

Ama peki en derin çukurlarda ne yiyorlardı?

Ben her zaman köpekbalığından yanayım. Köpekbalıkları en azından dürüst ve samimiler, Homo Sap'lar ise nahoş bir kan kan dansı yaparken kendilerini bir aldatmaca tülünün ardına gizliyorlar.

Çok uzun zaman önce biri şu şarkıyı söylemeye başladı:

"Sıcaklık gitgide artıyor, bu kimseyi şaşırtmıyor, bu kız Kan Kan dansı yapabiliyor."

James Le Baron Boyle sonraları onun şarkıcılığına dair şöyle demişti:

"Epey berbat bir şey."

Peki, oraya daha önce ne zaman gitmemiştin?

Ne? Ha, kısa bir süre sonraydı.

"Senin gibi donanımlı bir insana göre yürüyemeyecek kadar kısa boylusun."

Yeni Patronlar Patronu:

"Eğer reddederseniz, garanti olduğunu düşünmüş olabileceğiniz koruma aniden ortadan kalkacaktır."

Hizmetçiler, başgarsonlar ona hırlıyorlar.

3 Mayıs 1997. Cumartesi.

Bir cumartesi akşamı, 3 Mayıs 1997, saat yediye yirmi beş var.

Yazmak çok garip bir süreç.

"Rüyamda, yukarıdan üzerime kapanıp sırtımı *yiyordun.*

Metan gazı kokusu ve korku gitgide yaklaşıyor.

Ne?

"Yemin ederim o zaman yaptım bunu ve yine yapacağım."

Çoğunluk?? Kandır ya da öldür. Güvenli bir orta yol mümkün değil.

K ya da Ö.

Bass, ihtiyar Seldman'ın bir metre mesafeden vurduğu bir haydut. Dört saat sonra öldü. O sefil haydut, eve gidip ayılması

gerektiğini söyledi diye ahlaklı genç bir korucuyu öldürmüştü. Bass nihayet gidip ayılmıştı, bir genelevin arka odasında ve oradan da son nefesini verdi.

Pazar. 4 Mayıs 1997.

Köşeyi döndüğünde denizden gelen rüzgâr mavi bir umut esintisi yarattı.

Sadece bir nefes, daha fazlasını alabilecek mi?

Engelleyebilirse, hayır. Ne can sıkıcı.

Kesin şunu.

Düşünsenize dünyanın dört bir yanında trilyonlarca insan yemek yiyor, seks yapıyor, birbirini yalıyor, uyuyor, rüya görüyor, ümit ediyor – bu hapishanede ne gibi bir ümit olabilir ki?

A.J. Connell?

"Önemsiz bir hapishane memuruydu."

Mahkum olmanın insana verdiği bir statü var, eğer mahkum olduğunu bilirse.

Doğuştan ve sonradan eğitilme gerzekler çığlık atmaya başlıyor:

"Paranoya!"

"Kadın düşmanı!"

Kötücül varlıklar ortalıkta cirit atıyorlar, *Aziz Anthony'nin Baştan Çıkarılışı*. Şeytanlar onun sakalını çekiştirip onu Aziz olmaktan alıkoymaya çalışıyorlar ama o ister istemez bir aziz. Bu açmaz şeytanları –enerji yoğunlaşmasından oluşan varlıklar– harekete geçiriyor, onlara dokunma, sıkıştırma ve çekiştirme gücü veriyor.

Tanıdığım doktorlar üzerine bir çoksatar roman yazsam mı?

Ölmek üzere olan inançlarına sıkı sıkıya bağlı kalan analistlerim.

Şimdi bak, burada bir kırılma var, ilk açık kalp ameliyatı gibi. Sonra oradan devam ediyorsun, anlıyor musun? Artık bu sıradan bir ameliyat.

Peki, bu harika analiz bizi nereye götürüyor? Cevap:

"Belirgin bir yere değil."

Metadon kullandığını itiraf etmek konusunda:

"Eğer doğruyu söylersen silah alamazsın, araba kullanamazsın. Ama kimse bunu gündeme getirmek istemiyor. O Metadon listesindeki bazı isimleri görseniz şaşarsınız.

Amerika, patlamaya, banliyö topraklarına çocuk tacizcileri ve uyuşturucu bağımlıları saçmaya hazır bürokratik açmazlarla dolu... yağmurluk giymiş saygın adamlar:

"Biraz şeker ister misin, ufak kız? Gel bakalım buraya."

"Şimdi beni iyi dinle evlat, bir insan Beluga Havyar'ı bağımlısı olduğunda varını yoğunu tüketen Havyar açlığını gidermek için yapmayacağı şey yoktur. Yalan söyler, kandırır, ağız dolusu havyar için cinayet bile işleyebilir. Artık insanlıktan çıkmıştır. Ölümcül kargolarını dağıtan kötücül Rus Truva kaltakları için bir araçtır sadece."

Allen öldü, 5 Nisan 1997.

5 Mayıs Pazartesi, 1997.

Eğer bir salgın nüfusun üçte birini öldürecek olursa, yapabileceğim tek şey bunun sadece insanları değil evcil hayvanları, bilhassa da kedi ve köpekleri etkilemesi için dua etmek olur. Trilyonlarca sahipsiz kedi görüntüsü yüzleşemeyeceğim kadar korkunç bir manzara.

"Pupalar Fora!" diye haykırdı Kayan Kaya'nın Kaptanı.

Metadon klinikleri, eski doktorlardan birinin açıkladığı gibi, bir yalanlar sisi içinde açıldı:

"Eğer 'morfin' lafını kullansaydık asla 'resmi izin' alamazdık."

Bu da "resmi iznin" salt semantik değerlendirmelerle işleyen akıl düzeyini gösteriyor.

Metadon ilk başarılı morfin molekülü sentezidir. Morfinden üç kat daha güçlüdür. Beş miligram Metadon on beş miligram morfine denk gelir ve bir noktada nitel faktörler nicel hale gelir.

Morfinin hafifletemediği vakalar (göz cüzzamı, taş balığı zehirlenmesi) sıvı Dilaudid, Eroin ya da Metadonla kontrol altına alınabilir.

Öngörülebileceği gibi, eroin bağımlılığının bu mucizevi tedavisinin kendisi de bağımlılık yapıcı olabilir. Biliyorum. Tanca'da iki yıl boyunca sıvı –biseptom ya da adı her neyse– metadona (bildiğiniz uyuşturucu) bağımlı yaşadım.

Dediğim gibi, bir yalanlar piramidi bu.

Viskiden uzak durmak için bir sürü cin içilmesini öngören sihirli iksir gibi.

Şimdi bir cinsel suçluyu ele alalım. Cezasını çekmiş, her şeyi geride bırakmış ama çocuklar onun yüzüne haykırıyorlar:

"Cinsi sapık! Çocuk tacizcisi!"

Ve karavanını taş yağmuruna tutuyorlar.

Kafasını kaldırıp, Donanma'dan bir arkadaşının verdiği antika bir Malezya kamasının asılı olduğu duvara bakıyor.

Ayağa kalkıyor, kızıl dalganın midesinden yükseldiğini ve tepesine doğru patlarcasına çıktığını hissediyor.

"Geliyorum!" diye bağırıyor, kapıyı açıp dışarı sıçrarken – Malezya kaması elinde titriyor, önüne çıkanlar korkuyla geri çekiliyor ama artık çok geç, hücum ederken yüzü porselen bir maske kadar ifadesiz.

7 Mayıs 1997. Çarşamba.

Bir taş alnına isabet edip sekti, Malezya kaması bir maden arama çubuğu gibi döndü, adam önce çömelip sonra ileri sıçradı. Taş

atan genç dönüp kaçmaya yelteniyor, yalpalıyor. Katil üzerine atlıyor, saçından yakalayıp, kafasını geri çekiyor ve Malezya kamasını boynuna geçiriyor. Fışkıran kan –

(N.M.'de, dost canlısı porsukları vurdukları Los Alamos Doğa Okulu'nda bir keçinin boğazını kestiklerinde de bunu görmüştüm. Bunlar önemli dersler. A.J. bana sırrını açmıştı: "Dün Hitchcock'a," (Latince hocası), "burada onlara ne sunulduğunu biliyorlar mı diye sordum.")

Diğerleri şiddetli bir panik içinde kaçıştılar. Polis karavanın etrafını sarıyor.

Kapı bir kez daha açılıyor ve adam bir kurşun yağmuru içinde polis çemberine doğru hamle ediyor. Duruyor, kamayı çeviriyor ve son bir enerji patlamasıyla fırlatıyor, kama şişko bir polisin boynuna giriyor, sapına kadar. Bir yaylım ateşi daha, adam yere yığılıyor, suratı "güneş kadar ifadesiz ve acımasız."

Bugünlük bu kadar Ucuz Korku Romanı yeter.

"Platicamos un poco."

Temelde soğuk ve yabancı bir çiftleşmeden kısa bir insani kavuşma bekliyor.

"Bir sorunumuz var," diyor *The Third Pandemic*'teki [Üçüncü Salgın] (gayet ilginç bir hikâye) alçak avukat Fraser.

Başka bir örnek daha aklıma geliyor:

Elitisler gezegenin içine etmeye yönelik gizli bir planla bir araya geliyorlar. Ellerinde ölümcül bir madde ve bu maddenin panzehiri var.

"Öyleyse bırakalım işe yaramaz trilyonlar Dünya Kapıları'nda telef olsun. Hmmmm."

"Kesinlikle, stratosferi geçecek panzehir jetlerinin bedeli bu ama mucizevi panzehiri satın alabilecek kim kaldı ki? Bana kalırsa, yavaş yavaş verelim zehri ve insanların sorunun büyüklüğünü görmesine olanak tanıyalım. Bu esnada biz de üniver-

site laboratuvarlarında salgına çare bulmak için insanüstü bir adanmışlıkla mücadele ederiz. İşte nihayet karşınızda ama pek de ucuz değil."

Ve bu o kadar az kâr getiriyor ki atıl bir Kral –

"Durmak, dinlenmek... ışıldayan demir olmamak ne kadar sıkıcıydı."

Kitabın adı: *Bütün Yaşlı Kötücül Adamlar*, Fitzgerald'ın *Bütün Genç Üzgün Adamlar*'ı gibi.

Kaktüs Jack Garner: "Viski içip poker oynayan kötücül yaşlı adam."

İran'da da (*Time*'daki "Kötücül Molla ve Zayıf Şah" adlı yazıdan alıntı yapıyorum) kötücül yaşlı bir molla vardı, ayaklanmaları körükleyip yatıştırabiliyordu.

Stalin? O kötülüğü hiç anlamamıştı. Acımasız, aptal, bağnaz ve kalın derili bir köylüydü ama Kötücül müydü? Hayır.

Hitler kötülüğe çok daha fazla yaklaşıyor. Bir fotoğrafı var ki üzerinden katışıksız Kötülük akıyor – idrarını tutamayan biri gibi fotoğrafın kenarlarından Kötülük sızdırıyor. Keşke şimdi bulabilseydim bu fotoğrafı.

Bugsy Siegel ve acımasız, yakışıklı, hınzır suratı. 30 kalibrelik bir silahla yakın mesafeden kafasından vuruldu. *Evening News*'i okurken, pencereden.

Bilgisayar kurtları bir sonraki salgının neye benzeyeceğini ve nereden geleceğini öngören bir robot resim çiziyorlar.

Kitaplar da tam da bunu yapıyor – mevcut politikaların bizi nereye götüreceğini gösteriyor.

Bana müsaade.

Görünen o ki sıran geldi, Burroughs.

Buradan öyle görünüyor.

Baksanıza: Dışarısı bir Hopper tablosu gibi, banliyöde bir cadde, ağaçlar, her zamanki gibi hiçbir yere çıkmayan bir yol; oksijen çoktan tükenmiş, burada artık hiçbir şey yok.

Allen dünya çapında açıklığa, *glasnost*'a eşsiz bir katkı yaptı. Mutlak bir samimiyet ve cesaretle Erkek Üniversite Öğrencileri Dernekleri'ndeki Canavarları büyüledi ve silahsızlandırdı.

8 Mayıs 1997. Perşembe.

Belli bir yer ve zamanda, belli bir eylemde bulunmak üzerinden değil, bir *varoluş durumu* üzerinden tanımlanan suçları düşünün. Böyle yasalar uygulanmaya başladı bile. New Orleans'ta ilk tohumları gördüm.

Ajan: "Seni hapse attıracağım."

Şüpheli: "Neden Bay Faulkner?"

(Evet, kendisi bir narkotik ajanıydı ve Nobel ödüllü yazar William Faulkner'ın kardeşiydi. William Federaller için çalışan kardeşiyle gurur duyuyor muydu? Yok artık.)

Şüpheli: "Neden Bay Faulkner?"

Ajan: "Çünkü sen Tanrının cezası bir uyuşturucu bağımlısısın."

Onun suçu bir suç eylemi değil bir varoluş durumudur.

Devriye aracındaydım. Bu konuşmaya bizzat tanık oldum ama o zamanlar önemini tam olarak kavrayamamıştım.

Şimdi de *kötücül oldukları ve kötücül dalgalar yaydıkları* için tutuklanan insanlar görüyorum.

Faulkner'la başlayabiliriz.

Halen hayatta mısın, Faulkner? Görünen o ki taraf değiştirmişsin: *1984*'te olduğu gibi tamamen düşünce polisi tarafından kontrol edilen Washington'daki Merkezi Hükümet için çalışmaya başlamışsın.

Ama madalyonun diğer yüzünü çevirdiğinizde karşınıza Varoluş Suçluları çıkıyor... V.Ş.'ler. Bütün yetkili güçleri, harekatları ve ortak çabaları bozguna uğratıyorlar.

Peki, ne yapıyorlar? Sadece varoluyorlar. L. Ron Hubbard onlar için "baskıcı insanlar" demişti. Hâlbuki kendisi öyleydi. Her zaman başkalarını kendi yaptığınız şeyi yapmakla suçlayın.

The Third Pandemic'i okuyorum: kötücül, dirençli bir papağan humması salgını, iki ya da üç haftalık bir kuluçka dönemi var, bu esnada kişi hastalığını diğerlerine bulaştırabiliyor ve haberi yaymak için diğer bulaşıcı ajanları da ortalığa yayabiliyor.

"Ölüm çanları çalarken
Kötü müdür dans edip şarkı söyleyen?
Dön topuklarının üzerinde
hey hey heeyy diye."

"Eğer ölürsem benim hakkımda sadece şunu düşünün: yabancı bir toprak parçasının bir köşesi var ki orası her zaman – "

Tanca – Mexico – St. Louis – Paris – Londra – New York – 202 Sanford Caddesi, Palm Beach, Florida – Lawrence, Kansas, bu adreste, 1927 Learn Hard Caddesi – ve bir tutam Atina, Arnavutluk, Dubrovnik ve Venedik –

Eksik kalmış, tökezlemiş ilişkilerden kalma berbat bir koku yükseliyor üstünden...

Peki, neden kardeşim?

"Artık yaşlandın, Peder William.

Öyleyse neden amuda kalkıyorsun?

Bu faktörler ağır basıyor –

O neydi, yani, neydi o?

Mısır oymaları içinde bir soru: suda bir kamış.

8 Mayıs 1997. Perşembe.

Klinik günü. Danışmada Teresa.

Waid's'te güzel bir kahvaltı.

Etli börek geldi. Amerikan havyarı geldi. Rus havyarı kadar iyi değil, çok daha ucuz Amerikan mersinbalıklarından elde ediliyor.

Kuzen Bob'a ve ameliyat edilemeyen beyin tümörüne geri dönelim, psikolog Viyanalı kıçını kurtarmaya çalışıyor:

"Yapılması gereken sinir testlerinin son derece derinlemesine yapıldığını varsaydım, *natürlich.*"

9 Mayıs 1997. Cuma.

Kısa metinlerden oluşan kitap için elimde neler var?

1. Delikanlı, Son Kapıyı da Kapa.
2. Paul Swann
3. Hırlayan haydut
4. Señor Kaposi
5. –

10 Mayıs 1997. Cumartesi.

James neden S&W. 22 kalibre 8 ½ oz. model 317'mi almak üzere beni Eudora'ya götürmek için gelmedi? Ona telefonda ulaşamadım. Planımız kesindi. Ee öyleyse *warum*?

"Çünkü o bir doktordu
Cesur ve dürüst?
Görüş alanına giren
Bütün hastaları öldürdü
Ve işini bitirdiğinde

Daha fazlasını bulmak için
Kolaçan etti etrafı."

Tam olarak hatırlayamadığım rüyalar – yamp sönüyor –

Çok katı koordinatlar içinde bir şehrin caddesine iniş yapan bir uçaktayım. Hepsi gri olan ve 1920'leri hatırlatan çatıların üstündeki çatı katı pencerelerini görebiliyorum. Uçak düşecek mi?

Ve karşımda Maurice Girodias, daha genç görünüyor. L.O.D.'de olmalıyım.

Göller, yüzme havuzları, her zaman su –

Saat 16.47, James nerede?

Neyse, Pat beni yarın sabah alacak.

Pazar, 11 Mayıs 1997. 11:00.

Ameliyathane görevlisi Pat Connor cebinden bir kauçuk kapakçık çıkarırken dehşete kapılmış gözlerle bakıyor.

"Ben doktorum," diyor, kapakçığı yerine takarken.

Fred'in yerine gittim ve yeni gözümle çok iyi atışlar yaptım.

("Göz, göz, efendim," dedi Asteğmen.)

O halde bugün pazartesi.

Jesse James, Ford tarafından vurulduğunda günlerden pazartesiydi.

"Bay Howard'ı öldüren
Ve Jesse James'i
Mezarına gömen
Küçük pis kalabalık."

Fred Colorado'da bir bar açtı. Bir eski-polisle sorun yaşadı. Polis sabah mekânına geliyor. Fred aptallık ederek silahını almadan karşısına çıkıyor. Polis onu vurup öldürüyor.

Günlerden Pazartesi'ydi, 12 Mayıs 1997.

O zavallı piç, pis şişko ispiyoncu Newt Gingrich geğirerek uyuşturucu satıcıları için bir ölüm cezası açıklıyor, VS.

Zavallı, aptal, bağnaz boşboğazın biri daha işte.

"Zira politikacıların iradesi her esen rüzgârla değişir,
ve düşünceleri yanlıştır, yanlış düşüncelerdir."

Bizim Newt'in de bir farkı yok.

12 Mayıs 1997. Pazartesi.

Uzun zaman önceydi ama buradan yürüyerek çok uzakta değil.

Rüyamda gençtim, önümde koskoca bir hayat vardı, 1890'larda küçük bir kasabadaydım, etraf iyi insanlarla doluydu. İyi cahil insanlarla.

Hiç acelem yoktu. Gümüş dolarlar kot pantolonumun cebinde şıngırdıyordu. O zamanlar bir dolara ziyafet çekmek mümkündü, taze kömürbalığı, keklik, geyik eti *ve gerçek bir biftek* (artık soyu tehlikede ya da tükenmiş olan bir tür). Yanında da birinci sınıf Fransız şarabı –ve elbette başlangıç için birinci sınıf Beluga havyarı– ve buz gibi votka.

Bir dolara iyi bir kız da alabilirsiniz. İstediğiniz büyüklük, ırk ya da renkten.

Peki, nerede hata yaptık?

Aslında ben hatanın hep orada olduğunu düşünüyorum, hep oradaydı çünkü yaşadığı yer orasıydı.

"Güvenlik, gülümseyerek baktığımız dostane değişim maskesi, ardında neyin gülümsediğini görmeden."

Edward A. Robinson

"Tanrılara, Yazgılara,
İnsanları ve kaderlerini yöneten Hükümdarlara."

Az önce "Güneyli Beyefendi" diye bilinen kartı oynadı.

"Bu mide bulandırıcı bir kart, dostum."

"Kafatasında öğrenci düellosundan kalma izler olan bir Alman Asilzadesi'nden daha iğrenç olamaz."

"Mazideki o savaşlar nerede şimdi?"

(Ve olmazsa olmaz düşmanlar.)

"Sevgili ölü kadınlar, böyle saçlarını
göğüslerine salar ve tararlardı.
Üşümüş ve yaşlanmış hissediyorum.
Tiresias gibi hissediyorum,
iki hafta önce öldü ve dalgalar kemiklerini fısıltılar eşliğinde götürdü."

– eski, çok eski kelimeler.

Dün gece – rüyamda yıpranmış çitler ve paslı tren raylarıyla dolu soğuk gri bir plaj gördüm, çamurlu dalgalar sahile vuruyordu.

Yüzen biri yok ve bu da şaşırtıcı değil zira çok soğuk, buzu kırıp içeri atlayan "Kutup Ayısı Kulübü Üyeleri"nin işi bu.

"Bütün uyuşturucu satıcılarını asmak lazım," diyor davul gibi şişmiş Newt.

Genç yaşta hamile kalanlara da nefes aldırmayacakmış. Ve bütün eyalete yayılan marihuana ve seks enjeksiyonları...

"İnsanın kanındaki, insanı böyle yapan şey ne?"

Kanayan dişetlerim için Charlie Kincaid'i görmeliyim. Kronik bir hafif enfeksiyona benziyor.

"Pekâlâ, Charlie, senle ikimiz bu rezil şeyi alt edebilir ve sızıp çıktığı sızıntıya geri gönderebiliriz."

O kadar berbat sahneler var ki –

unut, devre dışı bırak, bırak gitsin, artık sadece hafızanda mevcut, sil gitsin.

Bunu yapacak güce sahipsin.
Şimdi yaz –

15 Mayıs 1997. Perşembe.

Son Baba'yı az önce bitirdim.

Cinayete gerçek anlamda karşı değilim. Bu kadar çok insan bir acı kaynağı sadece. Öyleyse, neden olmasın?

Çarmıh'a gönderilen ilk hedef, liberal, fevri fikirlere sahip olan şu korkunç "şair" oldu. Karısına, yani Nevada valisinin (Çete için çok önemli biri) kızına duyduğu kıskançlıktan ötürü kafayı yemişti, karısının iki gözünü de bıçaklamış, kendi midesine de laf olsun diye bir bıçak darbesi indirmiş, geçici delilik yaşadığını iddia etmiş ve paçayı sıyırmıştı.

Şimdi Çarmıh'ın iskeletini oluşturuyor kendisi. Bu konum için ondan daha aşağılık bir sürüngen bulunamazdı.

"Ama sonra benden amcam Wideman'ı öldürmemi istediler ve ben yapamadım."

Sipariş üzerine, öldüreceğim kişinin kim olduğunu bilmeden öldüremem. Sipariş üzerine öldüren bir adam, sipariş üzerine seks yapan bir orospu kadar alçaltır kendini.

Otuz gram eroinin 28 dolar olup, altının da fiyatının aynı olduğu o eski güzel günler.

Tam olarak değil, altının otuz gramı yıllarca 35 dolardı, sonra ise fiyatlar patladı: 300 dolar – 400 dolar – 500 dolar.

Tatlı tatlı vesaire yatağıma kıvrılıyorum.
O halde –
Ne kadar harika!
ve ne kadar eski moda
Vurdumduymaz ağır
karakterler kullanarak

kusursuz bir zaman sahnesi yaratmak
Almayer gibi,
Lord Jim gibi karakterler.
Kasvetli bir derenin
yanına kurulmuş uzak
bir kasabanın Lord'u.
Ve bednam Kaptan Seward bir yığın eski kemiğe dönüşüyor.

Gölge Hattı'ndaki Steward İngiltere'ye geri dönüp, bir eroin bağımlısı olarak kayıtlara geçti ve Bayswater'daki Prince's Square'de öldü.

"O zenci memurun Boots's'ta bana sanki ben bir zenciymişim gibi attığı bakış eroinimi *yüzüme fırlatıyor.*"

Kolay ve ucuza mal bulabildiğim Doğu'da kalsam daha iyiydi, İngiltere bana ne sunuyor ki? Bir şilin bekleyen soğuk gazlı ısıtıcılar. İki şiline ılık duş.

Sis ve kasvet.
Sanırım
olduğum yerde kalacağım –
küçük şişelerim burada ucuz –
Tipperary'de benim için ne var?

Buradan gitmek zorunda kalabilirim. Acil durum hap kaynağını bir kenara bırakabilirim: morfin, eroin, afyon, küçük haplar.

Olabilir.

"Bütün habis yabancılar *defolun!*"

Ve ben de alabildiğim her şeyi alıp gidiyorum.

İngiltere'ye döndüğümde, tek bağlantımın altı ay önce öldüğünü öğreniyorum. Bayswater, Prince's Square'deki adsız pansiyona yerleşiyorum.

16 Mayıs 1997. Cuma.

Tekrar buradayız, haydut Bass'ın son nefesini, son kanlı nefesini verdiği yerdeyiz.

"Burada ne yapıyorsun evlat? Bir şikâyetin mi var?"

Çocuk süklüm püklüm yürüyor ve bir kamyonetin bagajını açıp kavrayıcı diş ve pençelere sahip, iğrenç bir larvamsı yaratık sürüsünü gösteriyor.

"Bunu bilmen gerekiyor, Doktor."

Aldığımız silah ve kurşunlarla gidip şurada oturalım mı?

Böyle önemsiz bir şey için neden canınızı sıkalım ki?

Sıkmadık.

EKSTRA

Özel Basım. 17 Mayıs 1927. Cumartesi.

(1927 tarihini attım ama 1997 demek istedim. Ama 1927 yılında, Learn Hard Caddesi'nde yaşıyorum ve bu çok can sıkıcı bir şey. Tarih, adres, yıl, saat 4.50, akşamüstü.)

Robin Cook'un *İstila*'sını okuyorum.

Sıkıcı, yani gerçekten sıkıcı bir kasabanın üzerine küçük siyah diskler yağıyor. Gençler artık muz ve şekerlemelerden bahsetmiyor...

Diskler yekpare görünüyor ama küçük bir delik açılıyor, bir iğne çıkıyor ve bir damla enjekte ediliyor. Genç ve sağlıklı olanlar için birkaç saatlik bir grip, kronik hastalıktan (diyabet, mafsal iltihabı) mustarip olanlar için ölüm.

İyileşenler olumlu anlamda dönüşüyor. Daha güçlü, daha sağlıklı, daha özgüvenli ve yağmur ormanları, çevre gibi önemli faktörler konusunda daha duyarlı oluyorlar.

Casey, Pitt ve Jesse'nin bu şeyi durdurmak için neden bu kadar kaygılandıklarını anlayamıyorum. Daha da körükleyin diyorum onlara.

(Bir süredir John D.C.'den haber alamıyorum. "Değişen" yerine "deliren" dediğini hatırlıyorum, "deliren bir şey yok" derdi.)

Bir diskin etkisiyle bu kadar delilik ortaya çıkıyorsa, kim aklın ölü, korkutucu, ezici ağırlığını muhafaza etmek ve değişmemek ister ki? Bunu isteyenlerin motivasyonu ne olabilir? Bu tamamen insanlık-dışı bir şey. Bunun için küçük diskinize teşekkür edin.

İşte sokakları iyi tanıyan, görmüş geçirmiş bir çocuk:

"Burada bir tuzak olmalı. Herkes içeri girdiğinde, çat diye kapanıyor tuzak! Böylece Homo Sap'lar X Gezegeni'ndeki protein eksikliğini gideriyorlar."

Ama neden hep böyle olumsuz açıdan bakıyoruz. Diyelim ki daha önce hiç gülümsemeyen biri gülümsedi, diyelim ki insanlar cinsel hayatlarında daha açık davranmaya başladılar?

Ben disklerde iyi şeylerden başka bir şey görmedim. Bunları Lawrence üzerine yağdırın. Burada "deliren" bir şey yok.

İnsanı çökerten şey yavaş yavaş gerçekleşen baskıdır.

Peki Cook, Dünya Gezegeni için gerçek bir yüz-gerdirme operasyonu gibi görünen bu şeye ne demeye bu kadar karşısın acaba?

Bir hükümdarın sesiyle, değişim çağrısı yapıyorum – "hiçbir şey yapılamadı, yalpalayan çekingenlik."

Homo Sap'ın içinde doğuştan gelen muazzam bir güç olduğunu düşünüyor musunuz?

Arta kalan kısa zaman zarfında bu mucizevi mükemmeliyeti göstermeliyiz.

Dünya nüfusunu ortadan kaldıran bir gece salgını mı?

Kedilere ne olacak? Ya köpeklere? Akvaryumdaki balıklara?

Bu yüzden dikkat edin –

O çok eski "kes-yapıştır" günleri:

"En sarhoş ruh emirlerine ihanet etmek

Büyük bir gece salgınına yol açıyor."

Günbegün deliren bir şey yok

Değişmeyen mavi gökyüzü, değişmeyen patika
yarın ve yarın ve
demain – kayda geçirilen zamanın son
hecesine kadar.

"Durmak, dinlenmek,
parıldamadan dinlenmek,
ışıldayan demir olmamak ne kadar sıkıcı." – Tennyson

17 ya da 18 Mayıs 1997.

Ve işte aradığım *Sneer* burada.

17 Mayıs 1997.

Biz buna "Yaşayanların *ve* Ölülerin Günü" diyoruz.
İyiliğin kapıları onlara açılacak.
Ama çok da fazla değil.
"Tanrının değirmenleri
ağır ağır öğütür ama
çok ince öğütür."

23 Mayıs 1997. Cuma.

Çarşamba günü Kansas City'de ME TOO grubuyla harika vakit geçirdik.

Böyle insanların karşısına çıkmayı seviyorum, samimi bir karşılıklı iyi niyet enjeksiyonu gibi geliyor bana.

"Kurşunların havada uçtuğu
yere geri dönüp

ölene dek
ineğin üzerinde kalacağım."

Bu noktada kahkahalara boğuluyorum.

Kim olduğumu ve neden burada olduğumu gerçekten açıklayacak *yeni* bir metin arıyorum:

"Bunu yapmak zorundayım."

Bu yüzden büyük, çirkin Amerikan yalanıyla işe başlıyoruz.

George Will'e göre Allen Ginsberg kariyerini Amerikan toplumundaki bozukluklar üzerine kurmuştu, yani ısırarak Yalan'da büyük bir delik açmıştı. Ve buradan bir *glasnost* olarak *Uluma* ortaya çıkmıştı. *Uluma* Meksiko'dan Pekin'e kadar bütün dünyada duyulmuş ve Rusya'da yamulmuş, acı çeken gençliğin *Uluması* olarak bir *glasnost* yaratmıştı.

İkinci Dünya Savaşı esnasmda bir Golf Kulübü:

Yüzü içkiden ve öfkeden kızarmış bir halde, yaşlı asil bir pisliğe doğru hamle ediyor.

"Bovard," diye hırlıyor, "seni böyle on, belki de beş saniye içinde öldürebilirim."

"Çek ellerini üstümden!"

Bir dondurma ve *a la king* tavuk tabağı üzerine düşüyorlar.

"Seni öldüreceğim Bovard!" –elindeki et bıçağını savuruyor– "koşullarımı kabul edeceksin."

Başgarson yanlarında duruyor ve ellerini ovuşturuyor.

"Daha önce kulübümüzde hiç böyle bir şey yaşanmadı, efendim."

Aniden hiddetlenerek, haykırıyor:

"Defolun buradan! Nezih bir yer burası."

Bütün hükümetler yalanlar üzerine inşa edilmiştir. Bütün örgütler yalanlar üzerine inşa edilmiştir.

Yalanlar zararsız olabilir –

("Bu Metadon adı verilen, Eroin arzusunu ortadan kaldıran mucizevi bir ilaçtır." Tabii, cinin viski arzusunu ortadan kaldırması gibi. Fakat metadon kliniklerini kurmanın tek yolu buydu.)

– yalanlar zararlı da olabilir, tıpkı Muhaliflere Karşı Savaş'a dönüşen Uyuşturucuya Karşı Savaş kampanyasını besleyen yalanlar gibi. Hakikate karşı bir savaştır bu.

Bu konuda kendiniz karar verin:

Bennett, müteveffa uyuşturucu çarı:

"Sıradan kullanıcıları hedef almak zorundayız. Bu insanların iş sahibi olabilmesi ve sıradan bir hayat sürebilmeleri kötü bir mesaj veriyor. Çok tehlikeli."

Tam olarak kimin için tehlikeli?

Başka bir deyişle: Sadece Yalan'a boyun eğmek DOĞRU ve iyidir.

Gerçek çok tehlikelidir. Nixon Leary'nin "Amerika'daki en tehlikeli adam" olduğunu söylemişti.

Bir kez daha: Tam olarak kimin için ve ne açıdan tehlikeli?

Allen Ginsberg gibi o da büyük, çirkin Amerikan yalanında ve diğer yalanlarda bir delik açmıştı. Uluslararası bir hakikat, açıklık ve *glasnost* ikonuydu.

Bennett'in "toplum içinde işlevsel olabilen tehlikeli kullanıcılar"a dair açıklamasını düşünün. Temel bir çelişki içeriyor: Eğer bu tehlikeli kullanıcıları hedef alırsa, onların varlığını ve bu kötülüğü denetim altına almaktan aciz olduğunu kabul etmiş oluyor.

"Umarım başarırsın, Evlat. Şaka yapıyorsam şuracıkta düşüp felç olayım. Bunun ne kadar zor olabileceğini biliyorum ve aşırı zorlaşırsa, ben burada emrine amadeyim."

Bu uyuşturucu-karşıtı ucubeler kim yahu? Nereden geliyorlar Tanrı aşkına? Nereye gittiklerini sanıyorlar?

"Marihuana kısa süreli hafızayı zayıflatır, koordinasyon becerisini azaltır ve akciğer kanserine yol açar." (Ayrıca beyni ve ahlaki değerleri çürütür.)

Gerçek: Kenevir mide bulantısını gideren en iyi ilaçlardan biridir, iştaha ve morale iyi gelir. Ayrıca beyindeki görsel merkezleri uyarır. Kenevir sayesinde sayısız harika şey gördüm. Kenevir ayrıca var olan tek gizli ve etkili afrodizyaktır. Altın çağımı yaşarken kenevirden başka afrodizyak kullanmazdım ve hayran bir Fransız eleştirmenin söylediği gibi "*quels accouplements!*" ("ve ne şahane çiftleşmeler" yaşadım!)

Gelin buraya!

Hakikati tehlikeli bulan sizler, kimsiniz siz?

Ayrıca hakikat nedir?

Anında hakikat olarak kabul edilen bir şey: tartışmasız, ruhsal hakikat.

(Bilimsel Yöntem sayesinde tartışmadan muaf tutulan hakikat. Sadece bir kez de karşınıza çıkabilir. Tekrarı mümkün olmayabilir.)

Hakikati biz üretiyoruz. Başkası değil. Bizim üretmediğimiz bir hakikat yok.

Büyük Yalan'da bir delik açın. Benim için bir delik açın. "Terk edilmiş masal diyarlarındaki tehlikeli denizlerin köpüklerinde açılan büyük pencere kanatları" için bir delik açın. (Keats)

Allen şiiriyle ve tartışmasız ruhsal hakikati yansıtan varlığıyla Büyük Yalan'da delikler açtı.

Son sözler: "İki ila beş ay arası," dedi doktorlar.

"Bence daha az," dedi Allen.

"Dehşete kapılacağımı sanmıştım ama gayet coşkuluyum," dedi bana.

Bana söylediği son sözler.

Ölümcül teşhis konulmadan önce onunla telefonda konuşmuştuk, sesinden anlaşılıyordu – uzak, zayıf.

O zaman anlamıştım.

Meksiko'ya, Pekin'e, *glasnost*'a *Uluma* – evet ve onun ölümünden memnun olanlar var.

"Sürpüntüler" için "Mezar Taşları"nı hazır edin.

Yani burada ya da orada – duvarda?

Duvar'daki hayvanlar?

Duvardaki Zürafa ve Kanguru?

Tim Leary'nin ölümünün ardından söylendiği gibi:

"Çok şükür süprüntüden kurtulduk."

Bunu söyleyen herkes kendi sonunu hazırlar, ne kadar çabuk o kadar iyi.

Allen büyük yalanda bir delik açtı: Meksiko'dan Pekin'e, Roma'dan Rusya'ya kadar duyulan bir uluma. Onun sokağı hakikatti, açıklıktı, *glasnost*'tu.

Leary bir delik daha açtı. Hem Tim hem de Allen'la ölümlerinden kısa süre önce konuşmuştum.

Leary öldüğü gece, "Neden olmasın?" demişti.

Allen ise bir gün öncesinde –

"Bütün gücün Büyük Yalan'da olduğu yerde hakikat muhalefettir."

Peki Büyük Yalan nedir – Hearst'ün sahte Ateşkes Günü'nden Rusya Finlandiya Savaşı'na (Cephe aşırı soğuktu o yüzden Helsinki'deki Basın Odası'na sığındılar, gani gani votka içtiler ve absürd cephe haberleri uydurdular: Askerler hemen donuyor, tüfekleriyle nişan alıyor ama ateşleyemiyorlar), Uyuşturuculara Karşı Savaş'a kadar.

Bennett: "Marihuana araştırmaları – "

Kişisel deneyim ve gözlemlerden yola çıkarak doğrulayabileceğim gerçekler: en iyi yazınsal ürünlerimin birçoğunu bu fay-

dalı maddeye borçluyum: bir edebi çıkmazla karşılaştığımda... yeşil maddeden birkaç fırt alıyorum ve birçok çıkış noktasını ve daha da ötesini görebiliyorum.

Peki, bu zararsız ve faydalı maddeye dair bu hararet ne?

Nikotin yılda 400.000 kişiyi öldürürken, Alkol – ah yarabbi, aptal saldırılar ve iğrenç davranışlar nedeniyle kaç kişiyi...

25 Mayıs Pazartesi, 1997.

Bugün Ateşkes, yani İç Savaş'ta Ölenleri Anma Günü.

Nihai cevap arayışı – Kutsal Kâse, Felsefe Taşı.

Gitgide sönen bir serap. Her neyse, kim nihai bir cevap ister ki?

Bir Japon fizikçiye sordum: "Gerçekten evrenin sırrına vakıf olmak istiyor musun?"

"Evet," dedi.

"O sırrın küçük bir parçası bile seni duvarlara tırmandıracaktır," diye düşündüm.

Ben ise sadece bilmem gerekeni bilmek istiyorum, yapmam gerekenleri yapmak için.

"Bendeniz sadece yaşlı bir Teknik Astsubay'ım."

Büyük Yalan – örnekler:

"Çok tehlikeli."

"En tehlikeli adam!"

"*Biz* neyin doğru olup neyin olmadığını söylüyoruz. Kanıt mı? Halk söylediklerimize inanıyor."

Büyük Yalan yeterli sayıda insanı inanmaya zorladığımız ya da ikna ettiğimiz şeydir.

Faşizm asla çoğunluğa ihtiyaç duymamıştır, sadece %10, artı ordu ve polis. Ve havuç niyetine küçük bir güç parçası gösterdiğinizde ikna etmek ne kadar da kolay.

Hı hımın, bu gezegeni yozlaştırmak kolaydır ve "yozlaştırılamayanlar" bütün yaratıkların en boktanıdır.

Uyuşturuculara karşı savaş muhalefete karşı savaş demektir. Uluslararası boyutlarda bir polis devletine geçiş hamlesidir. Bu ayrıca Siyahlara karşı bir savaştır.

Peki, bu şeyin en tepesinde kimler var?

Benim adımı duyunca "O orospu çocuğu" diyen katı Wasp'lar.

"*Je suis un vieux combattant!*"

1959-60 yıllarında Jean Jacques Lebel'in bir dinletide esrar içtiğini hatırlıyorum.

(O zamanlar ne kadar da aptalmışım.)

83 yaşımda nihayet kendime yetiştim.

Nereden geldiğimi soracak olursanız; pek mantık barındırmayan fırtınalı bir ergenlikten daha yeni yeni çıkıyorum.

Dünyayı bir bütün olarak görmek için mi?

"Kodeinle gayet rahat edebilirsin."

Bütün o müptelalar nereye gitti? Uzun zaman önce öldüler mi?

26 Mayıs Pazartesi. 1997.

The Secret is Out [Sır Açığa Çıktı] adlı bir casusluk kitabından alıntılıyorum:

"Albay Alfred Real gelmiş geçmiş en bednam çift taraflı ajanlardan biriydi. Onurlu erkek ve kadınlar nezdinde, kişisel çıkarları için kendi halkına ihanet eden bir ajandan daha aşağılık biri yoktur."

Ne saçmalık! Üstün ve kavrayış sahibi insanların halkı falan yoktur. Biz bunu Zencilere, Yahudilere, Çekik Gözlülere ve Taşralılara bırakıyoruz.

Amerikalılar *benim* halkım mı oluyor? Bazıları evet. Ve bazı İngilizler, Fransızlar, İtalyanlar, Almanlar – sayıları çok değil.

Ah evet, *bütün hayranlarım* elbette benim halkım – kelimenin gerçek anlamıyla.

Bunu zencilere ve Yahudilere bırakıyorum. Onların halkı var. Benim halkım falan yok, hayranlarım ve karakterlerim dışında. Yürüyüp sayfanın dışına çıkıyorlar. X işareti oldukları yeri belirtiyor.

Halklardan, benim halkımdan bahsetmişken – Wasp'lar, finansçılar ("Zehirli Sarmaşık" diye bilinen amcam Ivy Lee* Rockefeller'ın reklam müdürüydü. Büyük işler yapardı. Beni hiç sevmedi. Çok fazla şey *gördüm* ben.)

Görmek daha sonra mesleğim haline geldi, o zamanlar sadece –

"Bu çocuk tüylerimi diken diken ediyor."

"Yürüyen bir ceset bu."

Şimdi okumaya dair yeni bir dönemece girdim. Şarkı ve dans?

"Çok tuhaf değil mi, hiç şüphesiz.
Parasız ve perişanken
kimse tanımaz seni.
Sonra ayağa kalkıp
kendini toparladığında
herkes senin uzun zaman önce kaybettiğin
dostun olmak ister."

Marlene Dietrich:

"Artık çok yaşlı, en basit işi bile yapamayacak kadar yaşlı."

Karşımda Wordsworth'ün "Michael" adlı bir şiiri duruyor. Fakirlere dair kısa ve basit bir yıllık.

Yaşlı çiftçinin Michael adında bir oğlu varmış ve koyunların girip çıkmasını engellemek için taştan bir duvar örüyorlarmış. Sonra Michael Londra'ya gitmiş; kötü çevrelere dadanmış ve bir daha geri dönmemiş.

---

* Söz konusu amcanın adı olan "ivy" sarmaşık anlamına geliyor. (ç.n.)

"Yaşlı adam duvarın yanına defalarca gitti
ve asla bir taş daha koymadı."

Sırra vakıf olmak istiyor muyum? Psikanalizi, yogayı, Alexander'm duruşu yöntemini denedim, Robert Monroe'nun (*The Journeys out of the Body*'yi [Bedenin Yolculukları] yazan adam) bir seminerine katıldım, Londra'da EST yaptım, Scientology'yi, Buhar Kulübeleri'ni denedim ve bir *yuwipi* ayinine katıldım.

Cevabı mı arıyorum?

Neden? *Sırra* vakıf olmak istiyor musun?

Yok yahu, hayır. Sadece yapmam gerekenleri yapmak için bilmem gerekenleri bilmek istiyorum.

"Hiçbir şey yapılamadı. Yalpalayan çekingenlik."

Ezra Pound (Yaşlı Kaçık)

İşte size Ezra ile yaptığım bir kes-yapıştır:

"son zamanların dar kılıcının deliliği
Savunmasız iktidarsızlık
tefeciler havanın suyunu çıkarıyor."

Son derece kaçıkça. (devam ediyor)

"Kara Böceklerin
katı sessizliği."

Şövalyeler, uzay gemileri, kurtarma timleri nerede?

Vasat beyin gücüne sahip yalancı piç kurularının yönettiği bu gezegende kendi halimize terk edildik. Hiç anlamı yok. En ufak bir iyi niyet zerresi bile yok. Üst üste yığılan yalanlar. Beş para etmez yalancı piç kuruları.

Spike Jones ve müzikal parodi. "Hawaiian War Chant" gerçek bir klasik.

Ben ne diyeyim size?

Yalanlara maruz kaldınız, sömürüldünüz, doğuştan gelen haklarınızdan mahrum bırakıldınız.

"Utanç ve hüznün çocukları,
yarın gülecek misiniz?
Emek ve tehlikenin çocukları,
bir yabancıya hizmet mi edeceksiniz?"

– ve Uzaylı Grilere boyun mu eğeceksiniz? (onlar duygulardan bihaber, biz onlara öğreteceğiz.)

Birbirimizin yüzüne bakabilir miyiz acaba?

Ben varım. Ya sen?

Bana sorunun cevabını ver, sana sorunun ne olduğunu söyleyeyim.

Evrenin sırrına vakıf olmayı sadece aptallar ister. Ve sadece aptallar bu sırrı anlayabileceğini düşünür.

Şunu bilin: Orada bir yerde olan bu sır keşfedilmesi gereken ölü bir şey değil, *yaratılması gereken canlı bir şeydir.*

Brion Gysin'ın Mars'a dair söyledikleri gibi.

Canlı –

Brion Gysin için, Mars'taki büyük kaya oluşumu kendi büyük kızıl resmidir.

"Yaşlı doktor bu."

Oynadığı role verdikleri isim bu:

"İşte karşınızda Yaşlı Doktor."

"Şimdi size on sekiz yıllık bir numara yapacak."

"Yirmi yıldır bundan (uyuşturucu kullanmaktan) paçayı kurtardın. Sadece kendini kandırıyorsun."

(Bıyıklı genç adam, düzgün bir tip.)

"Kötü bir alışkanlık bu, Burroughs. Kurtulmalısın."

Eyalet Narkotik Müfettişi Goldstein, Harvard mezunu olduğumu öğrendiğinde hafifçe, şakacıktan yanağıma vurdu:

"Şu haline bir bak, *her şeyin* var ama *eroinmanın teki* olup çıkmışsın."

"Hepimiz bok parçası değiliz."
Polisten Huncke'ye:
"Tam bir ucubesin."

İçine bakabileceğim bir sürü zihin var. Kalıbını çıkarabileceğim, hissedebileceğim, tecrübe edebileceğim.

Doğumdan ölüme kadar *her şeyi*, nihai *Comedie Humaine*'i bilmek istiyorum.

"Danışmanlar falan filan."

"Delirdin mi sen, neden tek başına dolaşıyorsun böyle?"

"Bu seni rahatsız etmiyo di mi?"

"Hamilesin, tabii ediyor."

Londra'da işçi sınıfından iki delikanlı bir İzci taburunun önünden geçiyor.

"O şeytanların geldiği yer burası. İzci çocukları sikiyorlar."

Billy yolunu şaşırdı
Perlman-öncesi yazı.
Öyle işte.
"Joan'u Çirkin Ruh vurdu çünkü – "

Son zamanlarda gördüğüm bir rüya? Rüyamda kremaya benzer bir şekerleme gördüm, inanılmaz lezzetliydi. Evin bir kenarında ısıran böcekler ve sinekler vardı. *Kötüye işaret.* Rüyada ısıran sinek görmenin ciddi bir hastalığın habercisi olduğunu söylenir. Yaşayan görecektir.

29 Mayıs Perşembe, 1997.

İnsanın gözünün önünden geçen film şeridi, doğumdan ölüme uzanan düzenli bir hikâye değil.

(Telefon – gözlüklerim hazırmış.)

"Kodeinle gayet rahat edebilirsin."

– buradan oraya.

"Koyun katili bir köpeğe benziyor."

– Kelly'nin babası Politte Elvins benim için böyle demişti, sonra kısmi felç geçirerek kafayı yedi. Kendi kendini tedavi ediyordu: "Doktorlar basit birer tamircidir."

"Kızamık için kendinize bir ziyafet çekin,

iki dolar az ödersiniz."

– Los Amalos'ta kamp ateşi etrafında söylendiğini duyduğum, Henry Bosworth'a ait eski bir şarkı.

Eğer halen bir yerlerde yaşıyorsa, o orospu çocuğundan nefret ediyorum. "Tanrının cezası beş para etmez küçük züppe" demişti bana.

Onun temsili kuklasını Büyük Ev'deki büyük kare şöminenin yanına astım. Bir İzci heykelciği kullandım, boynuna da şu mesajı astım: "Ayyaş Piç, Allah belasını versin."

(Daha sonra çocuklarla, özellikle de Mardsen ailesiyle uğraştığı için kovuldu – Bob Mardsen da az piç değildi.)

A.J. durumu ortaya çıkardı:

"Evet," dedi, "o gece uyanan herkesten haberdarım."

Elinde bir gammazlar ağı var.

"ABD'deki en güvenli yer neresi Billy?" diye alay etti benimle ve Cornell de "Senin olduğun yer," dedi.

(Diyelim ki ölüm hücresindesin? Bence Fort Know en güvenli yer, hiç tereddütsüz – bütün o altınlar falan. Ya da Zürih'te cüceler tarafından korunan bir kasa.)

Dışarıda talaşların yanındaydı, alev aldı ve yıllardır bir döşek gibi için için yanıyor.

Hatırlıyorum da New Orleans'ta Joan sigarayla yatağını yakmıştı. İlk uyanan ben olmuştum. Bir delikten içeri bir çöp kutusu dolusu su döktük ve dumanlar diğer taraftan çıkmaya başladı. Yangını söndürmek için dört kova su dökmemiz ve evsahibesini yatıştırmak için de 50 dolar vermemiz gerekti.

Çift tetikli Glöck tabancayı görünce içkimi kovaya düşürdüm. Eğer ki –

31 Mayıs 1997. Cumartesi.

"Yeşil bir gölgelikte yeşil bir düşünce."

"Zamanın kanatlı atının
Arkamdan hızla yaklaştığını duyuyorum."

Bu sabah banyo yaptım.

Illuminates of Thanateros'tan* Doug ve Stephanie bu gece yemeğe geldiler.

Rainer Rey'in *Replicator Run* adlı bağımlılık yaratan kitabını okuyorum. Bayağı iyi. Üçüncü dereceden yanıklar gibi etkileri oluyor.

Bir "kendiliğinden meydana gelen yangınlar" furyasına ne dersiniz? Her yerde patlak veriyorlar – ya da kokuyla yayılan bir hastalık, hızlanan bir çürüme, içten dışa doğru (minik kırmızı bir kırkayak yayıyor bu hastalığı, iltihap toplamış yaralardan böcek sürüleri sürünerek çıkıyor – ya da penis tek başına sürünerek uzaklaşıyor).

O aşağılık maşa Gingrich, Beyaz Saray'ın Çığırtkanı, 2000 yılına gelindiğinde "uyuşturucusuz bir Amerika"ya kavuşacağımıza dair salyalarını akıta akıta açıklama yapmış. Ne ürkütücü bir öngörü! Elbette bu öngörü alkol ve sigarayı içermiyor, onların tüketimi tırmanışa geçecek – bu ABD'nin sonu fena olacak. Mutlak uysallık neden bu kadar makbul kabul ediliyor?

Peki, bu uyuşturucusuz duruma nasıl ulaşılabilir?

Basit. Beyindeki uyuşturucu reseptörleri basit bir ameliyatla alınır ve ameliyatı kabul etmeyenler bütün haklarından mahrum

* Burroughs'un da parçası olduğu uluslararası bir okült cemiyet. (ç.n.)

bırakılır. Ev sahipleri onlara ev vermeyi, lokanta ve barlar da hizmet sunmayı reddeder.

Peki, büyük acılar çeken insanlara ne olacak?

"Bu düşmanla savaşmak için bazı fedakârlıklar yapmalıyız!"

Uyuşturucu testi, tabii ki. Bütün vatandaşlar için zorunlu olacak – testin uygulanmasını reddetmek bütün imtiyazların kaldırılmasına sebep olacak: pasaport yok, Sosyal Güvenlik hakları yok, ücretsiz sağlık hizmeti yok, silah alma ya da bulundurma hakkı yok.

2 Haziran Pazartesi. 1997.

Merak ediyorum bu ülke acaba, uyuşturuculara karşı savaş bahanesi –son derece uyduruk bir bahane– altında uluslararası bir polis devleti kurulduğu gerçeğine hiç uyanacak mı?

Bu saçmalık karşısında sessizce duracak mıyız?

"Emek ve tehlikenin çocukları,
bir yabancıya hizmet mi edeceksiniz?"

– "bilemediğimiz" bir nedenden ötürü insan mihmandarlarının mutlak uysallığına ihtiyaç duyan bir yabancıya?

Neden?

Evvela, asalak ve art niyetli mevcudiyetlerini örtbas etmek için. Çünkü gerçek niyetlerini açık etmeden önce Homo Sap'ları çökertip ürkek bir uysallığa zorlamaları gerekiyor. Niyetleri:

İmha etmek.

Başka?

"Utanç ve hüznün çocukları,
yarın gülecek misiniz?"

– ve uysal homo sap'lar gibi mezbahaya mı gireceksiniz?

Ya da?

Neden olmasın?

Onları zayıf noktalarından vurun ve onların koşullarına uymaktan bahsetmeyin. Şimdi vurun, bel altından.

Learnard'da arabalar peş peşe diziliyor. Ne oldu? Ne bitti? Genellikle boş olan caddede santim santim ilerliyorum. Nereden geliyorlar? Ne zamana ve nereye gidiyorlar? Ve neden ve kim?

Hiyeroglifferle yazılmış soru: "kamış ve su."

Kamışlar rüzgârla hışırdıyor,

suya yansıyor.
Kamışlar ve su ve bir umarsızlık.

Dışarıda ne var?
Bilemezsiniz.
Arayın.
Elim muammalardan biri.
Yeter artık.
Sadece bir kişi yeter.
Sadece bir kişi lazım.

İnsanlara gelince, büyük bir kısmı sadece kedileri beslemeye yarar.
(Salgınlar kedi ve köpekleri de öldürmeli aksi takdirde korkunç bir durum ortaya çıkar: milyonlarca terk edilmiş hayvan.)
"Doğru diye bir şey yok. Her şey serbest."
Söz konusu kişi doğru diye bir şey olmadığını bildiğinde, serbest. Kelimenin tam anlamıyla.
"Oyuncularımız birer ruhtu ve hepsi eriyip havaya karıştı, o incecik havaya."
Tek çıkış yolu yukarı doğru yükselmek.
Çok yukarı. Sky Votka eşliğinde. Şöyle ya da böyle.
Çok uzun zaman önceydi ve hiç de öyle değildi – Katoliklerin söylediği gibi:
"Gayenizden tamamen ödün verene dek ödün vermeye devam edebilirsiniz."
Rainer Rey'in *Replicator* [*Run*] adlı kitabı: "Ülke çapında panik" – ne zamandan beri insan gibi insanlar Panik'liyor?
Ülke Çapında Panik.
Herkes içeride, kendilerini ve sevdiklerini korumak için silahları hazır.
Dışarıda:
"*Sauve qui peut.*"

Herkes kendi başının çaresine bakıyor.
"Chacun pour soi."
SOS. SOS. SOS.
İmdat. Yardım edin. Yardım edin.
SOS.
Bir sürü eski, yersiz hatıra toz ve kedi tüyü gibi yapışıp kalmış.
Ayağa kalk –

4 Haziran 1997. Çarşamba.

Bir keresinde komik bir şey söylemiştim – Dave Wollman'la Tanca'daki boş bir kıvrımlı yolda öğleden sonra bir civarı yürüyorduk ve Dave, "Sanırım birileri bize eşlik ediyor," dedi.

Hakikaten de üç kılıksız Arap bizi takip ediyordu.

Ben de şaha kalkıp, patladım:

"Bir kadın şöyle bir baksa tırsıp siner bunlar!"

Tozlu yolu görebiliyordum, Araplar sadece birer gölgeydi – "herhangi bir eylem başlatma yetisine sahip değiller, çaresiz ve acımasızlar ama" –sokaklarda yıllarca yaşamanın sonucunda– "başka birindeki zayıflıktan istifade etmek konusunda sonsuz bir yetiye sahipler."

(Fitzgerald, "Eve Doğru Kısa Bir Yolculuk.")

Yeşil ışığı alamadılar. Tacize uğramadan siesta yapmaya gittik.

"Je suis un vieux combatant."

Jean-Jacques Lebel bir dinletide, 1959 yılı falan, Paris. Fransızların nüfuz edilemez egosundan muaf. Harika bir dinletiydi.

Onunla sık sık görüşürdük. Bourges'te beni Kültür Bakanı Jacques Lang'la tanıştırdı. ("Hatıratımı", daha doğrusu "kara büyü kitabımı" renklendirmek için araya birkaç isim serpiştirmeliyim.)

Unutmamak için: "Bana Eddie de."

Eddie'yi unutmayacağım.

"Bazı insanlar uyuşturucu yoksunluğundan kusuyor."

Ben hiç kusmadım ama on beş yıl metadon kullandıktan sonra ne olur acaba??

Kamış ve su ne demek?

Yaşayan görecektir.

"J'aime ces types vicieux, qu'ici montrent la bite."

"Burada siklerini gösteren vahşi tipleri seviyorum."

– anonim, Paris'te bir açık hava pisuarından.

"Ölüm çanları çalarken

Kötü müdür dans edip şarkı söyleyen, dönen topuklarının üstünde, 'hey hey heyy' diye?"

Salgın zamanı[nda] Londra.

Evet, hayatı bütün çeşitliliğiyle seviyorum ama çanlar nihayet çalıyor, akşam oldu.

Kendilerini uysallık üretmeye adamış insanlardan öylesine nefret ediyorum ki. Niye yapıyorlar bunu? Homo tamamen Sapiens açısından bakıldığında iyi niyetli bir şey değil bu. *Hein?*

Uyuşturucusuz bir Amerika'nın çorak yavanlığını bir düşünün. Uyuşturucu bağımlıları yok, sadece iyi, temiz yaşayan, nezih Amerikalılar, bir uçtan diğer uca. Bütün bir karşıt-fikir alanı bir çıban gibi aforoz edilmiş. Hiçbir yerde karşıt-fikirler yok. Varoşlar yok. Muğlak gizli kapaklı operasyonlar yok. Hiçbir şey yok.

Öğle vakti acımasız sokaklardasın. Belge falan yok. Seans odasında bir seansın ardından buna inanıyorsun.

Mutlak uysallığı tesis etmenin
ne faydası olacak?
Tekillikten geriye ne kalacak?
ve kişilikten?
ve senden ve benden?
özgünlük,

seni Ben'den ayıran herhangi bir şey –
hepimizi yutmayı bekliyor bu şey.
Nereye gittiğimizden emin değilim.
Keseli sıçanları ezmeyle besleyin.
"Ezmeyle beslenerek gayet rahat edebilirsin."

6 Haziran, Cuma'ya gel, 1997.

(hayal kırıklığına uğramayacak değilsin)

Romanın ya da herhangi bir yazma eyleminin geleceği ne olacak merak ediyorum.

Nereye gidiyor ya da nereye gidebilir? Conrad, Rimbaud, Genet, Beckett, St. John Perse, Kafka ve James Joyce'tan sonra –

Paul Bowles, Jane Bowles – bu ikisi tek bir şeyi çok iyi yapmak gibi özel bir kategoriye giriyorlar. Paul sinsi bir karanlık yaratıyor, iyi tab edilmemiş film gibi.

Peki, Jane? Karakterler nasıl hareket ediyor ve onları ne motive ediyor? Ama bu, formüle edilemeyecek kadar özel bir şey.

Söylenecek ne var ki?

Ah tabii, Graham Greene'i unuttum. *The Power and the Glory* [Güç ve Şan].

Peki ya Hemingway?

Belki de Hemingway'in dediği gibi yazdıklarında çok fazla "özsu" vardır – ve onu seçkinler (Joyce ve benzerleri) arasma sokmaya yetmiyordur bu.

"Yeterli değil, Papa. Kibirden ve kendi kendine şişinmekten kendini öldürüyorsun ve balon patladığında – "

Tükendiğini biliyordu.

"Artık olmuyor işte."

Artık orada değildi.

Yazmaya geri dönelim – "*revenons à nos moutons.*"

Belki de artık temel hakikat düzeyinde söyleyecek bir şey kalmamıştır.

Conrad, *Batılı Gözler Altında* ve *Lord Jim*'de söylenecek şeylerin çoğunu söylemişti.

Genet de İspanya kıyısına dair birçok şey söyledi – açlığını hissedebiliyorum, balıkçıların ona bir balık atabileceği rıhtımlara gidiyor, balığı çalı çırpıyla yaktığı bir ateşte pişiriyor ve tuzsuz yiyordu.

Neden devam edelim ki?

"Tramvay geniş bir U dönüşü yapıp durdu. Hattın sonuna gelmişti."

Paul Bowles, *Esirgeyen Gökyüzü*'nün son cümlesi.

Gökyüzü. Gökyüzü.

"Gökyüzü" kelimesini bile yazamıyorum.

Sanırım hissettiğim şey –

Neden devam edelim ki?

6 Haziran 1997 (devam)

"Bütün İrlanda kar altındaydı... nihai sonlarının inişi gibi, bütün yaşayanların ve ölülerin üzerine."

(*Dublinliler*'i al ve doğru düzgün alıntı yap.)

"Bu numarayı biliyorum," diye kıkırdıyor yaşlı terörist.

Batılı Gözler Altında.

Ginger bir şey istediğinde yaşlı patisiyle bana dokunuyor. Az önce bana dokundu ve ben de onu dışarı bıraktım.

"Maymunların ölümü kadar üzücü." *Anabasis*

Toby Tyler and the Circus'taki maymunun ölümünü hatırlıyorum.

Bill Willis'in yaşlı Fatima'sı – bir şey döktüğü için Fatima'yı kibarca azarlıyor:

"Sakar kaltak!"

Sığınmak için yanıma gelirdi. Yaşlı ve kırılgan, Ginger gibi.

Marakeş'te olmuştu bu.

Marakeş'te insan gayet rahat edebiliyor.

Film parçaları. John Hopkins'in papağanı, Fatima'sı, altın dişli, sürekli yüksek sesle kendi kendine konuşurdu.

"Sıktım mı seni?"

"Hem de nasıl."

Yazının geleceğine dair ne demek istediğimi anlıyor musunuz?

Eğer bana soracak olursanız, ben de bir yazarım – naçizane bir kâtibim. Savaş yıllarında Shakespeare Taburu'nda görevliydim.

İsimsiz kahramanlar. Fena halde moral bozucu falan filan.

"Hasta gibisin
beni bırakıp gidiyorsun
ben benken sen uçuyorsun
ben kanatlarım."

"Eski, çok eski kelimeler."

Narcissus'ta Bir Zenci.

1900: Güven, istikrar, farklı bir ışık. Artık sonsuza dek yok oldu.

Atom bombası yeryüzünü ihlal etti. Artık burası masum değil. Yeryüzünü Apple ve Pentagon mideye indirdi, şapırdayan ağızlarından sıcak kanlar damlıyordu:

"Dur şundan biraz daha örnek alayım."

"Beni savaşla uğraştırma. Feci can sıkıcı bir şey."

(Biraz kararsızsın, babalık. Niye ağzına atıp yutmuyorsun?)

"Kötü."

CIA-Narkotiğin yaptığı şey kötüdür.

Hayır, "işimizi yapıyoruz" diye geçiştiremezler – asla. Kötülük bu. Ve insanın potansiyeli düşünüldüğünde, tamamen art niyetli bir şey.

"Emek ve tehlikenin çocukları
bir yabancıya hizmet ediyor."

Kim bu yabancı?

Parmaklarındaki öze şunu söylet:

[otomatik yazı karalaması]

Bryd. Amiral Byrd biraz Güney Arktika'da –oralarda Antarktika diye bilinir– pars foklarının ve elbette değişmez penguenlerin yüzen buz kütlelerinin üzerinde cirit attığını görebiliyorum.

Bunu hallettik – peki, ben neredeyim?

Bilmem gerekiyor mu?

Ve eğer bilmiyorsam, bilmeyen ilk kişi olacağım.

Bundan daha adil ne olabilir ki?

Ve beni görünmediğim kadar aptal sanmayın.

Yaklaşın biraz.

Görmemenizin olanaksız olduğu şeyi görmeyin.

Alıştıklarında işimiz kolay.

Yeter.

Paris'in Latin bölgesinde başlayan bir hareket – *Les Silents*, Sessizler, kendilerini açığa vurmaktan imtina ediyorlar, Ctulhu'ya ve milyonlarca yıldır kendi kötülüklerinde demlenen ve kötülüğü daha da kötüleştiren Eskiler'e karşılar.

7 Haziran 1997. Cumartesi.

Porto Riko'da 73 yaşındaki Wallenda'nın şiddetli bir rüzgârda ip cambazlığı yaptığını söylediğimde David Budd'ın söylediği gibi, "Söyleyecek çok fazla şey yok."

Televizyonda izledim, yapamayacağını anladığı ve otuz metreden betona düştüğü anda yüzünde beliren ifadeyi gördüm (ip iki kilise kulesi arasına gerilmişti, altında da ağ yoktu).

"Söyleyecek çok fazla şey yok!"

Çığlık atmayacak kadar haysiyetliydi. Bunun seyirciler üzerinde *berbat* bir etkisi olurdu.

"Basın mensupları üzerlerine kan fışkırtırken attığı, nezih masalar üzerindeki şarap kadehlerini titreten çığlık esnasında yüzü çarpılıp insanlıktan çıkmıştı."

Elinden bu kadarı gelmişti.

"Küçük yapraklar, biz de sürükleniyoruz"

– hava geçirmez Lezbiyen sırça fanuslarda.

"Bir gün sonbahar gelecek."

Bu leziz yemeğin tamamını isterseniz:

"Gördüğümüz birçok sonbahardan
bir yaprağın hafifçe,
adeta neşeyle sürüklenip
geri dönülmez yola girerek
kış ve karla karıştığını öğrendik biz..
Küçük yapraklar, biz de sürükleniyoruz."

Bir gün sonbahar gelecek.

– Lezbiyen bir sırça fanustan, 1920-1930'lar, San Francisco.

Sürükleniyoruz – yavaş durağanlık ve ölümün dokunaçlarını takip eden bir denizanası gibi, tıpkı asılmak üzere olan bir mahkumun "korkunç sırıtışını gizlemek için" suratına takılan kukuleta gibi kafanızın üzerine hava geçirmez bir sırça fanus geçirilirken.

Kim onun yerinde olmak, o "korkunç sırıtışı," son "korkunç sırıtışı" paylaşmak ister ki?

Bu noktada Oyun'dan istifa ettim.

O sırada elimde bulunan malzemenin ne olduğuna bakarak alınan, kesin bir karardı bu.

9 Haziran 1997. Pazartesi.

Önemli olan ne?

En son ne zaman önemli bir şey oldu?

Bütün bu "Rüya Makinesi" coşkusunu nasıl yatıştıracağımı gerçekten bilmiyorum.

Bırakalım yatışsın, diyorum.

James burada, Tom burada. Akustik de iyi.

Burayı, şimdiyi seviyorum.

10 Haziran 1997. Salı.

Felicitas D. Goodman'ın (tanışma şerefine nail olduğum, sanat Konseyi Başkanı Lord Goodman'la bir akrabalığı var mı acaba?) şeytanlarla ilgili kitabını okuyorum.

Şeytan Tarafından Ele Geçirilme Sendromu başka herhangi bir hastalık kadar net bir şekilde tanımlanıyor. 1800'den günümüze kadar görülen vakalar. Almanya ya da Yucatan'da, durum aynı. Hastalanan kişiler berbat bir koku yayıyorlar. Kutsal bir nesne gördüklerinde ya da böyle bir nesneye dokunduklarında çığlık atıyorlar – kutsal su, haç ya da bir rahibin varlığı yeterli.

"Larry, seni gidi ikiyüzlü mastürbasyoncu: çarşaflarını çamaşır odasına götür ve yıka... Peder, *Padre, Vater, Pere* – siz ve kara cübbeleriniz – cübbelerinizin altına gizlenip sertleşmiş aletlerinizi aklayabileceğinizi mi düşünüyorsunuz?"

Cübbeli adamları küçük düşürmeye bayılıyorlar. Neden?

Bu kutsal nesne korkusu neden? Burada neler oluyor?

Kilise kendi nüfuz ve gücüne dair araştırmalar yapılmasına neden karşı çıkıyor?

Şeytan çıkarma iznini vermemek için neden bu kadar aceleci davranıyor?

Şeytan tarafından ele geçirilme durumunun neredeyse evrensel olduğunu düşünüyorum.

Başka türlü söyleyecek olursak:

"Beni 'biz'inizin dışında tutun."

– hepimiz bir ceza kolonisindeyiz.

Kahin'e A.J. Cornell'in kim olduğunu sordum ve şöyle bir cevap geldi:

"Son derece önemsiz bir hapishane memuruydu."

Dolayısıyla, Los Alamos Doğa Okulu bir hapishane ve beyin yıkama merkeziydi.

A.J. Bay Hitchcock'a bu çocukların neyin içinde olduklarını bilip bilmediklerini sordu.

"Kaptan'la tanıştın mı?"

Los Alamos'un karşılama salonunda Kaptan ile yaşanan sahne.

Sakin, alaycı Kaptan – Girodias'a çok benziyor.

Şeytan çıkarma ayini çok yetersiz görünüyor:

"Pis ruhlar, size emrediyorum, Tanrının yarattığı bu insanı terk edin."

Ve bu "Tanrının yarattığı insan" muhtemelen *Çavdar Tarlasındaki Çocuklar*'daki Holden Caulfield gibi zavallı bir numunedir.

(İnşallah şöhretten kaçabilir.)

"Hükmettiğiniz yer, saym Peder, tam bir bok çukuru."

"Baba, Oğul ve Kutsal Ruh adına, sana William Seward Burroughs II'nin ruh ve bedenini terk etmeni emrediyorum."

13 Haziran 1997. Cuma.

Konu: Tanrı Adayları.

Basit bir çözümümüz var. Aday orta büyüklükte, mesela altmış bin nüfuslu bir şehre yerleştiriliyor.

"İşte geldik. *Sorumluluk bölgende* küçük bir tur atalım mı? Mid-Town Memorial Hastanesi'yle başlayalım..."

(kanser kliniğinden, doğum ve travma kliniğinden yükselen iniltiler)

"Her iniltiden, her çığlıktan sen sorumlusun. Her şeyi, her cinayeti, intiharı, depresyonu, psikozu, *her şeyi ama her şeyi hissetmek zorundasın.*"

Adayların çoğu on iki saat bile dayanamıyor.

Peki ya dayananlar? Nasıl dayanıyorlar?

Genellikle, birçok doktor ve hemşirenin yaptığı gibi, his kanallarını kapatarak – bunlar Diskalifiye oluyor.

Bazıları da olumlu hislere tutunmaya çalışıyor – yok öyle bir şey.

Pissarro'nun bir resmine bakın. Bir yol, bir kulübe, sepetli bir kadın. Siz *oradasınız*. Burada ya da Giverny'deki ırmağın kenarında acı size dokunmuyor.

Her şey nefret, korku, acı ve nahoş sorunlardan ibaret değil.

Mary McCarthy'nin hastanede bir kanser hastasının yanındaki odada kalan "Delikanlı"sı gibi. Bir gece leziz çığlıklarla uyanıyor.

"Kanser hastası, nihayet!" diye haykırıyor.

"Hayata ve Ölüm'e
Soğuk bir bakış fırlat
Ey süvari, geç git yanlarından."

Diye şarkı söylüyor iştahla.

Ertesi gün hemşireye soruyor:

"Dün gece çığlıklar duydum, kanser hastası mıydı o?"

"Yo, hayır. Muhtemelen doğum kliniğinden gelmiştir. Bayan Miller'dan asla ses çıkmaz."

"Hımm."

İştahı sönüp gidiyor.

"Hayatımda ilk defa tamamen sağlıklı genç bir kalbin ameliyat masasında ortada hiçbir sebep yokken durduğunu gördüm."

Devam etmek için bir nedeni yoktu.

Kalp korkunç bir hayvandır.

– Peki, adayları burada tutan nedir?

O anlar: *Hırsızın Günlüğü*, J. Joyce, Beckett. *Olasılıklar*.

Şimdi reddedilenlerin yüzüne bakın.

Şimdi Cehennem'in yüzlerine bakın: büyük kötülük, nefret ve ümitsizlik dolu yüzlere. *Işıkla* bağlantısı kesilmiş yüzlere.

Bu bir aygıt. Kesmek mümkün.

Neden? Hımmm.

Tek Tanrı mı? Şeytan ailesini yedi bitirdi.

Reddedilenlere geri dönelim ateist, "bilimsel [seküler] hümanist" – (ne zavallı bir yaratıktır bu).

Reddedilenler hiçbir şekilde muvaffak olamayanlardır – bu yüzden kahrolası basit, gerçekçi birer Şeytan olma şansı yakaladıkları için mutludurlar. Bu genellikle belirgin bir etki alanları olduğu anlamına gelir.

14 Haziran 1997. Cumartesi.

RA'lar (Reddedilen Adaylar) musallat olan şeytanların çekirdek kadrosunu oluştururlar – başarısız oldukları için okuldan atılmışlardır ve şimdi tabii ki başarısızlıklarına vesile olanlardan nefret etmektedirler.

Sevme yetisinden yoksundurlar. Kulağa aşırı romantik geliyor ama sevgi çok hayati bir güçtür, elektrik gibi.

Bu gücü kaybetmişler, yoksa hiç sahip olmamışlar mıydı?

Merak ediyorum.

Mutluluğa erişmediler. Erişemediler.

(Örnekler: Walter Ramsay ve Delikanlı, ikisinden de bir insanın mutluluktan en uzak hali olarak bahsetmiştim.)

"İnsanın kanında ne var onu böyle yapan?"

– Hemingway

"*Quien es?*"

Bakır levhalarla doğru ayarlanmış İstek Makinesi – en yüksek başarı oranı Japon böcekler, musırbitleri ve tırtıllarda görülmüştür. Buradan kalp kurduna sıçramak zor iş mi?

Tam burada *Mucize Kalp Kurdu Kliniği*'ni kurabiliriz. Köpekler ve kediler bir deri bir kemik, ölü gibi geliyorlar ve klinikten oynaya zıplaya çıkıyorlar.

"Her şey sırayla," diye parladım.

Humma, *yaşlı* ölü el, mafsal iltihabı – önemsizleşti.

Umurumda değil.

Mutluluk bana kedi olarak, Ruski'yle ve diğer kedilerle geldi – bütün kediler, lemurlar ve gelincikler. Vesaire.

İşte karşımızda bir T.A. [Tanrı Adayı], yanık vakalarının, kanserin acısını hissedemiyor –

Bu yüzden de üzerinde durmuyor.

Şeytan'm nahoş sırıtışları: nahoş bir acı parodisi.

Niye acı var? Korku? Ölüm? Nefret? Savaş?

Savaş yoksa sürtüşme de yoktur. Sürtüşme yoksa hayat da yoktur.

Bu kadar basit:

"Sürtüşmeyi seviyoruz ve birbirimizden nefret ediyoruz."

Bu kadar basit, öyle değil mi.

Aslında bu çok bıkkınlık verici bir şey – iyiler ve kötüler, sonsuza dek.

Sri Aurobindo'nun söylediği gibi (on yıllık bir transın ardından son söylediği şey buydu):

"Her şey bitti."

Bütün hayvanlar sizin bir parçanız. Niye bu kadar çok parça reddediliyor, şeytanlaştırılıyor, öcüleştiriliyor ve yok ediliyor?

Mesela, dünyadaki tek keseli kurt olan Tazmanya Kurdu *canavar* yerleşimciler tarafından yok edildi – yerleşimciler bizzat öldürdükleri Tazmanya Kurtları ile poz verdiler.

Görünen o ki bir Tazmanya Kurdu bir koyunu öldürmüş ve bundan sonra bir kelle avı başlamış, son Tazmanya Kurdu da 1936'da Tazmanya'daki bir hayvanat bahçesinde ölmüş. Bundan sonra bazı yerlerde görüldüğü rivayet ediliyor, kesin bir şey yok.

Bir avcının kurşunuyla sakatlanan son Tazmanya Kurdu topallayarak yok oluşa gidiyor.

Yerleşimcilerden tabii ki *nefret ediyorum*, kendi vaziyetlerinin de eşit derecede sallantıda olduğunu bile düşünmüyorlar.

Hiç düşünmeden, ağızlarını şapırdatıyorlar –

15 Haziran 1997. Pazar.

"Gloomy Sunday."

Her yerde yasaklanan intihar şarkısı, söyleyen şarkıcılar hapse atıldı ama metro ızgaralarından ve rögar kapaklarından buharlarla birlikte yükseliyor... yaşlı bir ayyaş telleri yıpranmış el yapımı bir kemanla titreterek çalıyor: "Gloomy Sunday."

Bence yasaklanmalı – aşırı duygusal bir şarkı, son derece sahte ve bayağı.

İsa kanamaktan hiç bıkmıyor mu? Bıkıyor ama işte gösteri devam etmeli.

Nerede?

Parlak yeşil insanları düşünün.

"Rengimin hiçbir anlamı yok."

Sadece trafiği durduruyor, o kadar.

Siyahlar alacalı beyazlardan farklılar. Gözlerindeki bakış farklı. Biliyorum – bu karanlık caddede yürürken gözlerimdeki bakış farklı, siyahi bir kadınla karşılaştım, bana baktı ve şöyle dedi:

"Merhaba, Bay Faust."

Üzerimde Faust tabelası falan yok.

Bu yüzden beni göründüğümden daha aptal sanmayın. Bakmayan kadar kör değildir hiç kimse.

Rollerin en korkuncu – "bilimsel [seküler] hümanistler" – *Skeptical Inquirer*. Dergi üyeliğimi üç kez iptal ettim – Duyu Ötesi Algı'ya inanmayanlar gözlerini açmamış demektir.

"Hastaneden çıkarılmadan önce gözlerinin de alınmasını istiyor musunuz?"

"Evet, tabii ki ve *sünnet edilmesini de* istiyorum."

Bir konuda karar vermek için sizin önyargılı, ısrarcı, şunu-bunu-yeniden-düşünün laflarınıza ihtiyacım var mı?

Üç seferinde de kapımı çaldılar:

"Ciddi olamazsınız, sizin gibi aydın zeki bir insan."

Adı neydi – [Carl Sagan] bizi bir hurafe ve –hepsi kendi uydurdukları hayali bir Cennet'te kurtuluşa ermeye adanmış– tarikatlar dalgası içinde yutmakla tehdit eden irrasyonel (ve çoktan bastırılmış) etkiler dalgasına karşı savaşmak için tuğla gibi bir kitap yazmıştı.

"Akşam olduğunda"

(kareoke videosunda şarkının sözlerini göstermek için zıplayan top beliriyor)

"Koşarak mavi gökyüzüme giderim."

17 Haziran 1997. Salı.

Duke Üniversitesi Primat Merkezi'ne lemurlar için bir çek göndermeliyim, o kadar seviyorum ki lemurları!

Evet, hayvanları seviyorum – birçok durumda maalesef KONUŞABİLEN insan hayvanlarının aksine. Yüksek sesle ve uzun uzun konuşurlar, amaçsızca.
Evet, iyiler ve kötüler.
"Denediğinde ulaştığın şey budur."

"Ölü adamın göğüs kafeslerinde on beş adam."
(evet, iki, genellikle de üç göğüs kafesiyle dolaşırdı)
"Hayda bre ve bir şişe rom.
İç ve gerisini Şeytan'a bırak.
Hayda bre ve bir şişe rom."

"LeHigh Vadisi'ne karanlık çökmüştü,
ben ve kardeşim Lu.
Bir genelev arıyorduk
iyi bir genelev."
"David'in evine gidin
ve bok yiyen kızları izleyin –
insan kendinden geçiyor."
"İyi bir şikişe ne dersin bacım?"
"Ah, seni gidi hınzır koca adam."
"Aşkına kolayca sahip olacağım,
burada orada ve yapabildiğin her yerde."
"Biraz bozuğun var mı kardeşim."
"Bir gün sonbahar gelecek."
"Uçak anons edildiğinde sen kimdin?"
"O hastanede konuştuğun kişi bir hemşire miydi, ne dersin?"
"Kodeinle gayet rahat edebilirsin."
"Yaşlanmış olabilirim ama hâlâ çekiciyim."

Allen Ginsberg:
Beat hareketi edebi bir hareketten çok sosyo-politik bir hareketti.

(Ne sakat bir cümle. Sürünerek buradan gitmeli ve ölmeli.)

Allen'ın etkisi, George Will'in kısıtlamaya çalıştığı gibi, Amerika'ya özgü bir dâhinin etkisi değil, en sağlam görülerine dayanarak hakikati dile getiren bir adamın yarattığı dünya çapında bir etkiydi.

Allen bana Blake'ten ilk bahsettiğinde, "Yarabbim, bir *kaçık* daha" diye düşünmüştüm. Ama doğuştan gelen espri anlayışı ve sağduyusuyla kozmik akıntılardan sağ salim çıkmış ve sadık bir takipçisi olduğu Budizm'in kayda değer bir alaşımını yaratmıştı.

"Her halükarda, tamamen dolu olduğumuzu görebilirsin."

Böylece yazı yoluna devam etti, sakin, soğukkanlı, mütevazı bir şekilde.

İki ila dört aylık ömrü kaldığı söylendiğinde şöyle demişti:

"Bence çok daha az."

Bedeninden aldığı mesaj çok netti. Ertesi gün öldü.

İnkâr etmek yerine, bakıp hakikati gördü.

"Dehşete kapılacağımı sanıyordum ama gayet coşkuluyum."

Ölüm'e böyle tepki vermek – yani, kedilerin de ölüm yaklaştığında gırladığını söylüyorlar.

Spooner'ı düşünüyorum. Ne harika bir kediydi – harika bir kedi olmak için tasarlanmıştı ve öyleydi de.

Sadık Edebi Düşmanlarım'dan biri olan Anatole Broyard da benzer bir coşkudan bahsetmişti. Babasının da ölümüne yol açmış olan prostat kanseri nedeniyle çok az vakti kaldığında bir makale yazmıştı: "Hastalığım beni mest etti." Yaklaşan ölüm onu sarhoş etmişti. Bunda yanlış bir şey yok.

Allen'ın dünya çapında bir etkisi olmuştu... Prag'da Mayıs Kraliçesi görevinden alınmış ve ülkeyi terk etmesi söylenmişti:

"Yeni cinsel teorilerinizi sevmiyoruz Bay Ginsberg. Sizi bir araçla havaalanına götüreceğiz."

Ama genel olarak otoriteler tarafından iyi karşılanıyordu. Richard Helms'le ve sonradan istihbarat ajanı olan bir profesörle [Ja-

mes Jesus Angleton] görüşmüştü. FBI gelip vatan hainliğinden yargılanmak üzere gözaltına almadan önce Ezra Pound'u nasıl St. Elizabeth Hastanesi'ne kaçırdıklarını anlatmışlardı. (Philip Angel takma adıyla mıydı?)

Hoover'ın üzerinde güven sarsıcı uyuşturucular vardı. "Bir hayalim var," dedi – peki, Martin Luther King. Her şey aklıma üşüşüyor.

"Hemşirelik okulu anıları. Ama bunu yapmamız lazım. Bu yüzden, haydi gidelim."

Karşınızda Büyük Yaşlı Edebiyatçı duruyor, eğilerek sizi selamlıyor.

(O zamanlar CIA'in başında olan Angleton belki casus değil şair olması gerektiğini söylemişti. Mısraların-arkasında-güvenli-olan casus, öyle mi Philip? Melekleri biliyorsun, öyle değil mi? Melekler *aramızda.*)

Bu yüzden söylenecek çok az şey var.

Lowell Wadman, NYC'de görevli bir Federal Savcı.

"Bağımlılarla," demişti, "sert konuşmalısın, 'bak dudakların titriyor.'"

Montana, Missoula'da balığa çıkmıştık.

"Pahalı bir alışkanlık. Haftada 40 dolara ya da bazen de en azından 20 dolara mal oluyor."

O günlerde 40 dolar iyi bir haftalık maaş demekti. Big Nichols'ün yerinde kahvaltı, iki yumurta, mücver, üç dilim domuz pastırması, tost ve kahve 35 sentti. Şimdi ise 3,50 dolar artı 2 dolar da bahşiş.

30 gram eroinin 28 dolar olduğu o günlerde alışkanlık sadece bir alışkanlıktı. Bir sürü iyi şey sonradan çok ama çok kötü bir şeye dönüşebiliyor.

Dün gece yine, balık tutma ve diğer şeylere dair rüyalar gördüm. Şu anda tam hatırlayamıyorum.

Şimdi José'nin sesini çok net bir şekilde duyabiliyorum ama acaba ne diyor?

Şimdi duyabiliyorum. Ne diyor?

José, ne diyorsun?

İspanyolca konuşuyor:

"Huéspede."

Ekvator'da.

"No es de – "

uzun zaman önceydi
yaşlı gri kısrak
artık eskisi gibi değil
çok uzun zaman önceydi
Yagé mucho da –
Uzun zaman önceydi

Tembel bir kralın – Durmak, dinlenmek... ışıldayan demir olmamak ne kadar sıkıcı.

20 Haziran 1997. Cuma.

Aktör, kırpık bıyıklarıyla pis pezevenk rolünü iyi kıvırıyor. Bir kaltağı dövmek için sağlam pis elleri var.

21 Haziran 1997. Cumartesi.

Bu gece aktör buraya geliyor.

Rüyalarımı hatırlamakta zorlanıyorum ama birkaç tanesi öne çıkıyor: On metre derinliğinde bir havuza dalıyorum. Ha-

vuz çamurlu boş bir arsanın orta yerinde. José ile Mississippi'de yüzüyoruz.

İşte ödül: salonda narin, insanüstü bir güzelliğe sahip bir çocuk duruyor. Kenarları kırmızı sarı bir şapka takmış, bu yüzden sadece kusursuz yüz hatlarını görebiliyorum. Sarı bir ceket ve sarı ipektenmiş gibi görünen bir pantolon, kenarları altın işlemeli deri sandaletler. Hiçbir şey söylemiyor.

Bodruma iniyorum ve onu yine karşımda buluyorum. Öylece duruyor. Tek kelime etmeden. Tek bir hareket bile yapmadan ama sonra...

"Benim yerime geçmek ister misin? *Eh, pués?*" ("Ya sonra?")

Uzun zamandır beklediğim rüya bu mu?

Halinde sirki çağrıştıran bir şeyler var. Bir aktör gibi. Doğulu. *Un peu.* Cinsel açıdan çekici olmak için fazla mükemmel. Seks söz konusu bile değil. Birbirimize hiç dokunmuyoruz.

Aniden çakan bir ışık! Çocuk Rus ya da Tatar. Şimdi belinde kısa, kıvrımlı bir kılıç ve bilmediğim bir tasarıma sahip bir tabanca görüyorum. Biri belinin bir tarafında, diğeri diğer tarafında. Tabii ki. Her zaman. Tabanca kırmızı kalm ipek kuşağın sağ tarafında, kılıçsa sol tarafmda. Ya da bu askeri giysi bir yanılsamadır. Ne değil ki? Ama onu uzun zaman önce Kapı Köpekleri'ne dair gördüğüm rüyadan hatırlıyorum.

22 Haziran 1997. Pazar.

Kıdemli bir Alman mülteci – (ABD'ye getirebilmek için Ilse Herzfeld Klapper'la evlenmiştim, o yüzden bu türü iyi biliyorum), işte bu deneyimli mülteci bana şöyle diyor:

"Biri bana *beş parasız* olduğunu söylediğinde, 'Sende hiç gurur yok mu?' diyorum."

"Gurur artık karşılayamadığım bir lüks benim için."

"Çok uzun zaman önce oldu bu, *mon semblable, mon frere.*"

"Ama sana verecek neyim var ki?"

Ellerini üzgün üzgün havaya kaldırıp avuçlarını gösteriyor:

"Eddie'nin, Bill'in kuyruk sokumları?"

Bir zamanlar –

"Bir zamanlar, Şimdiki zaman, Geçen zamanlar."

"Gördüğünüz gibi Bayan Norton, *biz* bu yüzden buradayız: siz ve kocanız gibi insanlara mutlak güvence ve güvenlik sağlamak için."

"Asla yanınızdan ayrılmayacağız," dedi trençkot ve fötr şapkalı, ince yapılı, art niyetli ajan.

"Tehlikeyi hissediyor ve kafanızı göğe kaldırıyorsunuz – tehlike kuyrukluyıldızlar kadar uğursuz orada bekliyor."

"Ve, evet, kesinlikle sır tutmayı da biliyoruz."

Cennet ve Cehennem'e bir an için suç aileleri arasındaki bir kan davası gibi bakın. İyi Baba'nın milyonlarca yıldır gördüğü cinayet ve işkenceleri düşünün –ama bundan önce Hayvanat Bahçesi projesi vardı– şimdi sıvışmaya ve ABD'yi elinde çekle terk etmeye çalışıyor.

ABD'ye neler oluyor? En üst mevkideki yetkililer o kadar çürümüş ki insan inanamıyor. Tam bir ihanet.

Saat 09.45, rahatsız edici bir keşif:

Korku yetimi, ruhsal korku yetimi kaybetmiş gibiyim.

Bedensel korku halen baki, ruhsal korkunun ardında hep bedensel korku mu yatıyordu?

24 Haziran 1997. Salı.

Los Amalos'ta, Manhattan Projesi'nin o kaçık günlerinde geçen bir roman okuyorum.

Tipik bir partideyiz, pistte dans ediliyor, Kovboy Dansı ama dans edenlerin hepsi biliminsanı. Seçkin biliminsanları.

Bu Taşralı Kovboy Dansı parodisinde eksik olan şeyi, gerçek hayatta her zaman orada olan şeyi fark ediyorum: Tehlike, şiddet potansiyeli hep *oradadır* ama *burada* yok. Biliminsanları sinir bozucu birinin suratına kırık bardak fırlatmıyorlar. Garson çocuğun kasıklarına tekmeyi geçirmiyorlar. Bu yüzden parçalar yerine oturmuyor, tam bir maskaralık bu.

"Oppie"nin söylediği gibi:

"Hepimiz hayaletiz. Aslında yokuz. Anlarsınız ya, güvenlik gereği."

A.J. [Connell] bana, Latince hocası Hitchcock'a (Hill'de aklı başında olan tek hoca) şunu sorduğunu söylemişti:

"Çocuklar burada onlara ne sunulduğunu biliyorlar mı?"

"İyi yemek, sağlık ve – ?"

Görünen o ki biz *seçilmiş* kişilerdik, ne için seçilmiştik bilmiyorum.

Kahin'e, "A.J. Connell kimdi?" diye sordum.

Cevap:

"Son derece önemsiz bir memurdu. Tek görevi çocukları sıraya sokmaktı."

Ne sırası?

"Para istemiyorum," diyen orospulara dikkat edin.

Hiç istemez olurlar mı? Söylemek istedikleri şey şu: daha fazla, çok daha fazla para istiyoruz.

"Sen beni ne sanıyorsun, orospu mu?"

Connell "Küçük beynin çok kısıtlı," derken bir bakıma haklıydı.

Mary Cooke'nin söylediği gibi: "Ama Burroughs sen de çok *aptalsın*. Hastanede konuştuğun kişinin *hemşire* olduğunu mu sandın?"

"Evet Burroughs," dedi A.J., "kafan almıyor."

Haklılık payı vardı.

25 Haziran 1997. Çarşamba.

Eski bir dergideki Lordlar küçük bir kızıl kahverengi duman eşliğinde kabarıyorlar.

Lordlar – antik yüzlerinde binlerce yıldır kabuk bağlamış kötülük, kehribar gibi, yüzlerinde kabuk bağlamış minik ölümcül akrepler ve kırkayaklar kadar iğrençler. Bu yalıtılmış uzak uzayzaman kuytusunda inanılmaz derecede kötüydüler. Kötülük burada nihai biçimine bürünmüştü.

"Yabancılar." Lord iştahla nefes alıp veriyor. "Yabancılar."

28 Haziran 1997. Cumartesi.

Olgunlaştım artık, kediler ve güllerle, çok renkli Japon balıklarının olduğu balık havuzları içinde yıllandım.

"Hesap açmak için beşe basınız."

"Alacağınız mükâfat sizi şaşırtacak."

(Brion'un Rönesans Hamilerine dair parodisi – mükâfatı hapis oldu.)

Bu bana Johnson'ın Lord Chesterfield'a yazdığı muazzam mektubu hatırlattı.

"Bundan yaklaşık beş yıl önce bu proje (bir sözlük) için sizden ilk yardım istediğimde sıkılgan ve hüsrana uğramış bir araştırmacının elinde olabilecek bütün ihtimalleri tüketmiştim, hiç kimse kendisinden her şeyin esirgenmesinden hoşlanmaz. Bir hami, efendim, suda debelenirken kayıtsızca izlediği bir adama kıyıya ulaştığında yardım ederek aslında ona mani olmuş değil midir? Yardımınız daha önce gelseydi son derece müteşekkir olurdum. Ama yardımınız ben tamamen yalnız kalana ve yalnızlığımı paylaşamayacak bir duruma gelene kadar, artık tanınan biri olup, yardımınıza ihtiyaç duymayacak hale gelene kadar gecikti."

(Bunu hatırladığım kadarıyla yazdım, aslına bir bakmak lazım.)

Johnson, Lord Chesterfield'in yazdığı mektuplar için oğluna şöyle demişti:

"Bir dans ustasının tavırlarını ve bir hayat kadının ahlaki değerlerini vaaz ediyorlar."

Bu beni eski bir projeye, en sevdiğim pasajlara götürüyor.

Batılı Gözler Altında'da Müfettiş Mikulin ve bir Rus arasında geçen görüşme.

Lord Jim'de Marlowe ve Fransız Deniz Subayı arasında geçen konuşma.

Petronius'ta Trimalchio'nun Şöleni ile başlayalım.

The Unfortunate Traveler [Bahtsız Yolcu].

Kuttner'in *Fury*'si.

The Siren Web ve Mutluluk Pelerini.

Doktor Roderick Random sarhoş olup kendinden geçmiş bir halde çok yüksek bir fiyata insanların uzuvlarını kesiyor.

Sert içkiler içiyor: "Eğer hilen işe yaramazsa kaçmalısın."

Bir şeyin bir yerden ya da birinden alıntılanıyor olması alıntılanan şeye büyülü bir parıltı, mucizevi bir buluntu-nesne havası katıyor.

Eğer buluntu sayılabilirse, Baudelaire'in esrar üzerine bir gravürü var.

"Bir kuyruklu yıldız kadar mucizevi."

"J'aime ces types vicieux,
qu'ici montrent la bite."
"Simon, aimes-tu le bruit
des pas, sur les feuilles mortes?"

"Ölüm çanları çalarken
Kötü müdür dans edip şarkı söyleyen?"

"Ah şimdi İngiltere'de olmak vardı,

Nisan gelmiştir oralara."

April Ashley, bir travesti. Onu en son Chelsea Arts Club'da görmüştüm. (Harika kahvaltı ve öğle yemekleri.)

Meksiko, D.F.'de Bounty Bar'da tanıştığım meçhul bir kraliçe.

"Yaşlı olabilirim ama hâlâ çekiciyim."

"Beni göründüğümden daha aptal sanma."

Bir banka memurunun duyduğu en tatlı sese sahip Kanadalı banka soyguncusu:

"Lütfen, herkes ellerini havaya kaldırsın."

Söylediklerine inansanız iyi olur. Şöyle demişti:

"Birini öldürdüğümde son derece berbat bir hisse kapılıyorum."

Ve Chicago'daki soyguncu, fotoğrafları da var...

İnsanüstü güçlere sahip ufak tefek sıska bir adam olan Chicago Şeytanı yüz kiloluk bir dedektifi tüy gibi havaya kaldırabiliyordu.

"Evet," dedi, "beni asacaksınız ama ben orada olmayacağım."

Şeytan'a dair gazetelerde çıkan fotoğraflar, bir sandalyeyle hücresinden çıkarılıyor.

"Kendini yoga yaparak uyutmuş."

"Piç kurusunu uyandıracağım," diyor şişko gardiyan, gözleri sıcak gri yağ gibi cızırdıyor. Sigarasını koluna sürtüyor. Tepki yok. Yine yapıyor. Yine tepki yok.

"Hassiktir, sandalyeyle taşıyacağız."

İş böylece halloldu.

"Yemin ederim ki onu astıklarında zaten kırk sekiz saattir ölüydü," dedi doktor.

"Benim hiç düşmanım yok. Hepsini birer dosta çeviriyorum, şöyle ya da böyle."

"Kodeine'le gayet rahat edebilirsin."

"Ve tek bir taşı bile yerinden oynatmadı."

Cevap ne? Soru ne?

"Skipper tek kelime bile etmedi zira donmuş bir cesetti kendisi."

29 Haziran 1997. Kasvetli Pazar.

Her kelimenin iki –ya da daha fazla– anlam taşıdığı ajan argosunu, "ikili konuşma"yı düşünüyorum.

"Japonların çok pahalı bir lezzet olarak yüksek fiyat biçtikleri, sadece *erişilmez* dağ ırmaklarında bulunan *bazı* çok küçük *balıklar*."

"Çok özel mersinbalıkları arasında, sadece *en iyi* Beluga balıklarından elde edilen *hakiki* Ruski havyarının fiyatı insanı hayrete düşürüyor."

Pekâlâ, çok özel insanlardan yaptığım özel alıntılara devam edelim.

"İyiymiş bu. Özel insanlar. Seni gidi ihtiyar sahtekâr."

İhtiyar sahtekârlar denince ilk akla gelen isim Hemingway'dir –

İngiliz dilindeki iki en vahşi kendini beğenmişlik abidesi:

"Her küçük kabarcıkta bir delik vardı

Kabarcığın yükselişindeki kabahati haykırmak için."

Dryden, "On Lord Hastings' Small Pox" – bir köşede.

"Alnında kurşunun girdiği delik bir kalemin açılmamış ucu kadardı. Kurşunun kafasının arkasından çıktığı delik ise yumruğunuzu sokabileceğiniz büyüklükteydi, tabii yumruğunuz küçükse ve yumruğunuzu oraya sokmak isterseniz."

Papa Hemingway – diğer köşede.

"Ve elbette, bildiğiniz üzere, artık çok geçti. Bıçak göğsüne sapına kadar gömülmüştü."

Conrad'ın Londra'da geçen romanı, *Gizli Ajan*.

Şimdi şuna geçiyoruz:

"Geçiyor muyum?"

"Evet."

Ölüm çanları çalmazken kötü müdür dans edip şarkı söyleyen? – çal ve topuklarının üstünde dön ve haykır: "Hey hey heyyy."

"Bu kalıbın nesi yanlış?"

Eğer bir süzgeç suyu tutmak üzere tasarlanmışsa, süzgecin suyu tutmasının nesi yanlış?

Pekâlâ –

En iyisi bunu da diğer konuşulmaması-gereken şeylerle birlikte hasıraltı edelim. Böylesi daha kolay.

Kimin için daha kolay?

Ya da kim ve ne için daha kolay ya da daha az kolay hale getiriliyor bu?

30 Haziran 1997. Pazartesi.

Evet, Bob Ford, Jesse James diye de bilinen "Bay Howard"ı vurup, mezara gönderdiğinde günlerden pazartesi, yıllardan 1882'ydi.

"Bay Howard'ı vurup,

Jesse James'i mezara gönderen küçük pis korkak."

Youngers'tan önce ortalık pek hararetli değildi, sonra diğerleri geldi – sayıları çoktu.

Dün pazartesiydi. 30 Haziran 1997. Şimdi salı.

Charles Henri Ford'un çalışanlarından bir telefon geldi. Paris'teki Fuar'da iyi fotoğraflar çekmiş. (Kullandıkları fotoğraf ise, fal-kulübesinin önündeki poz.)

Isle St. -Louis'de (hep en iyi şeylerden bir pay alır) ve NYC'de, Dakota'da evi vardı. Dakota'daki evinde James ve ben biraz nahoş bir akşam yemeği yedik, sonra da Fred Sparks geldi ve yemekten sonra eve dönerken onu Julien Green'in *If I Were You*'sundaki [Senin Yerinde Olsam] kötücül yaşlı baskı sanatçısına benzettim:

"Aman Tanrım, ne acayip bir surat! Ne pis bir surat. İlerleyen yaşın, büyük deneyimlerin ve kötülüğün izlerini taşıyor."

Her zaman edepsizce genç görünürdü, sanki Şeytan'la anlaşma yapmış gibi. (Bence şeytan zararlı çıkmıştır.)

Henri, eski *Zero* çetesindeydi, Paul, Jane, Carson McCullers ve diğer birçok kişi ile birlikte. Gerçek bir bireydi.

Paris, St. Louis'deki acılı etli fasülyeyi hatırlıyorum. İyiydi. Dakota'daki (kokteyl yoktu) tavuk ve pilavsa berbattı.

İşte karşınızda fırtına ve kasırga ustası Yaşlı Adam, güllerin arasından omzunda bir kediyle suikastçılarına emirler veriyor. Güller ve kedilerle donatılmış ama öyle vıcık vıcık duygusal değil.

General çanını çalıyor. Muhafızlar hızla içeri giriyor.

"Burada bir kedi var!"

"Ama efendim –"

"Cevap vermeyin. Miyavladığını duydum."

Komutanın odası aranıyor, kedi ya da başka bir davetsiz misafir bulunamıyor ama muhafızlar gider gitmez – *miyav miyav.*

Kafadan kontak bir general için yeriniz var mı?

İnsan bu gezegene diğer hayvanlarla, sürüngenler, kuşlar ve balıklarla (ya böcekler?) birleşip melez varlıklar oluşturması için gönderildi. Ama bunun yerine, kendi nahoş suretini diğer bütün varlıklardan üstün tutup kendisini bir enerji ve amaç kaynaşmasından yalıttı. Sonsuza dek aptal bir öz-tapınma içinde yüzmek için aptalca bir öz-yüceltme içinde debelenip duruyor.

"Ben maymun değil. Ben insan!"

Göğsüne vurup etrafa ters ters bakıyor.

Emily Post'a göre:

"Seçkin Londra kulüplerinde insan şapkasını çıkarmamalı ve etrafa ters ters bakmalıdır."

– "Bana öyle bakma!"

– "Sen kime bakıyorsun lan!"

Burada bir şeyler *yanlış.*

"Pardon efendim, yanlış makarayı takmışım."

"Kesinlikle yanlış makarayı takmışsın."

The Wild Party'den:
"Sevmiyorum seni
ve tanımıyorum seni
ve şimdi yemin ederim ki
mahvedeceğim seni."

4 Temmuz 1997. Cuma.

Şanlı 4 Temmuz ve Hiroşima'ya atılan atom bombası için.

"Biz Ölüm olduk, dünyanın yok edicisi olduk," dedi Oppenheimer.

Ama şanlı Manhattan Projesi 5 mi, yoksa 6 Temmuz'da mı sahneye çıkmıştı?

"Tanrıya şükür fiyaskoyla sonuçlanmadı."

– Oppenheimer, arkadaşları ona "Oppie" der.

Hiroşima ve Nagazaki için hangi Tanrıya şükrediyorsun Oppenheimer?

Unutalım gitsin, onlarca ışık yılı önce yaşanmış bir şey gibi, sabah sisi gibi yavaş yavaş yok olup gitsin.

"Oyuncularımız birer ruhtu ve hepsi eriyip havaya karıştı, o incecik havaya."

"Koca dünyanın kendisi, evet, eriyiverecek içindekilerle birlikte.... hiçbir iz bırakmayacak geride."

(Şu alıntıyı doğru düzgün yapsan olmaz mı? Her şeyi yarım yamalak bırakıyorsun.)

Sorabilir miyim, bu Ölümsüz Ozan'ı kim küçük görebilir?

Bacon her şeyi sol eliyle mi yazmıştı? – İmkânsızlık şaheserini şekillendirmişti.

Ekran titreşerek tekrar Baron Franz von Bloomberg'e dönüyor, bu ucuz İrlandalı dolandırıcının moruk, çirkin bir anası vardı, güya bir von Bloomberg'in kızıydı kendisi ve Baron'u "evlatlık edinmişti." Fırsatçılığın bildiğim en çıplak, en katışıksız halini Franz Baron Bloomberg'de gördüm ben. Kartvizitinde şöyle yazıyordu: "Kraliyet Ailelelerinin Danışmanı." Ve insanı her an kazıklayabilecek bir tipti.

Tanıdığım korkunç insanları düşünüyorum – o kadar çoklar ki, gerçekten.

"*Bu şey* bir daha buraya gelmeyecek."

"Git, canlısını bul!"

"Virüs pisliğini burada istemiyorum."

"Gübreden yükselen ısı dalgaları gibi yükseliyor bu senden."

Kapat şunu. Bir yere gittiği yok.

Lütfen, yardım edin, yardım edin.

İmdat! S.O.S.

İşte karşınızda nihai dehşet verici açmaz.

Unutuyorum: *Sauve qui peut!*

Herkes kendisi için.

Chacun pour soi.

Los Alamos:

"Uzaklarda yüksek ovanın tepesinde

Yatıyor hepimizin en sevdiği hayat.

Kınaçiçeği meltemlerinin estiği yaz günleri"

(cehennemin kazanlarından gelen esintiler)

"Buz ve kar üstünde kaydığımız kış günleri."

(Dünya insanlarının bildiği anlamda bir hayatın mümkün olmadığı donmuş bir gezegen.)

Hayatta kalmak – hayatta kalabilirlik nedir? Sahip olduğunuz her şeyle dosdoğru önünüze bakın. Sahip olmadığınız ve hiç kimsenin sahip olmadığı her şeyle temasınızı kesin.

(Şu anda, belki de milyarda bir görülen insanlara sesleniyorum. Ya da tamam çok elitist olmayalım – milyonda bir diyelim? Tabii ki burada ağır hasar görmüş bir malzemeyle uğraşıyoruz. Ama işleri açığa kavuşturmak adına hata yapmak ezbere bürokrasiden daha iyidir, öyle değil mi? *Hein?*)

Gerçek bir dostun var mı?

Sen öldükten sonra *senin* kedine bakacağını *bildiğin* biri?

Believe It or Not'ın [İster İnan İster İnanma] bir bölümünü hatırlıyorum: Paris'te yaşayan bir adamın bir kedisi varmış. Adam ölmüş. Kediyi bir türlü sahibinin mezartaşının yanından ayıramamışlar ve kedi orada ölmüş. Duyduğum en yürek parçalayıcı hikâyelerden biri bu.

5 Temmuz 1997. Cumartesi.

Blade'de "gelmiş geçmiş en iyi bıçak fırlatıcısı"na dair bir yazı okudum.

Ben Los Alamos'tan beri bıçak fırlatıyorum, o zamanlar meşe ağacından yapılma çit kazıklarına küçük bir kasatura fırlatırdım. Hedefe ulaştığında hafif seker gibi olur, sonra da meşe ağacına üç santim kadar saplanır ve saplandığı yerde titrerdi.

Los Alamos'ta Hank Wardwell –Los Alamos'taki çocukların çoğu gibi aptal küçük sürüngenin tekiydi– daha güçlü olduğunu, bu yüzden de kahrolası bıçağı daha derine saplayabileceğini düşünüyordu. Bunu yapamadığım görünce, sanki çok temel bir ihanete uğramış gibi surat asmıştı.

(Fırlatılan bir bıçağın muazzam gücü beni hep etkilemiştir. Fırlatan kişinin gücü önemsiz ve genellikle de ahengi bozan bir şeydir.)

Bir test daha: Güçlü bir adamdan bir bıçağı eline almasını ve bütün gücünü kullanarak hedefe doğru atmasını isteyin. Bıçak tahtaya çarpıp düşecektir.

Öğrenmeniz ne kadar sürecek acaba? Bıçak hedefe doğru ittirilmez. Bıçak hedefe doğru *atılır*.

Bu yöntem yumrukla ne kadar işe yarar? Yumruğunuzu, esnek, uzayabilir bir ipin ucundaki deriyle kaplanmış bir kurşun topu olarak düşünün.

Tam olmadı. Başka bir şey daha lazım. Hava tabancasının gücü? Tam değil. Yaklaşıyoruz. Ama fırlatılan bir taşa yaklaşamadık. Belki bir mızrak?

Evet. Kolları birer ip gibi esnek, bir köpekbalığının aşındırıcı derisi gibi sert kıkırdaktan yapılma bir yumruk.

Mutlak korku ve teyakkuzun hâkim olduğu o eski Ajan günlerini nasıl da özlüyorum –

Artık eskide kaldı. Duruldu ve benim için çok az şey kaldı, uzakta, Troy'un rüzgârlı ovalarında.

Bahar'ın tazıları Kış'ın izlerini sürüyor
ve bir anne –
rüzgârlı Troy'da.

Hiçbir şeyin olmadığı büyük boş yerleri dolduruyor –
Samadhi.
Mutlak sessizlik.
Mutlak.

Barış ve huzur değil çünkü barış ve huzur ancak savaşla birlikte var olabilir.

6 Temmuz 1997. Pazar.

Dave Wollman'dan gelen bir mektubu cevapladım, konu: Allen Ginsberg'ün ölümü. Benim "Güller İçindeki Resmim."

Yaşlı Adam suikastçılarına sırtında gırlayan bir kediyle güllerin arasından emir veriyor.

Tanca'ya geri dönüş. Dave ve Portekizli *maricón* ile (adını unuttum, sanırım Madrid'de öldü, öleceğini biliyordu, hepimiz gibi) karanlık bir sokaktayım.

"Silahıma bir çentik daha attım, Mike."

Tam Meksika işi, en ucuz hamle.

Tanırım! Ucuz! Ucuz Amerikalı!

Sanırım.

Rüya – sert bir çatışma. James şey yapıyordu, neydi bilmiyordum, sonra halletti. Neyi halletti?

Chicago Üniversitesi kampüsüne geri dönüyoruz. Mısırbilim Bölümü'nde tehlikeli araştırmalar yapıyordum. 1930'ların sonuydu. Ne ya da kimin için tehlikeli? Çok eskidendi ve benim hiç eğitimim yoktu. "Buraya *ait değilsin*!" diyen öfkeli bir ses duyabiliyordum halen.

"Seni gidi pis şey, ofisimi kokutuyorsun, kanepeyi yakacağım," diye bağırıyordu sanki Herr Profesör.

Ve Rahip de itiraf deliğinden bağırıyor:

"Pis iğrenç yaratık, eğer elimde olsa taşaklarını keserdim."

8 Temmuz 1997. Salı

Doktor hırlıyor:

"Pis kıç kanserinin iğrenç kokusuna dayanamıyorum. Hemşire! Bana bir maske ve bol bol Chanel No. 5 getirin."

Dün Fred'in yerinde iyi bir atış talimi yaptım. 45 kalibrelik uzun Colt S & Target model tabancamla ıskalamam imkânsız. Ama Colt Python altı atıştan sonra bozuldu. McColl'u arıyorum. Doğru Colt fabrikasma geri gönderiyorum. Güya en iyi tabancaları bu! Bana ya çalışan bir tabanca verin ya da 800 dolarımı geri verin! Keşke bu kadar parayı eski kırmalı Sheffield 5-namlulu 45'lik Colt'a harcasaydım ya da S & W Mountain tabancasına, 45 kalibrelik uzun Colt'a.

O kahrolası Colt Python benden 800 papel aşırdı ve tek işlevi güzel bir kâğıt ağırlığı olması. Güzel bir cilası var.

Yaklaşan bir fırtına gibi
kaşlarımı çatıyorum
ve azalmasın diye
öfkemi besliyorum.
Elbette her şeyi yoluna koyacaklar.
Elbette – "*bien entendu*" – "*por supuesto*" –

Ben ve eski fotoğraf hayaletleri arasında bir tıslama gerçekleşiyor – onları bir güzel öğüt, tükür, o zaman kendini daha iyi hissedeceksin. Onlar *burada* değil – çok eskilerde Paris'te, yanlış köşedeki kafe. Öğütüyorlar –

"Tanrının değirmenleri ağır ağır öğütür
ama çok ince ince öğütür."

Atomlara ve ötesine kadar.

Evet, haydi olumlu şeyleri vurgulayalım ve olumsuz şeyler konusunda sızlanmayı bırakalım.

Her şey büyük güzel bir planın parçası. Anlayınca *seveceksiniz* bunu. Yaşamanın tek yolu bu. Birkaç tavuk, bir sebze bahçesi. Tek ihtiyacınız olan bu. Haydi işin temellerine ve ötesine inelim.

Colt ne cüretle bana bozuk bir yılan verdi?

Peki ya kanatlı yılan?

Bence biraz garip bir şey ama temel bir cazibesi var.

Çok zor değil.

Yani kanatlı sürüngenler uçan kertenkelelere yol açan şeydi ve on beş kiloluk vücut, beyin, ağız ve dişlerini yerden kaldırmak için on metrelik bir kanat genişliğine sahiptiler. Bu yaratıkların şahin gibi pençeleri var mıydı? Rüya Gören Kertenkele'de uçma hissinin doğması için aradan ne kadar vakit geçmesi gerekiyor?

Harika bir tasarımdı bu, uçurumlardan tehlikeli görevlere fırlatılıyordu.

"Ancak tehlikeyle var olabilirim."

Tehlike olmadan, gevşer ve solup giderim.

Neden buradayım?

Yazmak için – başka bir şey değil.

Öyleyse yeşil ağaçlara ve mavi gökyüzüne bak.

Missouri tarlalarında neden o kadar çok ok ucu vardı? Hedefi bu kadar sık mı ıskalıyorlardı?

9 Temmuz 1997. Çarşamba.

Fletch bugün öldü.

Ardında bıraktığı boşluk – eskiden olduğu yerler.

Fletch'im, Fletch'im benim.

Eskiden olduğu boş yerler.

Fletch'im, Fletch'im benim!

Bu üzüntü insanı öldürebilir.

Fletch'im, Fletch'im benim –

İnsanın bir parçasını öldürebilir.

T.P. ve Jim buradalar. James sonra gelecek.

10 Temmuz 1997. Perşembe.

Üstelik, hayaletimsi bir elit grubun parçası olan Charles Henri Ford'u esrarengiz, ürpertici bir cazibe ele geçirmiş. Üzerinde bir "işaret" varmış. Özel bir şey. Şeytan'la anlaşma yaptığından söz ediliyor. O tam bir birey.

11 Temmuz 1997. Cuma.

"Zaman bir boyuttur," diyor Wheeler. (Örüntü Tanıma Fiziği sanatçısı.)

Bu ne demek yahu?

"Bir aptalın anlattığı bir masal bu... bir anlama geldiği de yok."

Ölümsüz Ozan

Fletch'i gün içinde defalarca özlüyorum. Gecenin bu vaktinde mutfağa gittim, kedi maması için üç tabak koydum ve kafama dank etti. Artık iki tane var. "Salonun kapısını kapatmalısın yoksa Fletch içeri girip, yatağın altına girer." Artık kapıyı kapatmaya lüzum yok.

Gerçekten özlüyorum. Artık eskiden olduğu yerde değil ve bir daha asla olmayacak.

Acı çekmedi. Kalbi duruverdi.

Çarşamba gecesi ön verandada yatıyordu. Mama kabını önüne koydum. Yavaşça kalkıp yemeye başladı.

4.15 civarı T.P. ile balıkları beslemek için dışarı çıktık. Fletch terk edilmiş bir Datsun'un arka tamponunun hemen altında yatıyordu.

Sanırım T.P. bana "Ölmüş" demeden durumu anlamıştım.

Sandalyeyi yatağa yaklaştırıyorum, genellikle uyuduğu yatağa daha kolay atlayabilsin diye.

Her seferinde canım yanıyor. Fiziksel bir acı, hayalet uzuv acısı gibi.

Bob McColl arızalı Colt Python'u tamir etmek ya da yenisiyle değiştirmek için aldı. Ne de olsa, bana sekiz yüz papele mal oldu ve sanırım hayatımı garantiye almak için ona güveniyordum. Düşünsenize o silah beni yarı yolda bırakıyor ve ahmağın teki boru anahtarıyla beynimi parçalıyor. Colt yetkilileri böyle bir şey karşısında ne hissederlerdi acaba?

Bence bu onların imajını zedeliyor, kıçlarını ve varlıklarını DERHAL toparlamalılar.

Neyse ki yedeğim vardı – kırmalı Taurus, 38 kalibre, özel yapım.

13 Temmuz 1997. Pazar.

"Eski bir ABD Mareşali"nin yazdığı bir kitap: *Manhunter* [İnsan Avcısı]. Pocket Star Books.

Daha fazlasını söylememe gerek var mı? Bu dallama ne kadar çelişkili bir karakter, ot içiyor, kendince *karanlık bir yönü* var.

"Bu polis katili aşağılık herif Merkez'e canlı mı gidecek?"

"Ben onlara sadık hizmetlerimi sundum, şimdi de benden *ruhumu* istiyorlar!"

"Elbette, beni durdurmaya çalıştı, silahımı aldı ve ben... ben... Tanrım, bunu yapmak zorundaydım! Deliye dönmüştü!"

(Polis sinir krizi geçiyor. Gözyaşları içinde oradan uzaklaştırılıyor.)

"Genç dürüst bir polis. İnsanlar polisleri anlamıyor. Hepimiz boktan değiliz."

"Onlar hayvan!" – Meksika vatandaşı onları bu sınıfa sokuyor.

14 Temmuz 1997. Pazartesi.

Dr. John Barr ile olan randevum taşıt sorunu nedeniyle iptal edildi.

Bu sabah banyo yaptım. Destek çubukları şart.

Çok temiz hissediyorum. Bay Temiz.

Yazar bir yaşına daha girdi.

Eklem mafsalı parmaklarımı, dirseklerimi ve omuzlarımı yavaş yavaş kasıyor, düğümlüyor – kireçtaşının ağır ağır dökülmesi gibi kaçınılmaz bir şey bu.

Ama moralim yerinde: Kobra zehri, Kobraksin bazı vakalarda durumu hafifletebiliyor ama rahatsız edici faktör şu ki Kobra zehri bağımlılık yapabiliyor, uyarılmış bir bağımlılığı tatmin etmekten ibaret bir rahatlama bu.

Kobraksin'e denetimli bağımlılık. Bu arada, Florida'daki bir yılan bakıcısı altmış yıl boyunca bir doz Kobra zehri almıştı. Hiç şüphesiz bir bağımlı kendisi.

Kobraksin kısa bir süre ağır kesici olarak da kullanılmıştı. Altın tuzu da denenmişti. Sonuçlar kesin değildi, genellikle olduğu gibi.

ABD'li Mareşal'in Mengele'yi arayışını okuyorum. Görünen o ki Mengele gerçekten tarif edildiği gibi Brezilya'da ölmüş. Kötü yaşlı piç kurusu yüzerken felç geçirmiş, su yutmuş ve ölmüş. Canlandırma girişimleri başarısız olmuş – zaten iyi bir fikir de değilmiş!

İşte karşınızda Kobra adam –

Pekâlâ, olay aşağı yukarı bundan ibaret.

Tabii ki sizin –ya da sen, *tu* ya da *vous*– ekleyecek ya da çıkaracak, çarpacak ya da bölecek bir şeyiniz yoksa?

Matematikten nasıl da nefret ederdim, sonuç + X. Benim için tam bir eziyetti ki eğitimin böyle olmaması gerekir. Gerizekalı Koç Leland kontrolünde gönülsüzce oynanan futbolla taçlanan bir dizi zulüm. Futbol, Koç'a adanmış bir dava, bir dindi. İhtiyar Koç'a ne oldu acaba. Anlamlı bir şey olmamıştır.

Kerouac, Tim Leary'ye hep "Koç" diye hitap ederdi.

Bir Devon Rex yavrusu alsam mı? Ginger ve Mutie'yi dışarı salıp içeri alırken, yavruyu içeride tutmak zor.

Bir Koç olarak Tim Leary.

Halen 14 Temmuz 1997'deyiz.

Devrimcilerin Bastille'i basıp, Kraliçe'nin kafasını uçurdukları Fransız Bağımsızlık Günü. Aptal orospu ne zaman toz olması gerektiğini bilmiyordu. Yeterince hızlı kaçamamıştı.

"Ekmek yiyemiyorlar mı? O halde pasta yesinler."

"Kötü P.R., hanımefendi, gerçekten kötü."

"Ama ben asla..."

"Belki de öyledir ama insanlar senin bunu söylediğini söylüyor. En azından kısa vadede, aynı kapıya çıkıyor."

Geç kaldık – *Marsellaise*:

[Les jours] de gloire sont –

Contre nous, les ares levant –

Neden olmasın.

Korkunun ve hüznün çocukları

Yarın neşelenecek misiniz?

Kafiye tutsa da tutmasa da?

Ee sonra? Bir savaş evreni.

"Her şey bitti."

Sri Aurobindo'nun son sözleri. *Yirmi yıl* trans halinde miydi? (Belki de sadece on, hatta beş yıl.)

Sonra Pondicherry'nin Anası kontrolü devraldı. O bir Fransız(dı). Pondicherry'nin Anası. Pond de Cheri'nin Anası.

Ana, Ana, Anne.

Her neyse.

Burada olmayan şeyden sonra geriye ne kalıyor ve neden kalmasın.

"Büyük bir hataydı," dedi daha sonra, artık özel bir anlamı kalmadığında.

Artık baskı normal ve neden normaldi –

"Kodein'le gayet rahat edebilirsin."

"Afyon / Prinavil yoksunluğundan ötürü pat diye ölen insanlar olduğunu biliyor muydunuz?"

Ancak sokma anında bir çürümüş ozon kokusu yayan, meneviş mavisi renginde, çok ender bir akrebin iğnesi (sokma sonrası eski bir ağaç kabuğu parçası gibi nötr gri-kahverengine dönüyor bu iğne) ile yatışabilen sinsi bir mide-pankreas spazmı yoksunluğu içinde iki büklüm oluyor.

"Kanayan kalp" kelimesini kullanan herkesin kalbine bir kurşun sıkmak lazım.

Ben bir kanayan kalbim. Ümitsiz sokaklarda kaybolmuş, gitgide çöken toplumsal derme çatma yapıda görmezden gelinen kayıp yavru kediler için kanıyor kalbim.

Bir adam varmış
ruhu o kadar ölüymüş ki
kendini acı verici
"Keşke..."
"Neden yapmadın ki..."
"Neden yaptım ki..."
spazmları içinde
hiç yatağa atmamış
Böyle bir keder insanın canını yakar.

Hertz? 7 Hertz'in çok alt üst edici olduğu söyleniyor – pekâlâ o halde "rahatsız edici" aralığa – tayfa dönelim – şiddetli –

Bunu siz de biliyorsunuz. Korku & nefret merkezlerini yakıp kül edebilir.

18 Temmuz 1997. Cuma.

Birlikten Nefret Edenler Ülkesi.

Amerika'daki birçok hizip feci bir cehalet, aptallığa ve bir kötü niyete, her şeye, Homo Sap'ın sahip olabileceği bütün potansiyellere karşı beslenen bir kötü niyete batmış durumda.

Fakat yine de burada oturmuş (diğer ülkelere nazaran) görece bir güvenlik içinde bunu yazabiliyorum. Riskli bir güvenlik, diye eklemek isterim.

Dinamit düzeneği hazır. Tek lazım olan şey bir kıvılcım.

Dünkü *Weekly World News*'in ön sayfa haberi:

Timothy McVeigh'ın ağlayıp sızlayan bir korkak olduğu anlaşılmış, hücresinde bir köşeye sinmiş ağlıyor ve haykırıyormuş: "Ölmek istemiyorum!"

Hımm. Başka gazetede yok bu haber. Eğer bu bir yalan haberse (haberlerinin hepsi değilse bile çoğu yalan haber), o zaman McVeigh'i haysiyet, kabullenme ve göz göze temastan mahrum bırakmak için onunkinden daha alçakça bir saldırı gerçekleştirmişler demektir.

Tim'in yaptığı şey elbette aptalcaydı: mantıklı olan Waco'dan sorumlu olan *bireyleri* bulup onlara saldırmasıydı.

İşini bitirdiğinde de Ruby Ridgers'i aramalıydı.

Hiç kimse bebek katillerini kucaklamaz Tim. Kötü P.R.

"Ölenlerin çoğu Yahudi'ydi."

"Bilmiyor musun?"

Peki, oradan geçen masum insanlar, onlar da mı Yahudi'ydi? Ayrıca orada ne işleri vardı?

"İş işten geçtikten sonra?"

"İçi sürüngen doluydu."

J. Conrad, *Lord Jim.*

"Günde dört şişe brendi... böyle muazzam bir deneyden sonra ölmesi gerekirdi – bıçkın ihtiyar akbaba."

"Kodein'le gayet rahat edebilirsin."

Lexington'da eski zamanların büyük torbacısı. Yetmiş yaşında ve ona bakınca hapis yıllarını, bulunduğu başka sahne ve mekânları görebiliyorsunuz. Sanırım zamanında büyük bir isimmiş. Bob Ealeson? Şişko Saul'le, o *Schmeker*'la (Yidçe'de uyuşturucu bağımlısı anlamına gelir) birlikte ortaya çıkmıştı.

"Saul'le hiçbir alakam yok, o bir *schmecker*."

(İğrenme ve kınama içinde ağzını buruşturuyor.)

"Bir *schmecker*!"

Bu kelime Yahudi fırınlarında, restoranlarında ve kaçırılmayacak fırsatlar, Azorlu ve Madeiralı gençler için gösterişli, küf

kokulu İtalyan ceketleri satan eskici dükkânlarında yankılanıyor –

– unut gitsin.

"Metadon'la gayet rahat edebilirsin."

Yaptıklarında ve dahası yapmadıklarında asıl mesele ölçülü olmaktır.

İşte size faydalı bir ruhsal egzersiz: Para karşılığı yapmayacağınız bir şey var mı?

"Ah tabii ki, bir sürü şey var. Bir çuval dolusu para şimdi ne işime yarar? Hiç vaktim kalmadı."

"Pekâlâ, bunun bir çaresine bakabiliriz, Zaman Canavarı. Ölümsüzlüğe ne dersin?"

"Beni göründüğümden daha aptal sanma çünkü (kısa vadede) aptal değilim."

Ellerim ve parmaklarım bana isyan etti.

Onlara söylediğim şeyleri yapmıyorlar.

Kırbaçlayıp hizaya getireceğim onları, güzel, cahil bir hizaya.

Çok da vaktimi almayacak bu, bir sağ, bir sol.

19 Temmuz 1997. Cumartesi.

Bu mafsal iltihabının şakası yok.

Ani bir geri sıçrayış. Miggie'nin ümitsiz alkolik kardeşi, Mort'un –kardeşimin– eşi ona ikiz kız çocukları verdi. Pekâlâ. Sarhoş Waye aniden odada yürümeye ve dağınık gri kahverengi saçlarını yolarcasına çekiştirmeye başladı.

"Bu içki olayının şakası yok!"

Hiç kimse gülmüyordu.

Okuduğum kitabı, Amerikalı Mareşalleri konu alan *Manhunter*'ı [İnsan Avcısı] elime aldım ve ağzımdan şu cümle çıktı: "Olay örgüsü mide bulandırıyor."

Bana Petronius ve Trimalchio'nun şölenini hatırlattı:
"Ibat res ad summun nauseam."
"Bu şey tamamen mide bulandırıcı bir hal alıyordu."
"Trimalchio artık sefil mi sefil bir sarhoşluk içindeydi."
Miggie "Hı hımm," diyor.
Waye geri dönüp oturuyor.
Sanırım Waye öldü.
Hepsi öldü. Mort ve Miggie.
Ölüm düşüncesine kendimizi kaptırmayalım.
O vahşi İspanyol-Amerikan Savaşı'nı, yani o savaştaki şarkıları hatırlıyorum:

"Her Komutandan bir haykırış yükseliyordu:
'Bakın çocuklar, bayrağımız düştü
Kim gidip kurtarmak ister onu
bu vaziyetten?'
'Ben kurtarırım,' diye bağırdı geçen bir çocuk,
'Ya geri getiririm bayrağımızı ya da ölürüm.'
Bayrağı kurtardı ama genç hayatını feda etti
sırf ülkesi için –
'Anneme haber salın
ve söyleyin başka bir haber alamayacak benden,
Söyleyin beni beklemesin,
çünkü eve dönmüyorum ben.'"

Yavanlık kazanlarında pişen iğrenç panzehirler –
Birinin böyle bir zırvalığı okumuş olabileceğini düşünmek insanı dehşete düşürüyor.
"Soğuk ve ıslak ama yakıyor, gerçek düşünce, duygu ve duyusal algı kalıntılarını bulup yok etmek için harcanan böylesi onur kırıcı bir çaba."
"Her şey bitti."

"Quién es?"

"İyi bir kadının akışı – yani bakışı karşısında titreyecektir."

Bağlantıyı orada kaybettik. Pekâlâ, malvarlığınızı kontrol etseniz iyi olacak.

Anne, Baba, Mort, Billy – hepsini yüzüstü bıraktım.

Ve oyuncu Ruski.

Herhangi bir oyuncu *yaşayanın yerini* tutabilir mi? Birçok kişi deneniyor ancak çok azı geçebiliyor bu testi.

Nerede, ne zaman ve niye olduğu açık. Bütün okullu çocuklar bunu bilir:

"Kötülüğe maruz kalanlar, zamanı gelince kötülük yapar." Wystan Auden.

Yeni 22 kalibrelik, 8 kurşunlu S&W tabancam kurşunu namluya ne kadar da kolay sürüyor. Bir tartışmanın sonu olabilir bu.

20 Temmuz 1997. Pazar.

Yazarların (yazmanın yanı sıra) elleriyle yapacak bir şeylerinin daha olması gerektiğini söylüyorlar. Herhalde benim el aktivitem de battaniyeden kedi tüyleri ayıklamak. Artı ateş etmek. Kedimi tarıyorum ama tüyleri sonsuz gibi. İnsan ne yapabilir ki? Tek başına hiç şansı yok.

Alçakça bir davranışa rastlıyorum: *Weekly [World] News*'teki haber. Neymiş, McVeigh zırlayan bir korkağa dönüşmüş, ağlayıp duruyormuş: "Ölmek istemiyorum."

Öyle mi gerçekten? Hiçbir sorumluluk sahibi gazete kayda değer bir haber yapmadı bu konuda. Sadece *Weekly News* bu özel haberi esrarengiz "kaynaklardan" çekip çıkarmış. *Weekly News*'i Yüzyılın En Alçak Davranışı Ödülü'ne aday gösteriyorum. Eğer bu uydurma bir haberse, *News* alçaklığın sınırına dayanmış ve hatta bu sınırı genişletmiş demektir.

Maço'ları hatırlıyorum. Sigara içe içe ölmüşlerdi. Bu Meksikalı *bandito*'lar delik deşik bir kerpiç duvarın önünde durup idam mangasını küçümser bakışlarla süzmüşlerdi.

Orada olmayan bir muhabir olayı şöyle aktarmıştı:

"Haydutlar hayatlarının bağışlanması için yalvararak öldüler. Birçoğu bağırsak ve mesanelerinin kontrolünü kaybetti."

Ben oradaydım. O pislik muhabiri yakalayacağım. Onun *tanıklar önünde* hayatının bağışlanması için yalvarmasını sağlayacak, eğer kameralar kayıttayken fino gibi havlayıp yalvarırsa hayatını bağışlayacağım.

Işık, motor, (tüfek sesleri), kayıt.

Bence en bağışlanamaz günah Yalan'dır çünkü sahte para gibi yalan da hakikatin değerini düşürür.

Birçok insanı ağlayıp sızlayan bir enkaza çevirecek işkencelere göğüs gerdi, varlığı asla kabul edilemeyecek kadar gizli olan bir teşkilatın ajanıydı. Şimdiyse, sihirli bir bilgisayar hamlesiyle, aniden hırlayan çocukların suratına tükürüp, taş yağmuruna tuttukları "pis, çocuk tacizcisi bir uyuşturucu bağımlısı" oluverdi.

Artık canına tak etmişti.

"Kamyonumun kasasını amonyum nitratla doldurdum. Tarla dümdüz olana dek ilaçlama yapacağım."

Büyük Sarsıntı'dan çok az kişi sağ çıkıyor.

O zaman neymiş?

Dürüstlük şartmış.

21 Temmuz 1997. Pazartesi.

Günlerden pazartesiydi, 1882.

"Bu resim feci tozlanmış."

Jesse James *The Death of Stonewall Jackson*'ın tozunu almak için silah kemerini çıkardı. Bob Ford ateş edip onu öldürdü.

Eski Batı. Ne baş belası. Yine de silahlı çatışma ruhsal bir egzersizdi, tıpkı kılıç dövüşü, eskrim ve boğa güreşi gibi. Silahlı çatışmaya giren kişi hayatını ortaya koyar. Kazandığınızda tatlı ve temiz bir hisse bürünüyormuşsunuz, sanki yeni doğmuş gibi, öyle diyorlar, kendim hiç yapmadım bunu.

Artık hiçbir şey kalmadı.

Bu yüzden belki de nihayet perdeye bakmayı bırakıp, perdenin arkasında kim –ya da ne– var görmeye başlayacağım.

O gün benim günüm olacak.

23 Temmuz 1997. Çarşamba.

Bu kadar özel ne olacak?

St. Christopher yolcuların, avarelerin, maceraperestlerin, kaşiflerin, yollara düşmüş beyefendilerin ve daha da ötesinin koruyucu azizidir.

Hayali yerlere dair rehberler ayrıntıları çaresizce eklerler:

"Burada derhal *genç oğlanlara,* Havai etekleri giymiş olgun fahişelere, kilometrelerce beyaz kum plajlara ve palmiye ağaçlarına ihtiyaç var."

"Kahrolası kara yengeçlerini, kırkayakları ya da akrepleri istemiyoruz. Güzel, temiz bir set olmalı."

O halde tehlike nerede? *Sürtünme* nerede? *Enerji* nerede?

Pekâlâ, kötücül bir güç temiz setin içine etmeye çalışıyor. Ctulhu, pis Eskiler olabilir bu. Bu yüzden bir kahramanın bir fare gibi cıyaklayarak adını söyleme cüreti gösteremeyen nihai alçaklığa karşı durması gerekiyor.

Böylece bunu birkaç bobin daha sürdürüyoruz ama bu *hastalıklı bir film.*

Sahne kararıyor.

Artık yapamıyorum bunu, burada hiç deliren yok –

John D.C. –"Değişen – deliren bir şey yok." John D.C. mektuplarında "Deliren bir şey yok" derdi sürekli. Şifreli dilde ne anlama geliyor bu?

Hiç.

Ee, ne olmuş?

"Ölmek, belki de rüya görmek – ah işte, sorun bu."

"Olmak ya da olmamak,

işte bütün mesele bu."

Evet, Ölümsüz Ozan bir sürü potansiyeli tüketmişti. Bir sürü kitap adına ilham vermişti: *Ses ve Öfke. Bütün Dünlerimiz. Told by an Idiot* [Bir Aptalın Anlattığı].

Ölümsüz Ozan'a saldıracak insanın vay haline. Binlerce, milyonlarca, milyarlarca el onu savunmak için mürekkep akıtacak, eski kiralık daktiloları tıkırdatacaktır.

Evet, daktilo kiralama ajansı temsilcisinin daktilomu geri almak için geldiği zamanı hatırlıyorum. Meksiko'daydım. Kim olduğumu ve kim olmadığımı bilmesi imkânsızdı, şöyle dedi:

"İyi ödediğinde, tamam. *Malo* ödediğinde, iyi değil."

Daktilomu geri aldı ve sonsuza dek yok oldu. Orta yaşlı, kır saçlıydı, içinde bir düşmanlık yoktu.

Ölü insanların ve yerlerin eski tozu.

Dönüşmüş bir halde sahneye girer

Yazar.

Deresinde yüzüyor ve paytak paytak yürüyen büyük hayvanları çağırıyor, ayı gibi pençeleri ve Mandrill gibi dişlere sahip hayvanları.

Ne?

Hatırlıyorum pilotu kanada bir Mandrill sürüklemişti ve ikisi de cennete kavuşmuştu.

Aman ne âlâ. Bunu niye düşünüyorsun ki? Çürük elma.

Oluyor böyle şeyler. Çürük elma.

Eğer çürük elmalar hiç olmasaydı sağlam elmalar olabilir miydi?

Ewyork, Ome, Aris'te yok olup giden Çirkin Amerikalı –

Daha da çirkinleri göreve çağrıldı:

"Muhalefet demir yumrukla bastırılmalıdır."

26 Temmuz 1997. Cumartesi.

Dick, Angelo'nun zamanla ortaya çıkacağını söylüyor. "Herkes çıkar," diyor.

"Uyuşturucu bağımlıları tanıdığım en iyi insanlar."

– Kitap dinletisi: *Junk*, Linda Yablonsky, N.Y.C.

Görece zararsızdırlar ve bazı temel metabolik dersleri –gerçek anlamda– yalayıp yutmuşlardır. Hayata dair karelerden daha fazla şey bilirler, tıpkı talihsiz kardeşim gibi.

Paris'te bir yıl geçirmişti. Bideler konusunda şöyle demişti (tipik Amerikan yorumu): "Fikir hoşuma gitmedi."

27 Temmuz 1997. Pazar.

Tatlılık hastalığı.

Büyükelçi saman sapı çiğniyor. FBI ajanı sakız patlatıyor.

"Berbat bir şey bu, insanın – "

parmaklarının üzerinde kıllar olması, büyük görgüsüz bir elmas yüzüğü çaprazlamasına kesen siyah kılların olması... Meksiko'da Lecumberri Federal Hapishanesi'nin gardiyanı.

"Berbat bir şey bu, insanın bir kadın yüzünden hapse düşmesi berbat bir şey."

Ve bana *gerçekten insani bir bakış* atıyor. Bira göbekli, soğuk gri gözleri, çamurlu buzlara benzeyen solgun, soğuk ve pis gözleri olan Amerikalı gardiyanlarda görmediğiniz türde bir bakış bu.

Lexington'dan hatırladığım üç müdavim bir araya geldi. Yahudi Saul; büyük uyuşturucu satışları yüzünden Leavenworth'te beş yıl yatan yetmişlik, bakımlı, saygın Bob ve küçük, sıska bir adam olan Chuck.

"Müptelalar engel olamadıkları bir şey için borca girerler. Müptela dediğin *doğuştan* müpteladır. Ve bir insanı uyuşturucuya hep bir müptela alıştırır."

Saul: "Herkes 'Benim Saul'le bir alakam yok, o bir *schmecker*' diyor."

Yidçe'de uyuşturucu bağımlısı anlamına gelir bu, "Eroin" anlamına gelen kelimeden türemiş ya da bu kelimeye yol açmıştır.

Wilson'la, yüzü olmayan bürokratla karşılaşmamdan bahsetmiştim. Yüzünü *göremiyordum*. Sadece gri bir paltosu vardı ve içinde de soğuk ve ölü bir şey yatıyordu. Beni o değil, William'ın federaller için çalışmaya başlayan kardeşi Faulkner sorgulamıştı.

Ajanlar kendi aralarında ajanların her zaman konuştuğu gibi konuşmaya başladıklarında Wilson içeri girdi – sürekli içeri girip çıkıyor, ardında her şeyi yutan bir boşluk bırakıyor ya da o boşluğu beraberinde getiriyordu, bu sefer boşluğu beraberinde getirmişti.

Eliyle beni gösterdi, bana bakmadan – bana hiç bakmazdı.

"*Suçlu* mu?"

Ve bütün ajanlar sustu. Bir suçlunun ajanların iş konuşmalarını duymaması gerekir.

Saul'e ve onun Wilson'la karşılaşmasına geri dönelim:

"Bana koridorda giderken isimler, adresler soruyordu ve ben de sonunda, "Öff ya," dedim (hakikaten çirkin bir tonla 'öff ya' diyebiliyordu) "niye anana sormuyorsun?" Ama bunu söyledikten sonra pişman oldum. Tekme atıp kaburgalarımı kırdı, bir ay sargılı dolaştım."

İhtiyar gri Bob.

New York'lu bir fahişe metro durağında bir sarhoştan bahsediyor –

Bob: "Onu neden banka fırlatıp hıncını almadın?"

Bu bende grotesk ve sarsıcı bir etki bırakmıştı, sanki bunu babamın banka müdürü arkadaşı söylemiş gibiydi. Bob'un doğuştan gelen bir saygınlığı vardı.

Ve bana şöyle dedi: "Kodein'le gayet rahat edebilirsin."

Lexington'a dair anılar. Artık hastalara *hiçbir şey* verilmediğini duydum. Ben oradayken çeyrek gram morfin ve beş miligram Metadon alıyordum. Kafayı buluyordum. Dört berbat gün boyunca şehirde yoksunluk çektim. St. Louis'deki şarlatanlar bana çeyrek gram bile veremeyecek kadar ödlekti. O zamanlar işler zordu – gerçekten zordu.

Bu yüzden Lex'e gittiğimde –annem arkamdan bağırarak özel bir akıl hastanesine gitmem gerektiğini söylüyordu– şöyle dedim:

"Tek ihtiyacım olan şey bir yoksunluk tedavisi. Hepsi bu."

Joan'la birlikte cesaretimizi toplayıp Lexington'ı seçmemiz annemi kızdırmıştı.

Annem, Joan için "*dişi kaplan* gibidir" demişti. Zorla bir yere hapsedilmeyi kabul etmiyordu.

O noktada haklıydı, başka nokta ve zamanlarda da.

Ne diyebilirim ki –

Niye kim nerede ne zaman – ne diyebilirim ki –

Gözyaşları, eğer hakiki değilse, ruh ve kalpten gelen, acıtan, kıvrandıran, acı veren ve parçalayan gözyaşları değilse, kıymetsizdir.

Bir zamanlar olan şeyler için dökülen gözyaşları –

Fletch'in koşup salona gidişi, yatağın altına girişi ama artık – artık kapıyı kapalı tutmak zorunda değilim.

Fletch'im, Fletch'im benim –

Acı veriyor bu, benim ve Fletch'in parçaları, hayalet uzuvlar gibi.

Mama kaplarını koyuyorum, artık sadece iki tane lazım.
Ah Fletch'im benim –
Spooner'ım, Ruski'm, Calico'm.

28 Temmuz 1997. Pazartesi.

Doktorun *testler* için daha fazla kana ihtiyacı vardı.

Bu sabah verdim.

İnsan ölümsüz olursa, diğerleri öldükçe defalarca yaşayacağı kayıp acısını düşünün.

İnsan kedileri ile karşılaştırılınca görece bir ölümsüzlüğe sahip. En şiddetli sancılara, sinir bozucu detayların yol açtığını fark ediyorum – Fletch'in salona gidişi ve yatağın altına girişi, bunu bir daha asla yapmayacak. Calico'nun öğleden sonra çığlık atışı. O çığlıklar bir daha asla duyulmayacaklar. Sinirlerimi bir daha asla bozmayacaklar.

Yüzyıllarca böyle yaşadığınızı hayal edin, yani görün.

Ne için? Kimin için? Ve *surtout pourquoi*?

Neden? Evet, hayır, neden olmasın?

Tim Leary'nin son sözleri:

"Neden olmasın?"

29 Temmuz 1997. Salı.

İyi bir atış talimi yaptım.

30 Temmuz 1997. Çarşamba.

Charles Pellegrino'nun *Titanik*'ini okuyorum. Sayfa 18.

Eğer paylaşılmayacaksa deneyim ne işe yarar? Yaşanmış sayılır mı?

Bir deneyimin oluşması için (sevimli kedilerin olduğu kartpostal çöp kutusuna düşüyor. Çok yavaşça kaymış olmalı?) başka birine ihtiyaç var. Bir perde gibi. Tanrı bu yüzden yaratmak zorundaydı.

Aksi takdirde?

Kırkayak, Sevgi'nin, dağılmasına yol açan –St. Francis'in yaptığına benzer– bir test olarak görülebilir.

Bir "başarısızlık noktası" olmalı. Atom bombasından hangi canlı sağ çıkabilir?

(Psikanaliz bir deneyimi paylaşarak etkisiz hale getirmeye yönelik bir girişimdir. Hımm. Yani deneyimi, kendini öldürecek kadar gerçek kılmak. Pek işe yaramıyor.)

Atom bombası nihai ruh katilidir; Alamogordo, New Mexico'daki çelik kuleyi buharlaştırdığı gibi bütün alacak verecekleri de buharlaştırır.

(Şişko ruh)

"Bitkisel sevgimiz büyüyüp serpilecek, imparatorluklardan daha büyük ve daha yavaş."

Bu alıntının nereden ya da niye geldiğini hiç bilmiyorum. Şiirin tamamını biliyorum elbette, beynim eski parçalar ve kalıntılarla karmakarışık.

"Korsan madalyaları!" diye bağırdı papağan.

Eğer papağan olsanız, böyle bağırmayı öğrenmez miydiniz?

Felicity [Mason] bana bazı biletler verecek birine beni şöyle tarif ediyor:

"Dünyanın en üzgün insanına benzeyen birini görürsen, işte odur."

Gören ve *hisseden* bir insanın üzgün olmaması mümkün mü.

Ginger'ın gitgide yaşlandığını ve güçsüzleştiğini görüyorum.

Ölümsüzlüğün bedeli, elbette.

Bu şeyler üzerine düşünmüş olmanız gerekirdi.

Ben düşündüm. Düşünmek yetmiyor.

Hiçbir şey yetmiyor. Nihai derecede yeterli bir bilgelik, tecrübe falan yok – hiçbir bok yok. Kutsal Kase, Niha Satori, nihai çözüm falan yok. Sadece çatışma var.

Çatışmayı çözebilecek tek şey sevgidir, Fletch ve Ruski, Spooner ve Calico için hissettiğim türde bir sevgi. Saf sevgi.

Şimdiki ve geçmişteki kedilerim için hissettiğim şey bu.

Sevgi? Nedir ki?

Dünyadaki en doğal ağrıkesicidir.

SEVGİ.

James Grauerholz'un Açıklayıcı Notları

14 Kasım 1996

Tom Peschio, Burroughs'un Lawrence'daki yakın arkadaşlarından biriydi. Burroughs dokuz ay sonra, 1 Ağustos 1997'de kalp krizi geçirdiğinde onu evinde bulan da Tom Peschio olmuştu.

15 Kasım 1996

Kalp doktoru: O öğleden sonra Burroughs'un kardiyologlarından biriyle randevusu vardı.

Qui vivre verra: "Yaşayan görecektir." Burroughs'un en sevdiği laflardan biri.

18 Kasım 1996

Herbert Huncke, 81: Huncke bir önceki yaz, 8 Ağustos 1996'da ölmüştü.

Dr. Dent: James Yerbury Dent 1956 yılında, Londra'da Burroughs'a apomorfin tedavisi uygulamıştı.

19 Kasım 1996

Sığınak: Burroughs New York'taki evine bu adı takmıştı.

Harris İnşaatçılık: Burroughs'un ev telefonu numarası yerel bir inşaat firmasının numarasından sadece bir rakam farklıydı.

Lexington Narkotik Kliniği: Burroughs eroin bağımlılığının tedavisi için 1946'da, Lexington, Kentucky'deki federal narkotik kliniğinde kalmıştı.

20 Kasım 1996

Victor Bockris: Burroughs'la New York'ta 1974 yılında tanışan yazar Victor Bockris 1980'lerde Burroughs'un biyografisini yazmış (*With William Burroughs: A Report from the Bunker*) ve hayatının sonuna kadar arkadaşı olarak kalmıştı.

José Férez: Genellikle Lawrence'da çalışan, Burroughs'un yakın arkadaşlarından biri olan sanat simsarı ve şair.

Bana muhalif olan tüyler ürpertici insanlar: Burroughs bu ifadeleri birkaç gün sonra, 26 Kasım 1996'da Lawrence'taki Kansas Üniversitesi'nin "Nova Convention Revisited" etkinliğinde dile getirdi. Bu etkinlik üniversitenin Helen Foresman Spencer Sanat Müzesi'ndeki "Ports of Entry" sergisinin bir parçasıydı.

29 Kasım 1996

Herr Profesör Federn: Psikanalist Paul Federn, Freud'un öğrencisiydi ve Burroughs'u 1941'de New York'ta tedavi etmişti.
Chestnut Lodge: Maryland'de bulunan, Burroughs'un 1942'de Amerikan ordusundan ihraç edilip edilmeyeceğine karar vermek için değerlendirmeye alındığı psikiyatri enstitüsü.

30 Kasım 1996

Dr. Marc Schlumberger, Paris'te, 1958 yılında kısa bir süreliğine Burroughs'un psikanalisti olmuştu.
Piyango Binası: Burroughs ve sevgilisi Ian Sommerville 1964 yılında Tanca'da Lotería binasındaki küçük bir çatı katında yaşamışlardı.

2 Aralık 1996

Brion Gysin (1916-1986): Ressam ve yazar olan Gysin, Burroughs'un en yakın arkadaşıydı ve Tanca, Paris ve New York'ta onunla ortak çalışmalar yürütmüştü.
Denton Welch (1915-1946): Burroughs'un önemli bir edebi esin kaynağı olarak kabul ettiği İngiliz yazar.

9 Aralık 1996

James McGrary, 1991'den itibaren Burroughs'un yakın arkadaşı olup, ona eşlik etmişti. Halen Lawrence'taki William Burroughs İletişim'in müdürlüğünü yapmaktadır.

13 Aralık 1996

James Grauerholz, 1974'ten itibaren Burroughs'un yakın arkadaşı olmuştur ve Burroughs'un mirasının yöneticisidir.

Michael ("Mikey") Portman (1945?-1983), Burroughs'un Londra'da yaşayan bir hayranıydı, 1960'da tanışmışlardı.

14 Aralık 1996

Burroughs ailesinin hikâyesi: Burroughs'un babası Mortimer Perry, WSB I 1898'de öldüğünde daha çok gençti ve kendisine miras kalan Burroughs Company hisselerinin tamamını ya da büyük bir kısmını muhafaza etmişti. Rivayete göre Mortimer, hisselerinin son kısmını 1929 borsa krizinden hemen önce satmıştı.

Yagé mucho da: "*Yagé* çok ver", büyücünün yagé hazırlarken söylediği tılsımlı sözler.

20 Aralık 1996

Ed Anger: Burroughs eğlence olsun diye sık sık *Weekly World News* gazetesini okurdu; Ed Anger da bu gazetedeki köşesinde "feci öfkeli / herkese verip veriştiren" üslubuyla yazılar yazardı.

21 Aralık 1996

T.P. = Tom Peschio

22 Aralık 1996

David ve Sue: David Ohle ve Susan Brosseau, Burroughs'un Lawrence'taki arkadaşlarıydı; 1990'ların başından itibaren David ve Wayne Propst her Perşembe Burroughs'un evine akşam yemeğine gitmeye başladılar.

28 Aralık 1996

Dr. Senseney ve ailesi, 1920'lerde St Louis'de Burroughs ailesinin komşusuydu.

Valley Ranch: Burroughs Eylül 1929'dan Nisan 1931'e kadar New Mexico'daki Los Alamos Doğa Okulu'na devam etmiş olsa da, burada çocukken annesiyle birlikte gittiği New Mexico'daki bir çiftlikten bahsediyor gibi görünüyor.

29 Aralık 1996

Cabell Lee Hardy, 1970'lerden itibaren Burroughs'un Boulder, Colorado'da yakın arkadaşı olmuştu.
Beat Otel, Paris'te, 9 rue Git-le-Couer'da bulunan ucuz bir oteldi; 1950'ler ve 60'larda Burroughs, Gysin ve diğer birçok yazar ve ressam orada kalmıştı.
Oeppenheimer: J. Robert Oppenheimer'ın Bhagavad Gita'sıdan yapılan bu alıntının asıl hali şuydu: "Ölüm oldum, dünyaların yok edicisi oldum."

10 Ocak 1997

Roger Holden, Burroughs'un Lawrence yıllarından bir arkadaşıydı.

14 Ocak 1997

Ted: Ted Morgan ilk Burroughs biyografisini yazmıştı (*Literary Outlaw*, Henry Holt and Co., 1988).

17 Ocak 1997

John Grigsby Geiger, bir süredir Brion Gysin'ın biyografisi üzerine çalışan Kanadalı bir yazar.
"Kuleler, Ateş Açın": Burroughs'un Anthony Balch'la birlikte çektiği aynı adlı kısa filmden (1963) bir alıntı. Balch 1960 ve 70'lerde Burroughs'un yakın arkadaşıydı ve çoğunlukla da Londra'da ortak çalışmalar yapmışlardı.
John Hopkins: 1960'larda Tanca'da Burroughs'un yakın arkadaşı olan Amerikalı yazar.
Robert Filliou (1926-1987): 1960'larda Paris'te Fluxus Group'un ve Domaine Poetique'in (Poesie Sonore) bir parçası olan Fransız sanatçı.
Ian Sommerville (1942-1976): 1959'dan 1965'e kadar Paris, Tanca ve Londra'da Burroughs'un yakın arkadaşı olan bir matematikçi ve mühendis.

24 Ocak 1997

Shein & O'Grady: Burroughs Nisan 1946'da sahte uyuşturucu reçetesi hazırladığı gerekçesiyle tutuklanmıştı.

29 Ocak 1997

Joan'u arabamla hastaneye götürdüğümde: Joan Vollmer (1924-1951), 1947'den dört sene sonraki ölümüne kadar (Burroughs Joan'u yanlışlıkla vurmuştu)

Burroughs'un nikahsız eşi olarak kalmış ve Conroe, Teksas'taki bir hastanede Burroughs'un oğlu William S. ("Billy") Burroughs Jr.'ı dünyaya getirmiştir. Billy'yi önce St. Louis'de, sonra da Palm Beach, Florida'da Burroughs'un babası ve annesi, Mortimer ve Laura Lee Burroughs büyüttü. Burroughs oğlunu bir iki yılda bir ziyaret ediyordu ve Billy'nin 1970'lerin sonunda geçirdiği karaciğer nakli operasyonundan sonra Boulder, Colorado'da onun yanında yaşadı. Mortimer 1965, Laura Burroughs ise 1970'te öldü. Billy 1981'de öldü.
Maître Bumsell: Burroughs'un 1959'da Paris'te aleyhine açılan bir narkotik soruşturması için tuttuğu Fransız avukat. (Maître –"usta"– takma ismidir.)
Franklin Caddesi: Burroughs'un Avrupa'dan döndükten sonra New York'taki ikinci adresi; 77 Franklin Caddesi, kat üç. Burada Haziran 1974'ten Mayıs 1976'ya kadar kalmıştı.
Mide ağrısı: Burroughs hayatının son beş altı yılında reflüden kaynaklı ciddi mide ağrıları çekmişti.

30 Ocak 1997

Nichols'ta: Burroughs iki haftada bir perşembe sabahları Kansas City'deki metadon kliniğine gider, sonrasında da hemen her zaman Southeast Trafficway'de bulunan bu mekânda kahvaltı ederdi.

31 Ocak 1997

Robert Sudlow: Burroughs'un yakın olduğu, Kansaslı meşhur bir manzara ressamı.
Anne Oliver ve Eugene Angert, Burroughs'un 1920'lerin sonunda gittiği St. Louis'deki John Burroughs School'dan çocukluk arkadaşlarıydı. David Kammerer de St Louis'dendi ve Burroughs'tan üç yaş büyüktü.

3 Şubat 1997

Horn, Roma Kulübü'nden: Burroughs, Aix-en-Province, Fransa'da Ecotechnics Enstitüsü'nün 1980'lerin başında düzenlediği, kendisinin de bir konuşma yaptığı bir konferansta konuşan birinden bahsediyor.

6 Şubat 1997

Sue Lowe, 1970'lerin sonunda Burroughs'un yakın arkadaşı olmuştu. Sue'nun ikiz kardeşi Steven Lowe de Burroughs'un yakın arkadaşıydı ve kendisi 1991-93 yılları arasında Lawrence'ta yaşamıştı.

7 Şubat 1997

"Etrafta dolaşacağım ve insanlara karşı acımasız olacağım": Burroughs burada 1950'lerin sonunda Paris'te tanıştığı Jerome ("Jerry") Wallace'tan alıntı yapıyor.

9 Şubat 1997

Bradford Marrow: Romancı ve *Conjunctions* adlı edebiyat dergisinin editörü olan Morrow yaptığı bir derleme için Burroughs'tan bir öykü istemişti.

25 Şubat 1997

Pharr, Teksas: Burroughs ve çocukluk arkadaşı Kells Elvins 1946-47 yıllarında Pharr yakınlarında bir arsa almış ve çiftçilik yapmışlardı.

1 Mart 1997

210 Centre Caddesi: Burroughs 1964-65 yılları arasında New York'ta kaldı ve o sürenin büyük bir kısmında bu adresteki bir çatı katında yaşadı.
Harvard: Burroughs 1932'den 1936'ya kadar Harvard Üniversitesi'nde okudu ve 1938-39 yıllarında yine Harvard'da Antropoloji yüksek lisansı yaptı.

3 Mart 1997

"Biliyorum güneşli bir günde yine görüşeceğiz": Burroughs burada Stanley Kubrick'in 1964 yapımı filmi *Dr. Strangelove or: How I Learned to Stop Worrying and Love the Bomb*'una [Dr. Garipaşk veya: Nasıl Kaygılanmayı Bırakıp Bombayı Sevmeyi Öğrendim] gönderme yapıyor. Filmde Vera Lynn hidrojen bombası patlamalarının havadan çekilen görüntülerinin montajı üstüne "We'll Meet Again" [YineGörüşeceğiz] diye şarkı söylüyordu. Bu şarkı İkinci Dünya Savaşı esnasında çok popülerdi.
Carl Laszlo: Basel'de yaşayan bir sanat simsarı. Burroughs onunla New York'ta tanışmış ve 1980'lerde İsviçre'deki evine ziyarete gitmişti.

10 Mart 1997

Venedik... Alan ve ben: Burroughs 1954'te Tanca'ya giderken yazar Alan Ansen'la buluşmak üzere New York'tan Roma'ya yolculuk yapmıştı.

11 Mart 1997

Sanat ve Edebiyat Nişanı: Burroughs'a 1984'te, Fransız Kültür Bakanı Jacques Lang tarafından "Commandeur de l'Ordre des Arts et des Lettres" unvanı verildi.

22 Mart 1997

Şair Allen Ginsberg (1926-1997), 1940'ların ortalarından itibaren Burroughs'un yakın arkadaşı olmuştu. Jack Kerouac'la birlikte Beat kuşağının kurucuları arasında sayılır.

İşte buradayım, Doğu St. Louis'de: Burroughs 1932-43 yılları arasında Harvard'dan eve dönerken bazen Doğu St. Louis'deki genelevler bölgesi "Valley District"i ziyaret ederdi. Yanında bazen David Kammerer ya da Kammerer'in ölesiye aşık olduğu Lucien Carr da olurdu.

CCNY'de ders verirken: 1974 baharında Burroughs City College of New York'ta yaratıcı yazarlık dersi vermek için Londra'dan New York'a dönmüş ve 1982'ye kadar da New York'ta kalmıştı.

24 Mart 1997

Dilek Makinesi: Küçük bir fotoğraf ya da nesne aracılığıyla, dilek tutan kişinin niyetine odaklanmasını sağlayan psiko-elektronik bir aygıt.

Absolut şişesi: Mart 1997'de Absolut Vodka şirketi, Burroughs'un bir eserini konu alan bir reklam anlaşması yapmak üzere ("Absolut Burroughs") Burroughs'un temsilcileriyle görüşmüştü. Keith Harring dahil Burroughs'un birçok sanatçı arkadaşı daha önce bu reklamlarda yer almıştı. Ama proje gerçekleşmedi.

28 Mart 1997

John T. Lee, James Grauerholz'un yakın arkadaşıydı: 1976'da Kansas Üniversitesi'nin davetlisi olarak dört günlüğüne Lawrence'a ilk kez giden Burroughs Lee'nin evinde kalmıştı. Lee, 27 Mart 1997'de, 51 yaşında öldü.

1 Nisan 1997

Heidseick'ler: Performans şairi Bernard Heidsieck (Heidsieck şampanya şirketiyle bağlantısı vardı) ile fotoğraf sanatçısı eşi Françoise 1960'lardan beri Burroughs'un arkadaşlarıydılar ve o hafta Burroughs'u ziyaret etmek için Paris'ten geliyorlardı.

2 Nisan 1997

Piper Do: Kaliforniya'daki "Heaven's Gate" tarikatının kitlesel intiharı bu tarihte gerçekleşmişti.

3 Nisan 1997

Bill Gilmore: William S. Gilmore, Burroughs'un arkadaşı ve Harvard'dan sınıf arkadaşıydı; 1939-40 yılları arasında New York'ta yakın bir ilişkileri olmuştu.

9 Nisan 1997

Fred Baxter: Burroughs burada Adams House'ta 1933-34 yılları arasında kaldığı yatılı okuldaki yönetici öğretmeni olan (ve daha sonra da Stratejik Hizmetler Bürosu'nda görev yapmak üzere General William Donovan'a başvurduğunda baş düşmanı olan) Prof. James Phinney Baxter III'ten bahsediyor olabilir.

10 Nisan 1997

Wayne'le Kansas City'deyiz: Her Perşembe akşamı Burroughs'u ziyarete giden Wayne Propst o gün kliniğe giderken Burroughs'a eşlik etmek için Grauerholz'un yerini almaya gönüllü olmuştu.

11 Nisan 1997

Şerif Vail Ennis: Burroughs ve Joan Vollmer 1947'de Teksas'ta, Pharr'dan New Waverly'deki çiftliklerine giderken arabalarında yol kenarında seks yaptıkları gerekçesiyle tutuklanmışlardı.
M.S.: morfin sülfat.
Little Jack Melody: 1940'ların sonlarında New York'ta Burroughs ve Ginsberg'le yakın ilişkiler kuran küçük bir hırsızdı. Ginsberg'ün 1949'da tutuklanmasına ve nihayetinde de New York'taki Kolombiya Presbiteryan Psikiyatri Enstitüsü'ne yatırılmasına neden olan araba kovalamacası esnasında yanında Melody vardı.

12 Nisan 1997

Pat Connor, Burroughs'un Lawrence'taki, düzenli olarak onu ziyaret edip, akşam yemeğini hazırlayan arkadaşlarından biriydi.

13 Nisan 1997

Ahbaplarım: 1960'ların ortalarından ölümüne kadar Burroughs'un yakın arkadaşı olan şair John Giorno ile Grauerholz, Giorno'nun bir şiir dinletisi düzenlediği Springfield, Missouri'den Lawrence'a dönüyorlardı. Öğleden sonra Burroughs'un evine ulaştıklarında Burroughs onlara hafif bir kalp krizi geçirdiğini söylemişti. Anında kardiyoloğuna ulaşıldı ve durumu o an için kontrol altında olduğu için ertesi güne randevu alındı. Burroughs bu günlük sayfasının altına "son sözleri" olarak gördüğü birkaç cümle yazmış ama sonra sayfanın alt yarısını yırtıp atmıştı.

19 Nisan 1997

Jim Morrison kaydı: Yapımcı Ralph Sall bir Doors anma albümü projesi için Burroughs'tan bir Morrison şiiri okumasını istemişti.

20 Nisan 1997

Dr. Richard Orchard, Lawrence'ta saygın bir göz doktoruydu. Burroughs'un gözlerini her yıl kontrol ederdi ve 21 Nisan 1997'de başarılı bir katarakt ameliyatı gerçekleştirmişti. Bu ameliyat sayesinde Burrougs daha iyi görmeye ve daha iyi nişan almaya başlamış, bu da sık sık yaptığı atış talimlerinden daha fazla keyif almasını sağlamıştı.

22 Nisan 1997

Linda, Burroughs'un Kansas City'deki metadon kliniğinde en sevdiği hemşirelerdendi.

26 Nisan 1997

Kuzenim Robert Hoxie: Robert L. Hoxie (1903-1940). Ayrıca bkz. 8 Mayıs 1997 tarihli not.

28 Nisan 1997

Kansas Üniversitesi İngiliz Edebiyatı bölümünde görevli Profesör George Wedge, 1980'lerin başında bağımlılık edebiyatı konusunda bir konuşma yapması için Burroughs'u davet etmişti. Wedge, 1987 sonbaharında Bill Rich ve James Grauerholz'la birlikte "River City Reunion"ın yapımcılığını

üstlenmişti. Wedge ayrıca yıllarca *Cottonwood Review* adlı öğrenci edebiyat dergisinin editörlüğünü yapmıştı.

Vale: San Franciscolu editör ve kültür tarihçisi V. Vale, Burroughs'un hayatı boyunca görüştüğü arkadaşlarından biriydi.

"kibar bir harabe": Burroughs'un hayranları Kansas'taki evine sık sık hac ziyaretine giderlerdi. Genç ziyaretçilerinden biri Burroughs'la olan karşılaşmasını küçük bir dergi için kaleme almış ve Burroughs'u tanımlamak için bu ifadeyi kullanmıştı.

79 yaşında Vancouver'da: Burroughs son Vancouver ziyaretini 1988 yazında, 74 yaşındayken yapmıştı.

30 Nisan 1997

Doktor Kurt Eissler: Burroughs 1942-43 yıllarında Chicago'dayken, kısa bir süre için psikiyatrist Kurt Eissler'a (1908-1999) başvurmuştu.

2 Mayıs 1997

"hesabımı kapatmak için bankaya gittim": Burroughs arkadaşı Steven Lowe'den Lawrence'ın güneyinde, Lone Star Gölü yakınlarında boş bir arsa alıyordu.

Pine Vadisi, Teksas: Burroughs ve Vollmer 1947-48 yıllarında Cold Springs ve Pine Valley civarında bir çiftlikte yaşamışlardı. Bu çiftlik Teksas, New Waverly'ye de yakındı.

3 Mayıs 1997

Havyar geldi: Burroughs öğleden sonraları votka kola kokteylinin yanında tuzlu şeyler atıştırmayı severdi ve en sevdiği atıştırmalık da havyar ve daha ziyade kızıl somon yumurtasıydı. Bu leziz yiyecekler buzlu paketler içinde, kurye tarafından getirilirdi.

James Le Baron Boyle: Kames Louis Le Blanc Boyle II, Burroughs'un Harvard'dan sınıf arkadaşıydı.

4 Mayıs 1997

A.J. Connell, Los Alamos Doğa Okulu'nun kurucusuydu, 1920 ve 1930'larda da okulun müdürlüğünü yapmıştı.

8 Mayıs 1997

Bay Faulkner: Burroughs 1949'da New Orleans'ta tutuklanmış, uyuşturucu ve silah bulundurmakla suçlanmıştı. Sonra da hapse atılmış ve hastaneye yatırılmıştı.
Waid's: Burroughs klinik sonrası kahvaltısı için Nichols'a gitmediğinde, yakınlardaki bu mekâna giderdi.

9 Mayıs 1997

Paul Swann: Swann kendini "Dünyanın En Yakışıklı Adamı" diye lanse eden bir atlet ve mankendi ama Burroughs ve Kells Elvins 1930'ların sonunda New York'taki özel bir salonda Swann'm gösterisini izlediklerinde Swann altın çağını çoktan geride bırakmıştı. Burroughs'un kendini tutamayıp gösteri boyunca kıkırdaması ikilinin salondan kovulmasına neden olmuştu.
Señor Kaposi: Burroughs'un, Giorno Poetry Systems'ın bir albümünün kitapçığında yayımlanan bir kısa öyküsünün adı.

10 Mayıs 1997

Maurice Girodias (1919-1990): 1950 ve 1960'larda Paris'teki öncü yaymevi Olympia Press'in sahibi. Burroughs'un çığır açan roman *Çıplak Şölen*'in ilk baskısını 1959'da yayımlamıştı.

11 Mayıs 1997

Fred'in yerine gittim ve yeni gözümle çok iyi atışlar yaptım: Fred Aldrich Burroguhs'un Lawrence'ta yaşayan çok yakın bir arkadaşıydı; Lawrence'ın birkaç mil kuzeybatısında yer alan çiftliği, Burroughs'un hayatının son on yılında defalarca gittiği bir atış talimi mekânı olmuştu.

12 Mayıs 1997

Charlie Kincaid'i görmeliyim: Charles Kincaid yıllarca Burroughs'un dişçisi oldu; bir yazar ve bir arkadaş olarak Burroughs'u çok seven cana yakın ve modern bir insandı.

15 Mayıs 1997

Prince's Square: Burroughs 1960'dan 1974'e kadar çoğunlukla Londra'da yaşadı. 1964'te de iki hafta boyunca Prince's Square, Bayswater, no: 7'de bu-

lunan bir otelde kalmıştı. Boots's, Burroughs'un ve daha birçok bağımlının yasal eroin reçetelerini yazdırdıkları eczaneydi; Burroughs'a ayrıca haftada bir gram haşiş veriliyordu, haşişi de bu eczaneden temin ediyordu.

17 Mayıs 1997

Ve işte *Sneer*'ı buldum: *Sneer* 1990'ların ikinci yarısından itibaren Kansas City'de yayımlanmaya başlayan bir gay fanzindi. Burroughs'un aradığı sayı Grauerholz'la yapılan bir röportaj içeriyordu.

23 Mayıs 1997

ME TOO grubu: İrlandalı rock grubu U2, Burroughs'u son albümlerindeki "Last Night on Earth" adlı şarkının klibinde oynaması için davet etmişti. Çekimler esnasında da Kansas City'de yollar saatlerce trafiğe kapatılmıştı. Burroughs alışveriş arabasında devasa bir projektör taşıyan, takım elbiseli bir adamı canlandırmıştı. (Çekimler aslında 22 Mayıs 1997'de, Perşembe günü gerçekleşmişti.)

29 Mayıs 1997

Rob Marsden, Burroughs'un Los Alamos Doğa Okulu'ndan arkadaşıydı.

31 Mayıs 1997

Doug ve Stephanie: Douglas Grant ve Stephanie Williams "I.O.T." adıyla bilinen bir büyücülük tarikatında yaptıkları işler dolayısıyla Burroughs'la tanışmışlardı. Burroughs 1990'ların başında onların sayesinde tarikata girmişti.

2 Haziran 1997

Learnard'da arabalar: Burroughs 1983 yılından 1997'deki ölümüne kadar Lawrence'da, Learnard Caddesi'nde yaşadı.

6 Haziran 1997

Bill Wills, zengin ve gösterişli bir iç mimardı; Burroughs 1960'ların sonlarında *Vahşi Oğlanlar*'ı yazarken Wills onu Marakeş'teki lüks evinde ağırlamıştı.

7 Haziran 1997

David Budd (ölüm yılı 1990), Burroughs'un 1960'larda Paris'te tanıştığı bir ressamdı. Budd hayatını Sarasota, Florida'nın "sirk dünyası"nda geçirmişti. Burroughs onunla arkadaşlığı sonucunda *The Last Words of Dutch Schultz*'u yazmıştı. Yakın arkadaşlıkları Budd'ın ölümüne kadar sürmüştü.

15 Haziran 1997

"Gloomy Sunday" [Kasvetli Pazar], 1941'de Billie Holiday tarafından kaydedilmiş ama sözleri çok karanlık olduğu için müzik endüstrisi genel olarak bu şarkıyı yok saymıştı.

Skeptical Inquirer: Paranormal olaylara dair haberlerin çürütülmesine odaklanan bir bülten. Burroughs'un "büyülü evren" fikrine ne kadar derinden bağlı olduğunu anlamayan bir arkadaşı derginin üyeliğini hediye olarak göndermişti.

17 Haziran 1997

Primat Merkezi: 1980'lerin ortasında lemurlarla yakından ilgilenmeye başlayan Burroughs, 1989 yılında arkadaşı William H. Rich'le birlikte Duke Üniversitesi Primat Merkezi'ni ziyaret etmişti. 1995 tarihli *Şans Hayaleti* kitabına bu merkez için bir bağış çağrısı eklemişti.

Missoula'da balığa çıkmıştık: Burroughs'un babası, onu ve ağabeyi Mortimer Jr.'ı çocukken Missoula gezisine çıkarmıştı.

20 Haziran 1997

Aktör: Burada Steve Buscemi'den bahsediliyor. Burroughs ertesi gün *Junky* ile *Queer*'in birleştirildiği bir film projesi için konuşmak üzere Buscemi'nin yapacağı ziyarete hazırlanmak amacıyla, onun Coen Biraderler'in *Fargo* filmindeki performansını izlemişti.

22 Haziran 1997

Ilse Herzfeld Klapper: Burroughs'un Dubrovnik'te Temmuz 1936'da tanışıp 2 Ağustos 1937'de Atina'daki ABD Konsolosluğu'nda evlendiği Hamburglu Yahudi entelektüel.

24 Haziran 1997

Mary Cooke ve kocası John, L. Ron, Hubbard'ın ilk müritleri arasındaydılar ve Hubbard'ın "Dianetics" ilkelerine göre Scientology Kilisesi'ni kurmuşlardı. Burroughs ve Gysin 1950'lerde Tanca'da Mary Cooke'la tanışmışlardı.

30 Haziran 1997

Charles Henri Ford, avangard bir dâhi çocuktu ve yıllarca göçmen ressam Pavel Chelithchew'in himayesinde kalmıştı. Ford, Parket Tyler'la birlikte, 1930'ların başında New York'taki gey hayatını anlatan *The Young and Evil* (1933) adlı bir roman yayımlamıştı. Yine 1930'larda *View* adlı edebiyat dergisini kurmuş ve sonrasında edebiyat çevrelerinde hep aktif olmuştu. Ford 1960'ta Paris'te Burroughs'un meşhur bir fotoğrafını çekmişti.
Fred Sparks, hedonist bir haber fotoğrafçısıydı. Ford ve Burroughs'un ortak arkadaşıydı.

4 Temmuz 1997

Baron Franz von Blomberg: William P. Frary von Blomberg, Burroughs'un Harvard'dan sınıf arkadaşı.
Gerçek bir dostun var mı? Sen öldükten sonra senin kedine bakacağını bildiğin biri?: Burroughs'un kedilerinin veterineri Dr. John Bradley mide-bağırsak sorunları yaşayan ve obez olan Fletch'i muayene etmek için eve ziyarete gelmişti. Kedi o gün gayet sağlıklı görünüyordu ve kan testleri de normal çıkmıştı, bu yüzden beş gün sonra ölmesi hiç beklenmedik bir şeydi. (Burroughs'un ölümünden sonra Tom Peschio hayatta kalan iki kedisine Burroughs'un evinde büyük bir özveriyle bakmıştı, ta ki Ginger ve Mutie bir buçuk sene sonra ölene dek.)

8 Temmuz 1997

McColl'u arıyorum: Kansas Üniversitesi'nde görev yapan Profesör Robert McColl bir silah meraklısı ve Burroughs'un yakın arkadaşıydı. Yıllarca çeşitli tabancalar alıp satmasına yardımcı olmuştu.

11 Temmuz 1997

Örüntü Tanıma Fiziği sanatçısı: John Wheeler bir şeyin var olabilmesi için algılanması gerektiğini öne süren (Burroughs bu fikirden çok etkilenmişti) "örüntü tanıma fiziği" kavramı konusunda yazılar yazan bir fizikçiydi.

14 Temmuz 1997

Dr. John Barr, Burroughs'un Lawrence'daki kişisel dahiliye uzmanıydı. Bir "taşıt sorunu" yaşanmıştı çünkü Burroughs randevudan önceki son yarım saate kadar yardımcılarını haberdar etmemişti.

Destek çubukları şart: Burroughs küvetinin etrafına Wayne Propst tarafından monte edilen destek çubuklarından söz ediyor.

27 Temmuz 1997

Lecumberri Federal Hapishanesi: Burroughs 6 Eylül 1951'de Joan Vollmer'i kazara vurduktan sonra Meksiko'daki Lecunberri Hapishanesinde on bir gün tutuklu kalmıştı.

İhtiyar gri Bob: Burroughs New York'ta 1940'larda tanıyıp ona hayran olduğu sırada Bob Branderburg önemsiz bir sahtekârdı.

29 Temmuz 1997

İyi bir atış talimi yaptım: Burroughs Fred Aldrich'in çiftliğine atış talimi için son defa o gün gitmişti.

1997 Ağustosu'nda aramızdan ayrılan William S. Burroughs son dönemlerinde sadece günlük tutuyordu. Ömrünün son dokuz ayında tuttuğu günlüklerin derlendiği *Son Sözler*'de kedilerinden doktorlarına, yazar ve sanatçı dostlarından uyuşturucu kullanımına, keza hükümet komplolarına dair duygu ve düşüncelerinin yanı sıra yaratıcı süreçlerine, roman ya da öykü tasarımlarına ilişkin pek çok ipucu da bulmak mümkün.

Burroughs bu günlükleri yazdığı sırada artık seksenlerinde olmasına rağmen yine bildiğimiz gibidir; Yerleşik Düzen'e düşmanlığından, insanlığın durumuna dair küçümseyici tavrından, şoke ediciliğinden ve alaycılığından hiçbir şey yitirmemiştir. Diğer yandan, *Son Sözler* Burroughs'un diğer eserlerinden hiçbirine benzemez, kaleme aldığı en saf, en mahrem ve öznel metinlerden oluşur.

"Büyük Yalan'da bir delik açın."

ISBN: 978-975-570-759-4

20 TL

www.selyayincilik.com
www.twitter.com/selyayincilik
www.facebook.com/SelYayincilik
www.instagram.com/selyayinlari